

ЛИЙСИ ХАРИСЪН ИМА ЛИ ВЪЛК, ИМА И НАЧИН

Част 3 от „Монстър Хай“

Превод от английски: Кристина Георгиева, 2013

chitanka.info

На Синди Ледерман, Гарет Сандер, Ерик Харди и останалите стряскащо креативни членове на отбор Monster High. Вие слагате „О!“-то в нокти^[1].

ПЪРВА ГЛАВА

ВЪЛЧИЦАТА С АГНЕШКИТЕ БОТИ

Оставаха няколко седмици, преди луната, изящно извита като рог, да се изпълни докрай. Времето да се крие не бе дошло. Трансформацията не бе започнала. Причината да бяга не бяха нито ежемесечната битка с бързо никнещите косми, нито вълчият ѝ апетит, нито крайната ѝ избухливост. При все това Клаудин тичаше с все сила през тъмната клисура.

— По-бавно! — излая тя на петте атлетични момчета, оформили защитен кръг около нея, докато самите те, останали без дъх, летяха през гората. С неуморна решителност калните им обувки тежко кънтяха по осеяната със сухи клонки земя. Един през друг те се надпреварваха да се заричат и обещаваат, че ще защитават Клаудин с цената на живота си. Всичко щеше да е много мило, дори романтично, ако се състезаваха за ръката ѝ. Но нали ѝ бяха братя, цялата работа бе всъщност ужасно досадна.

— Краката ми са смазани! — изпъшка тя задъхано.

Холдон, известен още като Дон, най-големият от тризнаците с цели шейсет и осем секунди, погледна през рамо и закова оранжево-кафявия си поглед върху островърхите златни боти на Клаудин.

— И аз щях да съм смазан, ако ме беше натикала в тези обувки. — Извърна глава напред. — Обущарят май е оставил място само за единия ти пръст.

Хауи, средният от тризнаците, се захили. Ако с тях беше и най-малката от тризнаците, Хаулин, или накратко Лина, веднага щеше да забележи обидата в думите на Дон и на свой ред да ужили Клаудин. Самата Лина, чието име неслучайно се римуваше със злина, си имаше своите смазващи проблеми в изправителния дом. Ако пришките по краката измъчваха Клаудин, то страданията на сестра ѝ идваха от сержанта на новобранците, писъка на свирката в пет сутринта и груповите сесии за управление на гнева... Мисълта за едногодишната присъда на лудата ѝ сестра успокои Клаудин.

— Обувките ми не са от обуцар, а от L.A.M.V.^[2]! — От устата на Клаудин се разхвърчаха пръски. — И са от агнешка^[3] кожа!

— Бееее! Затова ли тичаш толкова бавно? — пошегува се отзад Клонор. Прякорът му беше Нино, понеже беше непостоянен като Ел Ниньо^[4].

Братята Уф се засмяха.

Клаудин искаше да го попита какво беше неговото извинение да тича бавно, но вече знаеше. Чувствителните ѝ вълчи уши долавяха гневните думи, които Нино мърмореше под нос всеки път, щом се удареше в някой клон.

След като бе навършил тринайсет, козината на най-малкия ѝ брат бе започнала да расте доста бързо. Рошавите му вежди, бакенбардите и сплъстеният бретон се полюшваха пред очите му като морски водорасли. Малко гел или обикновена фиба за коса щяха да оправят положението, но Нино отказваше и двете. Цял живот бе чакал козината му да порасне като на голям мъж и нямаше намерение да позволи на няколко удара в лицето да го уплашат.

— Олеле! — изскимтя Клаудин. Една от пришките на петата ѝ се пукна и тя намали спринта до галоп.

„Дали кръвта ще се измие лесно от кожата? Да беше тук Лала. Тя щеше да знае!“ Но приятелките ѝ не бяха тук. И точно там бе проблемът... или един от проблемите.

— Хайде, Клаудин, движи се — подкани я Тъпс и я повлече напред за ръката. Листата и дългите сенки се смесваха в тъмнината. — Почти стигнахме.

— Това е глупаво! — Тя тичаше, накуцвайки, повдигнала с ръка лилавата си рокля. — Дори не знаем дали ни преследват и...

— Не, глупаво е да тичаш с агнешки ботушки — рязко я прекъсна той. — Очевидно са ги правили за копита, а не за пръсти.

Момчетата завиха от смях. Клаудин също щеше да се засмее, ако болката в краката ѝ не пулсираше в техно ритъм. Вместо това използва глупавото подмятане на Тъпс като претекст да спре и да се втрени в него.

Тъпс, чието истинско име бе Хаулмилтън, бе заслужил прякора си заради тъпоумните си коментари. Но липсата на интелект той компенсираше с бързината си, от която ченетата на всички падаха и която биеше всички рекорди: петдесет и пет километра в час. Всичко,

което се искаше от него, за да остане в училищния отбор по лека атлетика, а и да запази статута си на звезда, бе да изкарва кръгли тройки. Той успяваше и така се превръщаше едновременно в най-бързият и най-бавен член на семейството.

— Хайде, движи се! — изджавка Хауи, докато другите продължаваха напред.

Заради имената си те понасяха доста груби шеги от другите РАД. Но дълбоко в себе си знаеха, че приятелите им имаха право. Какво, по дяволите, си бяха мислили родителите им? Да не би децата на нормитата всички до едно да се казваха Норман, Норма, Нормандия или Нормиена. Каква беше тази нужда да напъхат воя на вълците — „аууу“ — в имената на децата си? Сякаш не й стигаше, че целият ѝ врат бе в косми, а бе момиче. Не бяха ли могли поне да опитат да направят живота им не чак толкова унизителен?

Тъпс закачливо шляпна Клаудин по дупето.

— Дий, агне!

С ръмжене тя закуца отново напред, като мислено проклинаше проваления ден. „Четвъртък, тринайсети октомври, проклинам те! Ти ме измами! От сега нататък годината за мен има триста шейсет и четири дни!“

Не трябваше да става така. Планът им бе железен. След училище и цялостната коламаска тя, Лала и Блу щяха да отидат с лимузина до пясъчните дюни в Орегон. Там щяха да се срещнат с Клео и редактора по аксесоарите на Teen Vogue. Като начало, екип от гримьори щяха да направят от Клаудин, Блу и Клео бляскави модели. Под напътствията на Лала стилистите щяха да ги накичат с безценните бижута, изровени от гробницата на лелята на Клео. След това известният фотограф Колин ван Вербентенгарден щеше да ги заснеме върху камилите за специалното модно издание, посветено на Кайро. След поздравницата за бъдещето им в света на модата те щяха да отпият тайничко няколко глътки шампанско, на което казваха още „лимонадата на моделите“, и да се върнат обратно в Салем с лимузината. На следващия ден щяха да събудят възхитата и завистта на съучениците си с анекдоти от снимачната площадка. След няколко месеца екзотичната им красота щеше да е по всички вестникарски павилиони, отпечатана върху луксозна гланцирана хартия.

Но триото така и не стигна до пясъчните дюни. Никой не направи от тях бляскави модели. Така и не отпиха от шампанското. А снимките им никога нямаше да бъдат отпечатани върху гланцирана хартия.

„Проклет да си, четиринайсети октомври!“

По пътя към дюните тя, Лала и Блу въртяха каналите на плоския екран в лимузината, търсейки TMZ, когато се натъкнаха на специалното предаване „Чудовището на нашата улица“. И трите участваха в него заедно с брата на Клаудин, Клод, и много други техни РАД приятели. Невижданите дотогава кадри от тайния живот на чудовищата в Салем трябваше да се излъчат само ако лицата им бяха замъглени, а домовете и имената им — запазени в тайна.

Но ето че всичко беше пред очите им. При това на висока резолюция. Никакво замъгляване. Никакво прикриване. Истинската им самоличност, самоличност, която поколения РАД се бяха борили да опазят в тайна, се излъчваше в целия град. И сега вместо да празнува с шампанско на открито, тя тичаше, накуцвайки, под прикритието на гората към скривалището на семейство Улф.

„Четвъртък четиринайсети е новият петък тринайсети!“

Лицата им сигурно вече се разпространяваха в интернет и от АП^[5].

А най-лошото от всичко беше, че Клео де Нил, *бившата* най-добра приятелка на Клаудин, навярно имаше пръст в тази работа. Доказателствата засядаха на гърлото ѝ като изпръхнал сладкиш.

Доказателство № 1: Водещата роля на Франки Щайн в продуцирането на „Чудовището на нашата улица“ ѝ бе спечелила огромна популярност сред РАД. Тронът на Клео бе разклатен и тя искаше да разпердушини Франки на всяка цена.

Доказателство № 2: Клео бе обърнала гръб на РАД и набързо се бе сприятелила с Бека Мадън, нормито, решено да унищожи Франки Щайн, задето открадна приятеля ѝ.

Доказателство № 3: Клео бе отказала да участва в „Чудовището на нашата улица“ и това доказваше, че тя е знаела, че РАД ще бъдат разкрити.

Трудно беше да си представи, че Клео би изложила на риск цялата общност на РАД. Но както казваше майка ѝ: Почувства ли се неуверен, човек върши невъобразими неща. Виж само Хайди Прат^[6].

Клаудин се чувстваше неловко, когато майка ѝ, за да звучи в крак с времето, се позоваваше на поп културата, и най-вече, когато бъркаше имената на звездите. Но Хариет имаше право — точно както при Хайди неувереността на Клео я бе повела към невъобразимото.

„И все пак, как е могла?“

Клаудин затича по-бързо в опит да надбяга гнева си. Болката от спуканата пришка бе нищожна в сравнение с раната от забития нож в гърба ѝ. Токчетата ѝ потъваха в меката земя, а чашките на сутиена ѝ подскачаха необуздано. Друго щеше да е да носеше маратонки и спортен сутиен, но от мига, в който излезе от лимузината, тя бе принудена да бяга. Шоуто вече бе излъчено и РАД търсеха спасение в бягството.

— Не можеше ли да си приготвим една-две чанти с дрехи поне? — попита Клаудин, рискувайки устата ѝ да се напълни с комари.

— Не можеше ли да *не* се показваш по телевизията? — изстреля в отговор Дон. Както винаги, думите на отличника на училището бяха съвсем на място.

— Не подозирах, че така ще ни изиграят!

— Трябваше да се досетиш — измърмори той.

— Клод също участва — додаде Клаудин без чувство за вина. Дон никога нямаше да се скара на Клод — той бе най-големият.

— Участвах, за да бдя над *теб* — отвърна той запъхтяно. Една от звездите в отбора по футбол, той бе отличен спринтьор, но дългите разстояния не бяха стихията му. — И да съм сигурен, че шоуто не е капан.

— И каква стана тя? — подметна иронично Хауи.

Клод игриво го шляпна по ръката. Хауи му отвърна.

Момичетата вече ѝ липсваха. „Край на клюкарстването, край на звънкия смях; нямаше вече да си разменят дрехите, нямаше да си правят кичури, когато си гостуваха за през нощта; край на надпреварата за най-хубав маникюр, край на професионалната коламаска в спа центъра. Край.“

Тя размаха юмруци и затича по-бързо. Всяко прекършено клонче под ботите ѝ беше едно тесногръдо норми. „Пропъдени сме от домовете си. Без интернет. Без телевизия. Повече няма да тичаме край реката, докато слушаме прекрасните песни на Блу. Принудени сме да

се крием. Да живеем в страх!“ Клаудин тичаше все по-бързо. Пук. Пук. Пук.

Птиците отлитаха, размахвайки криле панически. Гризачите се стаяваха дълбоко в леговищата си. Листата шумоляха.

Сечището вече се виждаше. Майка им Хариет сигурно вече ги чакаше, нетърпелива да ги отведе в безопасност.

— Може би трябва да вземем мама и да се върнем у дома — опита Клаудин. — Може би е време да се защитим, вместо да се страхуваме...

— Ние *не* се страхуваме — настойчиво рече Хауи. — Татко ни заръча да пазим теб и мама, докато той се върне. Това е.

Клаудин завъртя очи. Ден след ден все същата песен. Момчетата трябваше да закрилят момичетата. Но тя не искаше закрила. Искаше да се прибере у дома и да се изправи лице в лице с Клео. Искаше да провери пощата и да види дали не бе получила отговори на дръзките покани за шестнайсетия си рожден ден (защото кое шестнайсетгодишно момиче искаше да е *мило*?) Искаше да си вземе горещ душ.

— Момчета, вие останете с мама, а аз ще се върна — настоя тя.

— Не може. Ние сме семейство — каза Клод, — а...

— Семействата не се делят — в един глас и малко иронично довършиха всички.

— Хайде, продължавайте. Почти стигнахме — подкани ги Клод.

Клаудин прехапа долната си устна и продължи напред. Но търпението ѝ да се отнасят с нея като с малко дете, вече се изчерпваше. Докато закриляха нея, кой щеше да защитава дома им? Правата им? Свободата им? Тези неща се нуждаеха от защита повече от нея.

В далечината вече се виждаше атлетичният силует на Хариет. С мълчалив, но енергичен жест тя подкани децата си да побързат както обикновено. Клаудин ускори разсеяно крачка, но инстинктът ѝ за самосъхранение все още не бе взел надмощие. Искаше да забие токчета здраво в земята и да се бори. И защо да не го направеше? Оставаха само няколко седмици до шестнайсетия ѝ рожден ден — беше вече голяма да следва семейството си. Време бе да поеме кормилото на живота си в свои ръце, да покаже на семейството си, че е повече от една лъскава козина.

Дошло бе време вълчицата с агнешките боти да свърне от правия път.

[1] Ако „нокти“ се пишеше с удивителен знак в средата, това щеше да е толкова хитро. Вместо това попада в категорията „Шестица за старание!“. Която си има удивителен знак впрочем. Просто отбелязвам. ↑

[2] Съкращение от Love Angel Music Baby, L.A.M.B. е популярна марка за луксозни стоки, създадена от известната певица Гуен Стефани. — Бел.ред. ↑

[3] Игра на думи от lamb (англ.) — агне, агнешко. — Бел.ред. ↑

[4] Климатично явление, наблюдавано в Тихия океан на всеки няколко години, което води до повишаване на температурата на повърхностните води на океана. Причините за явлението не са напълно изяснени. — Бел.пр. ↑

[5] „Асошиейтед прес“ — информационна агенция. — Бел.пр. ↑

[6] Хайди Прат е американска звезда, която през 2009-а в един ден се подлага на десет пластични операции и едва не умира от въздействието на упойката. — Бел.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

ДА СИ ТРЪГНА ИЛИ ДА ОСТАНА

Часове наред, както и се струваше, Франки бе тичала и се бе крила зад дърветата, колите и уличните лампи и сега — грохнала и изнемощяла — тя се просна на каменното канапе в подземното скривалище на РАД и затвори натежалите си клепачи. Както винаги, в бърлогата миришеше на пуканки и влажна пръст. Щом се мръкна, въртележката отгоре спря да се върти, но наоколо ѝ продължаваха да кръжат познати гласове. Тя не бе първата пристигнала.

Дали родителите ѝ бяха дошли? Бяха ли успели безпрепятствено да стигнат дотук? Брет ли бе виновен за случилото се?

Франки опита да не мисли за него, защото почваше да пуска искри. А това тя не можеше да си позволи. Трябваше да пази всяка капчица от енергията си, в случай че отново се наложеше да бяга.

Ръцете ѝ се отпуснаха върху опърпания подгъв на широката селска пола. Беше протрита и кална и вече не ставаше за носене. Тя се усмихна едва. Поне едно хубаво нещо бе произлязло от всичко това.

— Добре ли си? — Франки чу познат мъжки глас и надуши портокалови бонбонки. Насили се да отвори очи.

Нямаше никой.

— Били?

Той отмести един черен кичур от клепачите ѝ и нежно го затъкна зад ухото ѝ.

— Да — отвърна ѝ тихо.

Тя с мъка се надигна. Невидимият ѝ приятел хвана раменете ѝ и я накара да легне.

— Почивай си.

Над тях завиха полицейски сирени. Стаята видимо притихна, докато отминат.

— Трябва да се извиня — със слаб глас рече тя.

— Никой не вини теб.

Франки въздъхна със съмнение.

— Така е. Ти направи всичко по силите си да ни защитиш. Всички го знаят. Брет измами всички ни. Не само теб... — Били продължи да говори и да говори как Брет не бил за нея. Как се бил възползвал от нея, за да подпомогне кариерата си. Как тя никога не бивало да се доверява на норми, което носи тениски с филмови чудовища.

Франки се съгласяваше с кимане, за да покаже на Били възмущението си. Беше ли честна обаче, щеше да му каже, че давайки на Втори канал интервюта, без да замъгли образите, Брет не просто бе злоупотребил с доверието ѝ. Той бе разбил сърцето ѝ.

Подземното леговище започна да се пълни с редовните, но обзети от ужас РАД. Те крачеха напрегнато, без да могат да седнат на каменните кресла. Нервните им движения ту затуляваха светлината от висящите от тавана фенери, ту отново я пропускаха, създавайки един главозамайващ дискотечен ефект. Джаксън хапеше устни, а вентилаторът развяваше кичурите коса от челото му. До него Блу издърпа от ръцете си ръкавиците без пръсти и започна обилно да маже с овлажнител люспестата си кожа. Дюс свали зелената плетена шапка от главата си, за да могат змиите му да се поразкършат. По-бледа от обичайното, Лала затвори рубиненочервения си слънчобран и побърза да се присъедини към групичката им. Зад котешките си очила Джулия ги поздрави с гальовния си втрещен зомбишки поглед.

Обикновено разговорът на тяхната група шупнеше като пенливите балончета на газирана вода из стаята. Но тази вечер никак не вървеше. И вместо да обменят с кикот клюките, те си разменяха объркани погледи на фона на симфония от звуци: едни гризяха нокти, други потрепваха с крак или издаваха приглушени ридания.

Били дръпна Франки за пръста.

— Да отидем да им кажем здрасти.

— Ти иди — отвърна тя, твърде засрамена да погледне приятелите си в очите. Не защото мисията ѝ да освободи РАД бе пропаднала, а защото наистина харесваше Брет и бе накарала всички да повярват, че той също я харесва.

Били стисна ръката ѝ.

— Добре, сега се връщам.

Франки остави очите си отново да се затворят, докато познатите гласове я заливаха като вълни електричество.

— Кой да придположи, че Брет ще се окаже такъв придател? — каза Блу с необичайно засилен акцент. — Мислех го за истински приятел.

— Заради този „придател“ сега трябва да се върна пак в Гърция — измърмори под нос Дюс.

— За колко време? — попита Били.

— Не знам. Но ще стигне треньорът да ме изрита от отбора по баскетбол.

— Клео знае ли? — обади се Лала.

Неочакваното почукване на дървени токчета и полъхът на кехлибарен^[1] парфюм накараха Дюс да замълчи.

— Е-хоооо! — безгрижно изчурулика Клео, сякаш се бяха събрали да пият лате.

— Гоотинаа приическаа — провлечено рече Джулия, като забеляза нагласената за снимки Клео. Растящото напрежение не се отразяваше на зомбито.

Франки искаше да надникне, но бе невъзможно да отвори очи. Сякаш дузина висящи обеци се поклащаха на клепачите ѝ.

— Мерси! Тъкмо пристигам от снимките за Teen Vogue — обяви Клео. После спря за секунда и попита: — Какво ѝ е на Франки?

— Има нужда малко да поспи — отвърна Били. — Ще се оправи.

— Така ли? Ако питаш мен, вижда ми се малко позеленяла — засмя се Клео.

Пръстите на Франки се затоплиха, но не пуснаха искри. Ако имаше един-единствен ват електричество, така здраво щеше да увие в ленени бинтове Нейно Височество мумията, че изкуствените ѝ мигли да паднат сами. „А тя защо е тук? Дори не участва във филма.“

— Какво искаш? — попита Лала.

— Дойдох да изчистя името си. — Гласът на Клео доби сериозност. — Къде е Клаудин?

— Никой не знае — въздъхна Били. — Не си вдига и телефона.

— Всъщност искаш да кажеш, че си тук, за да се *извиниш* — процеди Джаксън през зъби.

— Клео да се извинява? — присмя се Дюс. — Това никога няма да стане.

— Точно така, Дюси, защото няма за какво.

— Глупости! — тросна се Блу. — Ти съсипа живота ни, за да впечатлиш новата си най-добра приятелка...

— Ка! — Клео тропна с крак. — Бека Мадън *не* е най-добрата ми приятелка!

— А трябва, защото ние вече не сме — отвърна Блу.

— Ще ме оставите ли да довърша? — Клео постави ръце на ханша си.

Те се умълчаха.

— Признавам, бях ядосана, защото предпочетохте филма пред моите снимки за Teen Vogue — подхвана Клео. — Съюзих се с Бека, за да изтрием филма от компютъра на Брет и да не го излъчат по телевизията. Знам, не беше честно. Аз исках само да позирам за списанието с най-добрите си приятелки, така че, технически погледнато, няма от какво да се срамувам.

Джулия измуча одобрително.

— Но защо точно Бека? — попита Лала.

— Тя знаеше паролите на Брет.

— А защо *тя* ще иска спирането на филма? — обади се Джаксън.

— Какво значение има? Имала си е своите причини, тези са моите, окей?

Пръстите на Франки горяха като изчервени бузи. Тя бе причината на Бека.

— Както и да е, когато научих, че Втори канал няма да излъчи филма заради неясните образи, си помислих, че всичко се нарежда прекрасно — продължи Клео. — Вие, момичета, можехте да позирате с мен, а аз можех да спра да излизам с Бека и онази лепка Хейли. Откъде да знам, че ще излъчат нецензурираната версия. И нямам нищо общо с това! Кълна се в Ра. Когато това се е случило, аз бях на дюните в Орегон и се борех за живота си, докато стадо подивели камили тичаше след мен. Ако Мелъди не ми беше казала, никога...

— Как е Мелъди? Някой говорил ли е с нея? — прекъсна я Джаксън. — Параноичната ми майка ми взе телефона.

— Ей, искате ли да ви кажа нещо откачено? — Клео се приведе напред, за да ги посвети в тайната на новото норми. — Знаете ли, че щом запее...

Блу я прекъсна:

— Стига с тези плямпаници, казвай направо. Ти ли ни предаде?

Франки искаше да види лицето на Клео. Никой никога не говореше така на Нейно Царско Височество.

— Бека е действала сама — повтори Клео. — А аз сбърках само в това, че избрах фотосесията пред каузата ни. Това е. Никога не бих изложила на риск някой от вас. Дори заради Teen Vogue. Короната ми да падне, ако лъжа, и да изгния в гробницата си. — Тя замълча. — Имате ли още въпроси?

Всички мълчаха. Звуци от целувки, прегръдки и всеопрощаващо мъркане стигнаха до ушите на Франки.

— Гоотинаа приическаа — повлечено рече Джулия за втори път. Клео се засмя.

— Мерси, Таласъмче.

„Чакай! Аз имам въпрос, помисли си Франки. Като каза, че Бека е действала сама, какво искаше да кажеш — сама без теб или сама без Брет? Брет невинен ли е? Брет, ох! Стяга ме! Получих схващане на болтовете! Ааааа...“

Тялото на Франки започна да бучи ниско. Горещи бели потоци електричество минаха по гръбнака ѝ и вдъхнаха живот на крайниците ѝ. Пръстите на ръцете и краката ѝ потръпнаха и се раздвижиха. Тя отвори очи. „Така ли се чувстват нормитата, когато ядат шоколад?“

Надвесен над нея и присвил напрегнато очи, баща ѝ сякаш се опитваше да прочете мислите ѝ.

— Как е принцесата на татко?

Франки кимна бавно и се изправи. Топлите ръце на майка ѝ подкрепяха гърба ѝ.

— Много се уплашихме за теб — каза Виктор. — Ако не беше Били да ни каже къде си...

— Франки, още само пет минути и щеше да изгубиш съзнание — обади се Вивека. — Загуба на паметта, кома... — Тя отърси ужасните мисли от ума си.

— Заповядай — рече Виктор гордо. На пръста му висеше черна чанта с кървавочервени дръжки. — За теб е.

Объркана, Франки погледна към майка си. Чантата беше наелектризираща, но точно сега май не беше време за подаръци.

— Хайде — усмихна се Вивека. — Вземи я.

Скривалището се пълнеше с родители, които бързаха да прегърнат децата си.

— Това е портативна машина за зареждане — поясни Виктор. — Дръж я близо до себе си и зарядът ти няма да падне.

— По модел на Chanel е — тържествуващо прошепна Вивека.

Франки завъртя чантата в ръце. От нея струеше живот. Дръжките бяха обсипани с миниатюрни болтове за врат, а вътре беше пълно с джобчета. От старата си сребриста раница тя веднага премести в нея телефона, зелено-черното портмоне, огледалцето с изкуствени диаманти, чантичката с грима, ключодържателя в розово с Лейди Гага и пликчето с най-различни видове дъвчащи бонбони. Всичко пасна чудесно.

— Прекрасна е, благодаря ви от цялото пространство на сърцето си — Франки прегърна родителите си сияеща. От тях се носеше миризма на химикали и гардения — аромат, който тя свързваше с любовта.

— Може би ще се съгласите, че времето е малко необичайно за сладникави младежки излияния и прегръдки? — дълбок и мелодичен мъжки глас изпълни стаята изведнъж.

Семейство Щайн се отдръпнаха един от друг и видяха от тавана да се спуска огромен монитор. Той спря в центъра на препълнената стая и се зарея на около три метра над каменния под. Всички РАД преустановиха незабавно размяната на утешителни думи и се втренчиха в екрана, на който елегантен мъж седеше под огромен слънчев чадър. Той носеше огледални слънчеви очила Cartier и златна сатенена роба, имаше седемпластов тен, а косата му бе зализана назад и по нея личаха следи от гребен. Единственото, което се виждаше наоколо, бяха лакираните дървени перила на яхтата. Отнякъде гърмеше Джей-Зи. Чуваше се кикот на жени и звън на чаши за шампанско.

— Прости ни, господин Д. — каза Виктор и приближи екрана. — Много се зарадвахме, че Франки е добре, и...

Мъжът на монитора скръсти ръце върху гладките си гърди и поклати глава с неодобрение.

— Съжалявам — кротко каза Виктор.

Три жени по бански и на токчета се появиха за малко на екрана. Дългите им розови нокти погалиха господин Д. По врата, преди отново

да се скрият.

Засрамена, Лала скри лице в ръцете си.

Франки се отдели от родителите си и приближи бавно приятелите си.

— Откъде е този бронзов загар? — попита Клео Лала.

— Трийсет часа в солариума без прекъсване — отвърна тя шепнешком.

— Мразя ги тези неща — намеси се Франки, като си припомни ужасния електрически шок в спа центъра. — Имах усещането, че съм затворена в ковчег.

Клео и Лала се засмяха.

— Нещо ми подсказва, че той няма нищо против това — добави Клео.

И те отново се изкикотиха.

Без да разбере шегата, Франки се обърна и прошепна в пепеляворусите къдри на Блу:

— Кой е този?

— Таткото на Лала — прошепна Блу. — Той е мъжкото кенгуру.

— Той е *какво*?

— Водачът на стадото — обясни Блу.

Франки свъси вежди.

— Шефът!

— О!

— Хитър е като лисица — продължи Блу. — А с кифлите е бая коч, ако разбираш какво искам да кажа.

Франки кимна, все едно разбираше.

Господин Д. се покашля.

— Хокането ще оставя за друг път. Допускам, че да напуснете домовете си принудително, засега е достатъчно наказание. Прав ли съм?

Няколко от родителите засрамено сведоха глави. Някои подсмръкнаха в опит да сдържат сълзите си. Франки отстъпи назад и се скри зад Дюс, в случай че господин Д. понечеше да търси изкупителна жертва. Но, изглежда, непосочването на виновния го занимаваше в момента. То не занимаваше и никой друг в стаята, слава богу. Това бе лукс, който не можеха да си позволят сега.

— Погрижил съм се за всичко — обяви той. — Брат ми, Влад, ще събере мобилните телефони и личните ви документи. Осигурил съм нови апарати, нови номера и лични карти за всеки от вас, така че никой да не може да бъде проследен.

Влад, чичото на Лала, изникна пред Франки с огромен черен чувал в ръце. Дребничък на ръст, около метър и петдесет, с кичур сива коса, кръгли очила с рогови рамки и прилепнала тениска на черни и бели райета, той приличаше на миниатюрен Анди Уорхол^[2].

— Почерпка или номер? — рече той, като при всяка дума върховете на избелените му вампирски зъби се забиваха в меката му долна устна.

С пукащи пръсти Франки затърси Били сред навалищата. Телефонът ѝ бе подарък от него. Не можеше просто така да...

— Всичко е наред — изрече Били, сякаш прочел мислите ѝ. — Няма да го приема лично.

Чичо Влад килна глава на една страна и повдигна светлите си вежди, подканвайки я да побърза.

Франки бръкна в новата си чанта и хвана телефона. Като кученце, радостно да срещне господаря си, телефонът започна да се зарежда от допира ѝ. О, как щяха да си липсват един на друг!

— *Vite, vite*^[3]! — прикани я чичо Влад.

Франки пусна телефона в черния чувал.

— И портмонето, Искрице.

Франки не бе от момичетата, които позволяваха да се отнасят грубо с тях, и сериозно обмисляше да превърне перлените му зъби в прегорели пуканки. Но моментът не бе подходящ да привлече вниманието върху себе си. Затова извади личната си карта от „Мърстон Хай“ и я пусна в чантата.

— Портмонето остава у мен — каза тя твърдо.

— Мяуууу — измяука чичо Влад. — Щайн Дръзката проговори.

Франки самодоволно се подсмихна — бе приела прякора за комплимент. С намигане той ѝ подсказа, че може би все пак е бил такъв, и ѝ подаде черен плик.

— Това какво е?

— Пари за спешни случаи, нова лична карта, карта с начертан маршрут на нея и ваучер за нов iPhone, който ще приемат във всеки магазин на Apple по света.

— Карта? — попита Франки. — Къде отиваме?

— Провери сама, Щайн Дръзката. — Чичо Влад посочи пълната стая от чакащи своя плик. — Не си единственият ми клиент. — Той и злокобният му черен чувал застанаха пред Клео.

— Забрави, господинчо! — Тя стисна чантата до гърдите си. — Аз нищо не съм направила, не са ме давали по телевизията!

Франки завъртя очи и започна да си пробива път напред.

— Флотилията от самолети вече е на път — продължи господин Д. — След три часа те ще бъдат на обичайното място. Един от моите контакти във ФАА^[4] ще ви осигури безпрепятствен достъп до тях. Дотогава оставете тук. Не бива да се връщате по домовете си. Опасно е.

В стаята се надигна ропот.

— Какво ще стане със Салем, когато си тръгнем? — попита някой от възрастните. — Кой ще поеме ресторанта ми?

— Ами моята адвокатска кантора?

— А противопожарната служба?

— Какво ще стане с учениците ми?

— А с моите пациенти?

Нажежената атмосфера бързо премина в паника. Това бяха хора с положение, които се чувстваха отговорни не само за себе си, но и за цялата общност. Господин Д. наистина ли смяташе, че ще заминат, изоставяйки всичко? Кой щеше да заеме мястото им? Как щеше да функционира обществото без тях? И какво щеше да стане с тези, които оставаха?

Забравяйки правилото на родителите си да не стои близо до телевизора, Франки приближи монитора и попита:

— Сигурен ли сте, че това е най-доброто решение?

Господин Д. се наведе към камерата, чието кръгло око се отрази в очилата му.

— Госпожице Щайн?

Франки кимна.

Той се отпусна назад в белия си капитански стол и допря пръстите на ръцете си.

— Да, чувал съм за вас.

Франки засия.

— Благодаря.

Някои от възрастните се подсмихнаха.

— Съжалявам, сър. — Виктор сложи ръка на рамото на дъщеря си и я дръпна назад. — Съвсем скоро е родена. Онова, което се опитваше да каже, е, че някои от нас се умориха да понасят униженията. И искаме да останем.

— Лесно ви е на вас — троснато рече Мади Горгон, майката на Дюс. — Франки не е участвала във филма.

— Напротив, участва — твърдо рече Вивека.

— Да, но само с гласа си — подчерта Корал, лелята на Блу. — Не е ли странно, че по време на интервютата тя остава *извън* кадър? Сякаш предварително е *знаела* какво ще ни сполети.

Сякаш тръба на прахосмукачка засмука корема на Франки и тя загуби самообладание.

— Имаме само една камера! — изплющя гласът ѝ. — Сигурно можех да седна в скута на събеседника си или да завържем камерата за някое махало, но...

Виктор предупредително сложи ръка на рамото ѝ и тихо каза:

— Достатъчно.

— Това беше страхотно — прошепна в другото ѝ ухо Били.

Но Франки бе твърде разгневена, за да се усмихне.

— В какво точно обвиняваш дъщеря ми? — попита Вивека.

На екрана господин Д. с приглушен глас даваше поръчката си за обяд на сервитьорката.

— Мисля, че знаеш в какво — отвърна Корал. — От деня, в който се пръкна, това момиче не прави друго, освен да забърква каши.

Франки пусна искри.

— Чакай малко, Карол — намеси се Рам де Нил, настанил се удобно в едно от креслата.

— Казвам се Корал.

— Моята Клео също не е участвала във филма — продължи той. — Нали не намекваш, че е имала някакви скрити мотиви?

— Може би.

— Тогава нека ти дам един съвет. — Докато той говореше, Клео застана до него. — Може би *ти* трябва да контролираш племенницата си повече.

— Я си гледай работата! — изкрещя Блу. — Аз сама се контролирам!

Лала се засмя, а господин Д. се обърна отново с лице към тях.

— Да, по всичко личи — присмя й се Рам.

— Аз няма да рискувам — обади се Мади. — Двамата с Дюс се връщаме обратно в Гърция.

— Какво? — извика Клео и се обърна към приятеля се. — Ти защо нищо не си ми казал?

— Аз самият научих едва преди час — отвърна жално той.

— Колко време ще останете? — попита Клео госпожа Горгон.

— Колкото трябва — твърдо рече Мади. — Всички нормита по света знаят кои сме. Трябва да се върнем при семейството си, те са единствените, на които можем да се доверим.

— Това не е вярно. Има много нормита, които ни подкрепят — каза Джаксън, явно мислейки за Мелъди.

— Ами баскетболът? — попита Клео. — Треньорът ще изрита от отбора Дюс, ако пропусне... — Тя заплака. — Ами аз?

— Благодарение на *умната* ти постъпка ние оставаме тук — заяви Рам, макар че не за това говореше Клео.

Корал размаха черния плик във въздуха:

— Блу се връща при родителите си в Белс Бийч.

При тези думи морското създание захлипа със солени хлипове. Сухите люспи на бузите й лъщяха под сълзите. Леля Корал я засипа с обещания, че всеки ден ще кара сърф, а привечер ще плува край Големия бариерен риф. Това даде на Блу временна утеха, но мисълта, че ще се раздели с приятелите си и ще пропусне рождения ден на Клаудин, отново я натъжи.

— Ще ти пратим видео от рождения ден — опита да я ободри Джаксън.

— Моля? — обади се майка му. — Ние също заминаваме.

— *Какво?* Не мога да замина. *Какво* ще стане с училището? С уроците ми по рисуване? С *Мелъди*?

— Джаксън, Мелъди е мило момиче, но точно сега е последната ми грижа.

Навсякъде около Франки избухваха кавги. Родители и деца спореха за бъдещето, а чичо Влад измъкваше насила телефоните от ръцете им.

Единствено Лала все още се взираше в екрана на телевизора.

— Значи ли това, че идвам при теб на яхтата, татко? — гласът ѝ бе пълен с надежда.

— Ла, от тази лодка ръководя цяла международна империя. Това не е пътешествие с Disney Cruise — обясни господин Д. с тон, по който личеше, че бе казвал това и преди.

Лала сведе поглед към лилавите връзки на кубинките си. След миг вдигна овлажнелите си очи:

— Значи оставам тук? С чичо Влад?

Господин Д. поклати отрицателно глава.

— Защо не? — Тя зарови ръце в елека на приятеля си. — Аз не съм като теб. Образът ми не излиза на камерата. Никой не е виждал лицето ми.

— Но всички знаят къде живееш.

— Ама...

— В Трансилвания ще ти хареса — настоя той.

— Не. — Лала се отдръпна от екрана. — Само не при мрачните старчоци, *моля те!*

— Спри да ги наричаш така! Там ще си на сигурно. Ако имаш късмет, баба ти и дядо ти могат да ти дадат един-два урока за това как се носи отговорност.

Влад завъртя очи лично засегнат.

— Те пият месни шейкове и по цял ден не си показват носа навън!

— Е, малко са старомодни наистина — призна господин Д.

— Татко, когато казах на дядо, че искам да стана ветеринарка, той отвърна, че аз вече съм, защото не ям месо. Той дори не знае каква е разликата между ветеринарка и вегетарианка!

— Мен са успели добре да възпитат, нали?

Лала замълча.

— При баба и дядо е най-добре — увещаваше я господин Д.

Блу се засмя.

— Дядо ти просто се шегува с теб. Дай им шанс.

— Но, татко...

Сервитьорката се появи отново на екрана с една цвъртяща пържола върху сребърен поднос.

— Боя се, че имам и друга среща — обяви той. — Мади, телефоните.

Чичо Влад изсипа черния чувал на земята. Елегантно облечената майка на Дюс пристъпи напред.

— Затворете очи — извика тя и хвана черните си очила.

Всички затвориха очи и тя повдигна очилата. Хладен повеи премина през стаята. Когато скри очите си отново зад черните стъкла, в стаята пак стана топло.

— Готово — обяви тя.

Пред тях стоеше каменна статуя от изхвърлените телефони, портмонета и лични карти — поредната непонятна художествена творба, която задръстваше подземното им скривалище. Най-новият символ на тяхната нестихваща борба.

— Пожелавам успех на всички ви — чу се гласът на господин Д. сред хлипанията. — И помнете: крийте се, но с гордо вдигната глава.

— С гордо вдигната глава! — повториха тихо всички. Всички, освен семейство Щайн.

Екранът угасна и мониторът започна да се издига към тавана.

От противоположния край на стаята, където продължаваше да утешава Блу, леля Корал изстреля цял откос от ненавистни погледи към Щайнови.

— По-добре да тръгваме. — Виктор обгърна с бащино крило раменете на дъщеря си.

На Франки не ѝ се вярваше, че родителите ѝ наистина възнамеряваха да останат в Салем.

— Значи така? Връщаме се обратно на „Радклиф“?

Вивека коленичи и взе ръката на дъщеря си в своята.

— Точно така. — Във виолетовите ѝ очи се четеше увереност. — Векове наред вървим по все същия отъпкан път и той доникъде не ни е отвел. Време е да тръгнем по твоя.

— По моя? — Франки заискри и отдръпна ръка. Мечтите ѝ да бъде водач на победна революция ѝ даваха крила. Но, произнесени на глас, думите тежаха непосилно на плещите ѝ от отговорността и възможните последици. И след многото неуспешни опити в борбата за свобода тя се съмняваше в способността си да носи сама това бреме. — Аз нямам готов план или нещо друго такова.

— Добре. — Виктор се подсмихна, очевидно мислейки за богатата ѝ биография. — Най-важното сега е да не напускаме Салем и да се погрижим за сигурността си. Целта ни е да продължим да

живеем живота си както обикновено. Това е. Нищо друго. Поне засега. Никакви заговори, никакви планове, никакви схеми. Не и преди да сме наясно с кого и какво си имаме работа. Разбра ли ме?

— Разбрах — съгласи се Франки, макар да не бе съгласна. Поне не съвсем. Но скоро щеше да се съгласи. Веднъж да дойдеше понеделник и да откриеше Брет в училището, щеше да поиска, не — да настоява — той да обясни участието си в цялата бъркотия. Тогава, след като подobaващо се разправеше с него, щеше да приеме правилата на баща си.

Сред сълзливи сбогувания и няколко жадни за мъст погледа Виктор поведе семейството си към старата дървена врата. По пътя Франки и Вивека спираха, за да прегърнат приятелите си и да им пожелаят успех.

— Наистина ли ще останете? — попита госпожа Джей и потупа със свита на топка кърпичка крайчеца на окото си под дебелите черни очила.

— Да — отвърна Вивека и се усмихна широко на Франки, която също ѝ се усмихна.

— Така искам и ние с Джаксън да можем да останем, но...

— Моите уважения, Вив — прекъсна я госпожа Горгон, — но наистина ли вярваш, че оставането ви тук е в интерес на дъщеря ви?

— Напълно — отвърна Вивека, а сигурността ѝ се отрази в очилата на Мади.

— Идеята беше моя — побърза да защити майка си Франки.

— През последните няколко месеца научихме много от нея. — Сияеща, Вивека погледна дъщеря си.

— Децата ни са умни, спор няма. — Мади взе в ръце жълто-зеления си шал за глава. — Но в подобни ситуации мисля, че е по-разумно да оставим уроците в ръцете на възрастните.

— Ние ѝ даваме уроци за живота — отвърна Вивека и като се обърна към Франки, добави: — а тя ни учи как да живеем.

— Ами тогава — с язвителна усмивка каза Мади, — да се надяваме, че тя знае какво прави.

Госпожа Джей подсмръкна.

— Грижете се добре за себе си. В случай, че се завърнем, искаме да ви заварим цели.

„В случай, че се завърнем?“ За миг дори мисълта, че тези хора може и да си отиваха завинаги, не бе минала през ума ѝ. Франки бе изцяло погълната от своето страдание. Изцяло заета с въпроса как ще се срещне с Брет. Изцяло съсредоточена върху наелектризиращото решение на родителите ѝ да останат в Салем.

Засрамена от своето нехайство, тя настрои мислите си на честотите на стаята.

Тъгата се стелеше наоколо — сива и потискаща като мъглата в Салем.

Родителите се бяха събрали на малки групи и обсъждаха с приглушени гласове неясните си планове. Приведен напред, Джаксън седеше в едно кресло, сякаш се мъчеше да не повърне. Лала и Блу се смееха през сълзи, докато записваха една на друга видеосъобщения на телефоните си. Обвитите в златен сатен ръце на Клео прегръщаха Дюс. Мокрите ѝ изкуствени мигли висяха от очите ѝ като клони, уловени в капана на някой водопад. Ако солта от сълзите можеше да се вкаменява, то тя щеше да се провеси от клепачите ѝ под формата на сталактити. Възможно ли бе това да е последната им среща?

Франки не можеше да си представи училището без своите приятели. Не можеше и да си ги представи един без друг. Бе решена повече отвсякога да сложи всичко в ред. Да стане обединител, а не разединител. Да осмисли живота си и да заслужи прозвището „съвършената принцеса на татко“. Дължеше това на приятелите си, на родителите си, на бъдещето си.

И тя като Мартин Лутър Кинг-син^[5] мечтаеше да живее в страна, където хората не биват преценявани според цвета на кожата си, а според характера си. И колкото по-скоро реализираше тази мечта, толкова по-скоро щеше да се захване с тази на Кейти Пери да изживее наяве тийнейджърската мечта.

[1] Когато се изгаря, кехлибарът изпуска типична миризма на бор. — Бел.пр. ↑

[2] Американски художник. — Бел.пр. ↑

[3] Бързо, бързо! (фр.) — Б.ред. ↑

[4] Федералната авиационна администрация на САЩ. — Б.пр. ↑

[5] Американски общественик, един от водачите на Афроамериканското движение за граждански права — Б.пр. ↑

ТРЕТА ГЛАВА

ПРОБИВ

Външната врата на семейство Карвър се отвори с оглушителна трескавост. Мелъди надигна пулсиращата си глава от кухненската маса и се приготви да чуе затръшването, което така и не последва.

— Ехо? — извика Кандис, по-голямата ѝ сестра, и изплю по Мелъди черупката на един шамфъстък.

Никой не отговори.

Момичетата си размениха уплашени погледи, сякаш се питаха: „Идват да ни арестуват ли? Ще ни отведат на разпит заради участието ни в «Чудовището на нашата улица»? Или ще ни отвлекат и ще ни измъчват, докато не издадем къде се укриват РАД?“.

Уви, не знаеха отговора.

— Ей, имаме заредени снайперисти, да знаеш! — додаде Кандис. Мелъди завъртя очи и прошепна:

— Снайперистът е човек със снайпер, не оръжие.

Кандис сви рамене по своя обичаен начин, като че ли казваше: „Заслужавам похвала дори само за това, че знам термина, защото никой не очаква това от блондинка с моите съвършени форми, а аз го знам“.

— Къде е тя? — извика неканеният гост.

— Здравей, мамо — измърмори Кандис и счупи още един шамфъстък.

За трилионен път тази вечер, както ѝ се струваше, Мелъди натисна копчето за повторно набиране на телефона си. И за пореден път обаждането ѝ бе прехвърлено на гласовата поща. Тя затвори.

— Казвам ти, нещо не е наред с Джаксън.

На вратата на простоватата кухня се появи Глори. Дребничката ѝ фигура бе облечена в непретенциозен черен шлифер, на чийто фон кестенявите ѝ къдрици изпъкваха ярко.

— Къде е баща ви? Отдавна трябваше да се е прибрал.

Мелъди сви рамене.

— Не знам.

— Е, добре, не мога да чакам повече. Разказвай — рече Глори настойчиво, докато търкаше ръцете си неспокойно.

Стомахът на Мелъди се сви. Не изпитваше никакво желание да разказва преживения кошмар, особено на *майка си*.

— Хайде, не тичах от клуба по четене до тук, за да ме гледаш така. Разказвай!

— Няма ли да затвориш входната врата? — попита Мелъди, без да може да я погледне в очите.

— Какво? *Вратата* ли? — Глори развърза колана на шлифера и седна при тях на овалната стъклена маса, която сякаш се присмиваше на непринудената къща със своя бевърлихилски блясък. — Това ли е всичко?

— Да. — Мелъди стана и отвори облицования в дърво хладилник. Студеният въздух бе успокоителен.

— Защо си толкова начумерена? — попита я Глори.

Мелъди погледна с досада обезмасленото биомляко.

— Мамо, мисля, че се казва на-чум-берена — произнесе внимателно думата Кандис. — И съм съгласна. Тотално е обсебена от Джаксън. Сестрата има нужда да излезе на среща.

— Всъщност — засмя се Глори — се казва „начумерена“. — Тя впери зелените си очи в Мелъди. — Но все още не разбирам защо си „начумберена“.

— Причините са много. — Мелъди затръшна вратата на хладилника и с твърди стъпки отиде да затвори външната врата. Искаше да изкрещи с все сила: „Защо ли? Може би защото приятелите ми са обект на масиран лов на чудовища. Или защото вече три часа поред приятелят ми не вдига телефона си. Или не, чакай! Знам защо съм толкова «начумберена». Защото икономът на Клео, Ману, ми даде основания да мисля, че ти не си ми майка!“. Само че сега произходът ѝ не бе на дневен ред. На дневен ред бяха Джаксън и местонахождението му. Затова Мелъди се върна в кухнята, без да отрони и дума.

— Просто си мислех, че ще празнувате, това е. — Глори сви рамене със съжаление.

— Да празнуваме? — объркана попита Мелъди.

— Сестра ти ми прати съобщение с добрите новини от снимките за Teen Vogue.

— Добрите новини?

— Когато чух, че гласът ти се е върнал, скочих до тавана!

Кандис счупи поредния шамфъстък.

— Чакай. — Мелъди се подпря на плота и пъкна ръце в джобовете на суичъра си. — Говориш за пеенето ми, така ли?

Пори кимна.

— Искам да те чуя. — Тя склочи умолително ръце и произнесе само с устни: *Молятемолятемоляте*. — Изпей ми Defying Gravity от мюзикъла „Зла“, както ми я пееше някога. Тя ми е любимата.

Кандис се разсмя.

— Мамо, сега не съм в настроение...

— Скъпа! — чу се Бо, който тъкмо влезе. — Просто няма да повярваш!

— Знам! Гласът ѝ се е върнал! — Глори се завтече към антрето, за да го посрещне. — Осем и половина е, къде беше?

— Телефоните в офиса звъняха на пожар.

Облечен в костюм на Armani и с перманентен загар, борещият старостта пластичен хирург влезе в кухнята. Докато разхлабваше възела на вратовръзката си, той целуна дъщерите си по челото, а после се отпусна в един от черните столове с форма на разтворена ръка. Глори пъкна в микровълновата печка любимата му диетична кесадия^[1] и нагласи таймера. — Защо не остави секретарката да поеме обажданията?

— Изгаряше ме любопитство — отвърна той. — Обажданията бяха от тийнейджъри, които искаха да знаят дали можем да им предложим вампирски зъби, рогове, опашки... изобщо каквото ти дойде наум. Искали да приличат на... — Той защрака с пръсти, като се опитваше да си спомни думата, но се отказа и продължи: — Все едно, отначало аз и доктор Крамър си помислихме, че това е поредният номер, също като онзи, който учениците от „Мърстон Хай“ скроиха на горкия Брет. Но тогава чухме за шоуто по Втори канал и...

— Това е силата на ГАЩИ! — извика Кандис и размаха юмрук във въздуха.

— Какви ГАЩИ? — попита Глори, надвиквайки алармата на микровълновата печка.

— Група за атака на щатните идиоти — обясни Кандис. — Мели, получава се. Нормитата искат да бъдат като РАД! Посланието ни е

стигнало до тях! — Тя започна да пише съобщение на Били. — Е, това как ще лепне на документите ми за кандидатстване в колежа!

— Точно така! Казват се РАД! — обади се Бо, докато махаше с ръка над димящата кесадия. — И доколкото разбирам, някои от тях живеят на нашата улица! — Той отпи от виното, което Глори му сипа. — Доктор Крамър умира да види някое от тях, затова го поканих със семейството му на вечеря в неделя. Имат две деца на вашата възраст, така че...

— Какво? Ще започнеш страничен бизнес, така ли? — сопна му се Мелъди. — Елате да видите изродите от „Радклиф Уей“! Цената на вечерята е включена във входната такса! Предлагаме и безплатни мрежи за улов до изчерпване на количествата.

— Какво ти става? — попита я той.

— Толкова е начумерена — обясни Кандис. — Но тя е права, татко. Това не са животните от цирка.

Мелъди кимна.

— Аз не съм казал, че са...

— Между другото, децата на Крамър какви са — момчета или момичета?

— Момичета.

— Кандис се изпарява.

— Невъзможно — натърти Бо. — Присъствието е задължително.

— Бо, на следващата сутрин заминаваме на почивка. — Глори допълни чашата му. — Защо точно тази вечер си ги поканил?

— Само тогава са свободни.

— Жалка работа — измърмори Мелъди под нос. Наистина ли родителите и се държаха така лекомислено пред лицето на нещо толкова сериозно? Трябваше ли лошите новини и тях да достигнат, за да се заинтересуват? Не им ли стигаше, че това се случва на съседите?

— Но ние ще сме заети с багажа и...

— Не се тревожи. — Бо вдигна чашата за столчето. — Ще взема храна за вкъщи от ресторант „Убежището“, ти ще го сложиш в йенската тава и те ще си помислят, че ти си го приготвила.

Глори се усмихна:

— Ето затова се омъжих за теб.

„Вие чувате ли се?, канеше се да извика Мелъди, когато телефонът ѝ започна да звъни. Джаксън!“

Докато бързаше да отговори, тя се запита доколко щеше да приеме присърце каузата на РАД, ако приятелят ѝ не бе една от жертвите. Ами Кандис? Единственият ѝ мотив не бе ли само мисълта колко добре щеше да стои на документите за колежа титлата „Лидер на ГАЩИ“? Мелъди отпъди мислите от главата си. Искаше ѝ се да вярва, че тя ще бъде по-добра от родителите си. Много по-добра.

Макар обаждането да бе от блокиран номер, тя вдигна телефона:

— Ало?

От другия край на линията се чу шепот.

— Мелъди, Сидни Джекил е, т.е. госпожа Джей. Учителката по биология. Майката на Джаксън.

Устата на Мелъди пресъхна.

— Той добре ли е?

— Добре е — въздъхна госпожа Джей. — Просто отказва да замине, без да се е сбогувал.

— Да замине? Къде? — Мелъди усети как стаята се завърта като циклон.

— Кой е? — прошепна Глори.

Мелъди махна с ръка и побърза да се уедини във всекидневната.

— Можеш ли да дойдеш в кафене „Кристълс“ срещу летището след четирийсет минути?

— Аха — едва успя да каже тя.

— Добре. До скоро. И внимавай да не те проследят.

От другата страна затвориха.

* * *

Мелъди погледна за последен път страничното огледало — зад тях нямаше никой, освен тъмнината и уличните лампи.

— Това е мястото — прошепна тя, когато забеляза трите светещи букви на кафенето. — Завий наляво на „каф“.

— Ха! — каза Кандис, гледайки към окаяния надпис. — Мислиш ли, че Франки може да оправи светлините само с едно докосване?

Мелъди не знаеше. А и не беше в настроение да гадае.

Кандис включи мигача.

— Да го направим! — Тя завъртя рязко волана и със свистящи гуми беемвето влезе в паркинга на кафене „Кристълс“. Паркира до един джип с прозорец от картон и тиксо.

Мелъди потъна навътре в седалката.

— Поне изключи фаровете.

— Виж, наистина трябва да се отпуснеш — тросна ѝ се Кандис, уморена от несекващата параноя на сестра си.

— Кажй това на дрехите си.

Кандис погледна надолу и се засмя. Беше облякла камуфлажния елек на Глори за наблюдение на птици и шапката с козирка, на врата ѝ висеше бинокъл, а от един от джобовете ѝ се подаваше свирка. Трудно бе човек да я вземе на сериозно. Но сестра ѝ имаше право. Мелъди трябваше да се отпусне. Особено по отношение на преследването.

— Не виждам колата им. Мислиш ли, че сме ги изпуснали? Или може би... — Мелъди не можа да довърши. Едно беше Джаксън да е отпътувал вече, друго — да е бил заловен.

— Никога ли не ти се е налагало да се измъкнеш на някой преследвач?

Мелъди поклати глава.

— Хора, които се укриват, не паркират в средата на паркинга.

— Имаш право — призна Мелъди, докато оглеждаше порутеното крайпътно заведение. Щорите бяха пуснати. — Ти какво би направила? Нали знаеш, ако приятелят ти заминаваше? — произнесени на глас, думите накараха стомаха ѝ да се свие на топка.

— И той все още не ми е омръзнал?

— Очевидно!

— Хм... — Кандис потупа брадичката си. — Никога не ми се е случвало. Но предполагам, че бих го накарала да остане.

— Как?

— А, това вече е твоя работа. — Кандис се приведе към нея и я потупа по рамото. — Моята е да следя за полицаи. — Тя извади свирката за птици от джоба си и я наду. Звукът напомняше на кълвач, глътнал креслива играчка. — Чуеш ли това, значи трябва бързо да се омиташ. Сега върви, преди да си е тръгнал.

„Да си е тръгнал?“ Нещо притисна още по-силно Мелъди в гърдите.

Щом я отвори, звънчетата на вратата зазвъняха. Приятният аромат на кафе и понички не можа да събуди апетита ѝ. Барплотът със сребристочерните столове, както и петте червени сепарета бяха предвидими. Но не и партитурата от „Бохеми“^[2], която се носеше от джубокса. Това ли бе последното място, на което двамата с Джаксън щяха да се целунат? Щом прекрачи прага, Мелъди надяна качулката. Това бе най-близкото до прегръдка, което получи.

Имаше само двама посетители: оплешивяващ мъж с кадифено сако, наведен над чиния спагети, и чернокосо момче, потънало в четене на списание Hot Rod. На бузата му имаше белег, а тениската му бе с надпис „Здрасти, аз съм Рик“. От паника по челото на Мелъди избиха капки пот. Джаксън вече си бе тръгнал.

— Маса за един? — попита изрусената до бяло сервитьорка и пукна един балон с ментовата си дъвка. Ръцете и, осеяни със старчески петна, кръжаха над купчина менюта.

— Ъ-ъ — запъна се Мелъди. „А сега какво? Да се връщам обратно в колата? Да чакам? Да покажа на сервитьорката снимка на Джаксън? Или на Ди Джей? Да я питам дали е виждала някой от двамата?“ Хиляди варианти засипаха Мелъди, но нито един от тях не си струваше да се обмисли. Той трябваше да е тук! — Всъщност имам среща...

Звън!

Мелъди бързо провери телефона си.

До: МК

14 октомври, 21:44

Блокиран номер: Седни при Рик.

Тя вдигна глава. Рик свали списанието и опита да се усмихне, но успя само да извие устни в трепереща гримаса.

„Да!“

— Ще седна при това момче.

Сервитьорката ѝ намигна, все едно казваше: „И аз щях да седна при него, ако бях по-млада с двајсетина години“.

Когато приближи, безпогрешно разпозна искрящите лешникови очи на Джаксън. Ами черната коса откъде се беше взела? Белегът?

Списанието? И къде бяха очилата му?

— Чакай малко. — Мелъди се плъзна в сепарето до неговото. На масата имаше две чинии: недокоснатото парче чийзкейк с бисквитен „Орео“ и салатата. — Ди Джей?

— Не, аз съм — отвърна Джаксън, успял да скрие всичко, но не и нежния си глас. — Дегизиран съм. Минавам ли за лошо момче?

— Сервитьорката смята, че си сладък — опита да говори жизнерадостно Мелъди. Тя взе ръката му и я допря до лицето си; искаше, не, изпитваше силна нужда да вдъхне познатия восъчен аромат на ухабените му от постели пръсти. Но цветовете бяха изчезнали и на тяхно място се бяха появили груби черни петна. Боя за коса. И сега миришеха на сапун от обществена тоалетна и груби хартиени кърпи за ръце.

— Как минаха снимките за Teen Vogue? — попита той, сякаш денят бе като всеки друг.

Мелъди опита да се престори, че е така.

— Клео и аз завързахме нещо като приятелство и това беше добре. Отново пропях и изнесох концерт пред три камили, които се казват Найлс, Хъмфри и Луксор. А онзи тип, Ману, ми даде добри основания да мисля, че някаква жена на име Марина е биологичната ми майка.

Джаксън избута чийзкейка настрана.

— Трудно ми е да повярвам.

— Кое точно?

— Всичко.

— Повярвай го — каза Мелъди, преди да продължи с подробностите.

— Ти попита ли майка си за това?

Мелъди поклати глава.

— Защо не?

— Защото бях твърде заета да се тревожа дали си добре — което бе почти самата истина. Но имаше една част от Мелъди, която не бе готова за този разговор. Онази част, която не знаеше как да реагира, ако Ману се окажеше прав. Очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не заминаваш наистина, нали?

Джаксън кимна, улови с пръст качулката ѝ като с кука и я притегли до себе си. Челата им се докоснаха.

— Тази вечер — прошепна той. — Лондон. С частен самолет. Не знам за колко време. — Той замълча. — Това е ужасно.

Сълзите потекоха. Горещи и бързи, те се плъзгаха по бузите на Мелъди и падаха от брадичката ѝ.

Тя се отдръпна и погледна Джаксън в очите.

— Не можеш ли да кажеш на майка си, че искаш да останеш? Можеш да ходиш дегизиран така. Ще се преместиш в ново училище. Никой никога няма да разбере.

— Опитах. Най-малко сто пъти. Тя ми каза повече да не повдигам въпроса. Обещах да не го правя, ако ми даде дума да те доведе тук.

— Опитай пак тогава — настояваше Мелъди, като се питаше това ли бе имала наум Кандис с думите „бих го накарала да остане“.

— Добре — съгласи се той изненадващо лесно. Вдигна очи да срещне нейните. — При едно условие: Трябва да присъстваш на разговора ми с нея.

— Защо?

Джаксън се усмихна слабо.

— Ако и тя среща толкова трудности като мен да ти каже „не“, тогава считай полета за отменен.

Яхнала вятъра на надеждата, Мелъди се приведе да го целуне.

— Какъв отменен полет?

Тя бързо се отдръпна.

Госпожа Джей се бе надвесила над тях, а лъскавата ѝ черна коса се поклащаше пред лицето ѝ. Червилото в матиран червен цвят, нейна запазена марка, бе току-що нанесено.

— Никакъв — увери я Джаксън. — Всичко остава по план.

— Добре. — Тя се плъзна на празното място и погледна дървената купа със салата „Айсберг“, сякаш бе някаква обида. — Знам, че ти обещах да останете насаме, но още една минута в тоалетната и щях да пипна хантавирус^[3].

Мелъди се усмихна, сякаш разбираше за какво говори. Често се улавяше да постъпва така в присъствието на майката на своя приятел, която освен майка бе още и учителка по биология, и интелектуалка.

— Хайде, питай я — прошепна Джаксън и я сръчка с лакът.

— Ти я питай — прошепна Мелъди.

— Какво да ме пита? — Госпожа Джей даде знак на сервитьорката да донесе сметката. — По-добре да няма нищо общо с оставането, защото...

— Не може да заминете — изгърси Мелъди.

Госпожа Джей премигна, сякаш бе истински заинтригувана от онова, което Мелъди имаше да ѝ каже.

— Обясни ми.

— Ами, мислех, че... — Мелъди заекна точно като в училище, когато ѝ задаваха въпрос, на който не знаеше отговора. Но този отговор тя знаеше. Не друго, а готовността на госпожа Джей да я изслуша я бе сварила неподготвена.

— Вие сте учител... — започна тя, като реши, че е най-добре прощението ѝ да не се фокусира върху двете разбити тийнейджърски сърца. Жената беше учен. Опираше се на здравия разум. Следователно щеше да очаква разумен аргумент. — А също и модел за подражание. Не само за РАД, но и за нормитата.

Госпожа Джей се съгласи с кимане. Мелъди усети Джаксън да се усмихва до нея.

— Ако заминете, посланието, което предавате, е следното: стане ли напечена обстановката, печените си тръгват, и...

Сервитьорката остави сметката на масата, но погледът на госпожа Джей не се отместваше от Мелъди.

— Ами сигурността на сина ми?

— Мамо, мога да...

Мелъди го стисна за крака да замълчи.

— Дръжте Джаксън дегизиран така. Преместете го в ново училище. Крийте се с гордо вдигната глава. Нали това е мотото ви? Но трябва да останете в „Мърстон Хай“ и да защитавате онези РАД, които остават. — Мелъди се наведе през масата и прошепна в ухото ѝ: — И покажете на Джаксън, че майка му не се страхува да се бори.

Госпожа Джей свали очилата си ала Уди Алън и потърка очи.

Джаксън и Мелъди стиснаха ръце под масата и с всяка секунда ги стискаха все по-силно.

Госпожа Джей сложи очилата и се обърна към сина си.

— Ще трябва да започнеш да се криеш.

— Добре.

— Което означава, че никой, повтарям *никой*... — Тя млъкна, за да погледне Мельди. — Никой не бива да узнава къде си.

— Добре — едновременно казаха те. Поне щяха да бъдат в една времева зона.

Госпожа Джей тръшна на масата черна кредитна карта American Express, издадена на името на някоя си Ребека Роуз, обели защитното покритие на един нов iPhone и започна да пише съобщение.

Джаксън отдръпна ръката си.

— Какво правиш?

— Пиша на екипажа на самолета за вегетарианското ми меню.

Сърцето на Мельди потъна.

— Но аз мислех...

Госпожа Джей сложи телефона на хартиената подложка и ги погледна в очите.

— Какво мислеше? Че ще оставя отличната лазаня с тофу да иде на вятъра?

— А? — попита Мельди.

— Казах им да я опаковат за вкъщи. Трябва да свърнем до пистата, за да я взема. — Тя бутна салатата настрана. — Умирам от глад. А нощта ще е дълга.

Мельди и Джаксън се прегърнаха победоносно. Госпожа Джей подписа чека. „Да навакват с Джаксън изгубеното време“ бе под номер едно в списъка със задачи на Мельди. Но тя удържа на думата си, пожела и на двамата късмет и се втурна към Кандис.

Нищо не се бе променило на паркинга и все пак всичко изглеждаше съвсем различно. Полуосветеният надпис изведнъж ѝ се стори очарователен. Колата с тиксото на прозореца вече не изглеждаше така жалка, а приличаше повече на стар воин. Кандис не осмиваше параноята ѝ със своя костюм за наблюдение на птици, а изразяваше подкрепата си. И всичко това, защото Джаксън оставаше. И въпреки обещанието им пред госпожа Джей той щеше да намери начин да поддържат връзка.

Той винаги намираще начин.

[1] Тънка питка от царевично или друго брашно, в която се загръща разнообразна пълнка (най-често от сирене и зеленчуци). Ястието е с мексикански произход. — Б.ред. ↑

[2] Опера от Пучини. — Б.пр. ↑

[3] Вирус, който се разпространява от гризачи; самите те са само преносители на заразата. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„УБЕЖИЩЕТО“

Опасенията ѝ се потвърдиха — топката косми и парченцата сапун продължаваха да задръстват канала в банята. Горещата вода не успя да ги стопи, както Клаудин се бе надявала. И сега, затънала до глезен в нечистата пяна след момчетата, тя трябваше да бръкне в хладната помия и да отпуши канала — нещо, което отказваше да направи без предпазен костюм. Обстоятелствата още повече засилваха носталгията ѝ по дома им и личната ѝ баня.

Две нощи в странноприемница „Убежището“, семейния хотел и ресторант, чиято строга политика да не предлага телевизия и интернет насърчаваше гостите да „изключат“ напълно, бе ново постижение. Досега семейство Улф бяха прекарвали нощта тук единствено по време на трансформацията по пълнолуние. Тогава заканваха табела с надпис „Няма свободни места“, заключваха вратата, пускаха щорите и пируваха. Най-дългият им престой беше двацет и четири часа. Щом възвърнеше обичайния си външен вид, глутницата се прибираще на Радклиф Уей и странноприемницата отваряше врати за посетители. Дори кратковременното затваряне обаче изправяше семейството пред финансови затруднения, тъй като кухнята на ресторанта се славеше с пържолите си и беше сред десетте най-добри в Салем през последните десет години.

Но този път Клаудин бе изправена пред затруднението да запази здравия си разум. Ако трябваше още ден дори да дели една баня с братята си, щеше...

— Ааааа! — На главата и се изсипа един галон ледена вода.

— Вечерята е готова! — обяви Дон и пусна пластмасовия буркан за мляко на плочките. Той се приземи и отскочи глухо. Хауи избухна в смях и двамата тризнаци излетяха, като затръшнаха вратата след себе си.

Погнусена и треперееща, Клаудин спря душа.

— Клео, ще си платиш за това — измърмори тя под нос и, държейки бившата си приятелка отговорна, заобиколи внимателно мравуняците от обръснати косми, изрязани нокти и захвърлено бельо. Потискащи апетита миризми бяха попили в косата ѝ, а вечно вдигнатата седалка на тоалетната чиния само влошаваше нещата. Ако можеше сега да я видят отнякъде приятелките ѝ... чудно какво ли щеше да ги разсмее най-напред? Сплъстените ѝ къдрици? Назъбените нокти? Кафявата рекламна тениска от хотелския магазин за сувенири, която не ѝ бе по мярка? Вероятно тениската. Но какво да се прави? Дрехите ѝ бяха вкъщи... заедно с грима, уединението и целия ѝ живот.

На долния етаж в ресторанта всичко освен пълната луна бе на мястото си. Червените плюшени завеси, ушити от майка им с помощта на Клаудин още когато отвориха ресторанта, закриваха изгледа към паркинга и създаваха илюзорното усещане у посетителя, че се намира в уютна всекидневна, сгушена в Алпите, а не само на петнайсетина километра северно от Салем, точно до магистралата. Свещи с цвят на вино блещукаха. Дънерите в каменното огнище горяха буйно. Осемнайсет маси стояха готови, но празни. В кухнята майка им затопляше нова тава с кифли. Седнали около кръглата маса в центъра и потънали в разговор, момчетата вече похапваха втората си порция.

— Здравей, Дийни. — Сериозността на баща ѝ бързо се стопи до лепкава нежност. — Как е безценното ми кутре?

— Здравсти, татко — преди да седне, тя го целуна по главата. Гъстата черна коса и дебелите вежди на Клаурк Улф винаги ѝ напомняха за бащата на Сет от „Кварталът на богатите“. — Мислиш ли, че ще можем да порботим върху шофирането ми тази седмица? Остават две седмици, докато стана на шестнайсет.

— Когато се прибера — отвърна той. — Утре заминавам за Бивъртън по работа. Ще се върна в четвъртък.

— Нещо голямо ли? — попита тя, като се молеше за нови пирони, метални форми или парчета мрамор. Или още по-добре — някоя изненада като онези манекени от стария универсален магазин, който бе съборил. Не че имаше някакво значение. Докато успяваше да превръща боклуците, които ѝ носеше, в съкровища, видеоблогът ѝ „Има ли вълк^[1], има и начин“ щеше да продължи да събира последователи. Първият епизод, „Стъкло с целувки“, в който бе закачила на стената парчета стъкло и бе помолила всичките си

приятелки да ги покроят с целувки в разноцветни червила, вече бе събрал седем последователи. Не след дълго щеше да отговаря на обаждания за своето собствено шоу по канал „Направи си сам“. Сетне щеше да се премести, да си купи просторно таванско помещение — щеше да го направи сама и да покани всичките си приятелки (включително козметичката Аня) да заживеят при нея. И от този момент нататък единствените кожи, които щяха да се изтягат из къщата, щяха да бъдат прелестни и изкуствени.

— Ще правя къщичка на дърво и детска площадка в двора на някаква префърцунена двойка — обясни той и сипа лъжица задушени гъби в чинията си. — Тъй че сигурно ще има цял тон стърготини.

— Отлично. — Клаудин се усмихна при мисълта, че ще може да направи нови дизайни за декорация на нокти, като импровизира върху парченцата дърво, които след това щеше да залепи от външната страна на лаптопа си. Това беше ли достатъчно добра блогърска идея?

— Момчета — дъвчейки, продължи Клаурк. — Докато мен ме няма, разчитам на вас да се грижите за майка ви и Дийни. — Той въздъхна. — Поне Лина е в безопасност в изправителния дом.

— Да можеше да се каже същото за съквартирантите ѝ — пошегува се Дон.

Останалите момчета се засмяха.

— Ако наистина искате да се грижите за нас, момчета, ще изчистите сапуна от обръснатите косми и ще отпушите канала — каза Клаудин, макар че не това имаше предвид баща ѝ. До гуша ѝ бе дошло да бъде обгрижвана и подценявана, особено от банда момчета, които изстискаха толкова паста за зъби, колкото никога не можеха да употребят. — Не разбирам защо трябва да делим една баня, когато целият хотел е на наше разположение — продължи тя. Покорена от богатия аромат на масло и говеждо, Клаудин бързо заби вилицата си в последната пържолка и я пусна в чинията си, изпреварвайки Клод с една хилядна от секундата.

— Защото не искам да изцапаме всички стаи — провикна се Хариет от кухнята.

— Тя е права — обади се Клаурк. — Трябва да имаме готовност да приемем гости, щом свалим табелата „Няма свободни места“.

Нино се оригна. Момчетата завиха.

— Аз имам още свободно място за любимите ми пържолки на мама! — Той отметна косата от очите си.

— Синко, ти не си единственият. Нормитата полудяват, ако не успеят да си запазят места. Пристрастени са към специалитетите на майка ти. — Клаурк огледа празния салон. — Този филм беше удар по бизнеса ни. Тежък удар.

— Защо? — Тъпс мляскаше шумно. — „Убежището“ не участва във филма.

Клаудин завъртя очи.

— Татко иска да каже, че ни се налага да се крием тук и затова ресторантът не работи.

Тъпс я гледаше недоумяващо.

— Няма приходи! — обясни тя.

— Да — подигравателно рече Хауи. — И чия е вината?

Клаудин замери брат си с топка сдъвкано месо.

— Ако няма да си ядеш пържолата, аз ще я оправя — предложи Нино.

— Да, да! — Клаудин се засмя.

— Тате — обади се Клод, — помниш ли, че ти казах, че в „Мърстон Хай“ ще идват треньори по футбол на разузнаване? Треньор Донъли ми писа. Ще пристигнат в понеделник.

Клаурк си отвори една бира и отпи голяма глътка.

— Треньорът е гледал филма и знае, че съм РАД и всичко останало, и няма нищо против — продължи Клод. — Дори каза, че ще ме докара обратно след мача. И ако искам стипендията...

Клаурк тръшна силно бирата.

— Не си му казал къде сме, нали?

— Естествено, че не съм. Но дори и да му бях казал, няма страшно.

— Той знае ли, че странноприемницата е наша и че Чарли и Джоан са несъществуващи собственици?

— Не, кълна се — твърдо рече Клод. — Това на никого не съм го казвал. И никога няма да го кажа.

— Четох, че са обявили награди за нас — каза Хауи.

— Ти *четеш*? — подразни го Клаудин.

— За теб колко дават? — зачуди се той.

— Братле, няма да можеш да си го позволиш.

— Ти така си мислиш. — Хауи бръкна в джоба на дънките си и хвърли пет цента по Дон. — Задръж рестото.

Всички се разсмяха, без баща им, който обмисляше молбата на сина си, и Клод, който чакаше да научи съдбата си.

— Трябва да говоря с тренъора ти.

— Няма проблем. — Клод му подаде телефона си.

— И ще вземеш колата. Не искам да научава къде сме.

Клод кимна.

Клаурк погледна към кухнята, сякаш се допитваше до жена си. Докато навиваше ръкавите на бялата си захабена блуза, той се облегна назад и каза:

— Става, но само ако им скриеш шапката на тези разузнавачи! И махни тази женска обеца от ухото си.

— *Обещавам!* — Клод се наведе през масата и стисна ръката на баща си. Братята му нададоха радостен вой.

— Мисля да дойда с теб — небрежно каза Клаудин. — Ще проверя пощата за отговор на поканите, ще си взема чисти дрехи, ще се видя с момичетата, нали знаеш...

— Ти нали не си мислиш, че партито за рождения ти ден остава? — попита всезнайкото Хауи.

— И защо не? — опита се да ги излъже тя. — Дотогава има две седмици. Всичко ще е свършило.

— Да, точно така. — Хауи поклати глава с недоверие. — Това кой ти го каза? Останалите малцинства на планетата?

— Ти откъде знаеш, че не са те? — отвърна Клаудин.

— Искаш да кажеш онези, които се борят за равни права вече, чакай да видя, около пет хиляди години?

Другите момчета се подсмихнаха.

— Да, обзалагам се, че всички са се впрегнали на работа извънредно, за да може да се сложи край на расизма веднъж завинаги с твоето детско парти, о, исках да кажа, парти за възрастни.

— Стига вече! — скара им се Клаурк, притичвайки се на помощ на дъщеря си.

— Благодаря, татко — изгука Клаудин. — Просто исках да се отбия в къщата и да си взема някои неща. Няма да ходя на училище все пак.

— Не. — Баща ѝ бе непоколебим. — Оставаш тук на сигурно при братята си.

„Какво? Защо?“ Топка гняв се загнезди в стомаха на Клаудин. Тя започна да набира сила, търколи се към сърцето ѝ и нагоре към гърлото ѝ. Ако ѝ бе позволила да излезе навън, щеше да прозвучи така: „Що за гаден двоен стандарт! Толкова е нечестно! Ще избягам при Кардишиянови^[2]“.

Но тъмните кръгове под очите на баща ѝ, отпуснатите му рамене и ожулените нокти ѝ подсказаха, че сега не беше време да се бори за равни права. Мисълта, че ще отсъства от дома и няма да може да ги защити, очевидно не му даваше покой. Защо да нажежаваше атмосферата допълнително? Вместо това Клаудин избърса уста в салфетката си като добро момиче. Такова, каквото всички очакваха от нея да бъде.

* * *

По-късно същата вечер тя се събуди от хрущенето на автомобилни гуми по чакъл. Все още под влиянието на призрачните останки от съня, тя се опита да определи къде се намира. Беше тъмно. Одеядлото миришеше на мокро куче вместо на нежен омекотител за пране. Със сигурност това не беше стаята ѝ на Радклиф Уей.

Нещо започна да шумоли, подобно на тяло, въртящо се на кожена седалка. Чу се дишане. Пулсът на Клаудин се ускори. Адреналинът я разбуди напълно.

„Ох!“ Една обувка я удари по ребрата. След нея последва още една. После нещо по-леко. Тя прехапа устни и застана неподвижно.

— Знам, че си там — каза Клод.

„Опа.“

С един ритник Клаудин отметна одеядлото от себе си.

— Как разбра? — Тя се изправи и седна на задната седалка.

— Започна да хъркаш, щом стъпихме на магистралата.

— И ти не ме върна обратно? — По-големият ѝ брат винаги успяваше да я изненада. — Ами ако татко научи?

— Ще му кажа, че не съм знаел.

— Ами ако нещо ми се случи? — подразни го тя.

Той се обърна към нея.

— Няма да го позволя.

— Защо правиш това?

— Защото знам, че понякога не се отнасят справедливо с теб — призна Клод.

Клаудин се усмихна. *Най-сетне някой разбираше.*

— Какво ще кажат мама и татко, когато се събудят и видят, че те няма? — изпита я Клод.

— Самолетът на татко излита за Бивъртън към четири сутринта, а мама ще отиде с колата на пазар в Сиатъл, за да ни запаси с храна. Ще тръгне, преди да сме станали, и няма да се върне до понеделник вечерта. Ако тръгнем веднага след мача ти, ще успеем да я изпреварим.

— Ами братята?

— Ти си пхнал бележка под вратата им с обещание да им купиш Wii за Коледа, ако си мълчат.

— *Така ли?* Не знаех.

Клаудин се засмя.

— Не се тревожи, ще ти върна парите, щом шоуто ми за майсторене тръгне. Сега може ли да слезем вече от колата и да си отидем вкъщи? Козината ми ще започне да капе, ако скоро не сваля тези дрехи.

— Чакай! Трябва да сме предпазливи — предупреди я Клод, докато отваряше вратата. — Паркирах натри пресечки от къщата, за да не изглеждаме подозрително. Да минем през клисурата.

— По улицата е по-добре. Хората ще ни търсят в клисурата. Но ако просто вървим по улицата, никой няма нищо да заподозре.

— Това е безразсъдно. Просим си да ни заловят. — Клод внимателно затвори вратата.

Клаудин отвори своята.

— Не. Ако тръгнем през клисурата, ще си изпросим залавянето.

— Аз те докарах дотук, аз решавам — не отстъпваше Клод.

— Забрави. Ти върви по твоя път, аз по моя. — Клаудин не бе съвсем сигурна за какво точно се бореше вече, но отказваше да отстъпи.

— Не мога просто да те оставя — изпухтя той.

— Тогава ела с мен по улицата. — Клаудин стъпи на тротоара.

Тя тръгна по улица „Глейсър“. Чувстваше се гола и изложена на показ. Жива и самоуверена. Уплашена и пълна с живот. Неоспоримо независима. И това ѝ харесваше.

— Чакай! — прошепна Клод, който се опитваше да я стигне.

Половината улица извървяха в мълчание, с наострени сетива, наежени.

Най-сетне брат ѝ наруши тишината.

— Защо винаги се опитваш да бъдеш водачът?

— Не се *опитвам* — прошепна Клаудин. — Аз съм.

— Много смешно — засмя се Клод.

Но някой ден все някак Клаудин щеше да намери начин да го докаже. И когато успееше, тя щеше да се смее последна.

* * *

„Ако можеха да ме видят сега...“

Ако момчетата в училище знаеха, че прекарва неделата си гол в стаята на Кандис Карвър, разрушителни земетресения от завист щяха да ги разтресат, мислеше си Били. Вътре миришеше на гардения, ванилия и красиво момиче. Разбира се, той никога нямаше да се похвали. Това щеше да е толкова плебейско. Освен това нещата не стояха така. И двамата с Кандис биха предпочели да седнат в Whole Latte Love, но тогава трябваше най-малко четиринайсет пъти да направят номера, в който Били тайничко отхапва от десертите на хората, преди да могат да спрат да се смеят и да започнат да разговарят. А и Кандис не искаше да мислят, че си говори сама. Макар че точно това правеше през последните двайсет минути и май нямаше голямо значение къде са. Но пък ако Били разбираше противоположния пол, нямаше да прекарва цялата нощ, водейки мислено протокол на събитията...

— Ти изобщо слушаш ли ме? — сепна го рязко Кандис, докато ходеше напред-назад пред украсеното си с воали розово легло. — Чакай, не си си тръгнал, нали? — Тя разпери ръце, сякаш опипваше пътя си в тъмен килер. — *Били?*

Случаят предлагаше отлична възможност да завърже връзките на обувките ѝ една за друга, но не му беше никак до шеги.

— Още съм тук — отвърна той, докато крачеше редом с нея. Много по-приятно щеше да бъде да се свие на балдахиновото легло, но предвид голотата му това щеше да е невъзпитано.

— А, добре — каза Кандис и продължи разказа си: — Значи, Али мисли, че трябва да ѝ дам моя билет, след като двете с Ванеса вече са се сдобрили, защото твърди, че го е купила за нея и ми го е дала само за да я накара да ревнува, което, между другото, според Данис е пълна глупост, защото тя е била там, когато Ванеса си е правила списъка с покупки. И сега Али ми се надува — на мен, когато това е само между тях двете с Ванеса... струва ми се. Нейт Гарет казва, че просто се чувства застрашена, защото аз съм момиче с три температури — горещо, хладно и топло, — а тя е само блудкаво ледена. И аз ѝ го казах това. И сега тя наистина ми е ядосана. Не че ме интересува. Тя е тази, която твърди, че РАД трябва да си имат свое училище. Нали ти казах за това? Е, няма как някой да е повече анти-ГАЩИ от това. Така че ѝ казах: „До скоро Али-бали“.

— Браво на теб — разсеяно рече Били. Не че най-новата драма на Кандис не го вълнуваше. Или не оценяваше дяволитото ѝ чувство за хумор, стила ѝ, който диктуваше модните тенденции в училището, русата ѝ коса или синеокото ѝ великолепие. Той ценеше разцъфтяващото им безкористно приятелство и не би искал това да се промени. Просто умът му бе другаде. Което превръщаше концентрирането в яздене на подивял мустанг. След секунда-две Били биваше изхвърлен.

— Твой ред е — каза Кандис, седна на края на леглото и скръсти обутите в сив клин крака под роклята от слонова кост. — Слушам те — и килна глава на една страна.

— Какво? — попита Били отбранително.

— Ти да не мислиш, че си съчиних историята с Али само за да послушам гласа си?

— А?

— Очевидно нещо те тревожи. Откакто дойдохме у дома, не си направил и една смешка. — Тя се усмихна, предволна от детективските си умения. Всеки друг на нейно място щеше да изглежда самодоволен. Но Кандис излъчваше осемнайсеткаратово очарование. — Аз започнах с моята емоционална криза. Сега е твой ред.

— Не е честно! Твоята е измислица — усмихна се той накрая.
С въздишка тя поклати глава, досущ като разочарован психолог.
— Заради Франки е, нали?

Коремът му се обърна, щом чу името ѝ.

— Сега, когато Брет е извън играта, си казах, че може би имам шанс.

— Ура! — Кандис зарита с крака. — Време е да ви сватосам!

— Не — извика Били и цапардоса главата си в пръта на балдахиновото легло. — Точно там е проблемът. Тя няма да ме иска по същата причина, поради която ти отказа да се срещнем в Whole Latte Love.

Кандис отвори уста да протестира, но спря. Той имаше право. Дори тя не можеше да спори срещу това.

— Дори не съм регистриран в „Мърстон“ — за първи път призна той. — Госпожа Джей е единственият учител, който знае за съществуването ми. Ходя там, за да съм с вас и да уча.

— Но Франки знае за съществуването ти — опита Кандис. — Ти си един от най-добрите ѝ п...

— Не го казвай — ужасен от думата настойчиво каза той. Да бъде неин приятел, бе като да използва лъжица, за да нареже пържола. Щеше да остави следи по повърхността, но никога нямаше да навлезе по-надълбоко. — Все едно, няма значение. Тя заслужава повече от момче, което не може да носи никакви дрехи.

— Защо?

— Защото тя е порядъчно момиче, което...

— Не — засмя се Кандис. — Защо не носиш дрехи?

Въпросът изненада Били. Шест години вече никой не му го бе задавал. Още повече бяха минали, откакто той бе спрял да го задава на себе си.

Отначало, когато започна да изчезва, стигаше да сложи някоя дреха на стратегическо място, за да скрие липсващата част. Ръкавица върху невидимата ръка. Лепенка на незабележимата вежда. Шал около прозрачния врат. Но петната постепенно се разпространяваха, ставаха все по-големи и започнаха да се свързват като локви, докато най-сетне покриха всичко. Тогава единствената възможност сякаш беше да изчезне.

Но това беше преди родителите му да го представят пред организацията. Преди да срещне другите. Преди да се запознае с Франки. Преди Кандис да му напомни, че има и други възможности пред себе си.

— Допускам, че ако реша, бих могъл да нося дрехи — замислено изрече той. — Но лицето ми, косата ми...

— Божичко, Били! В този отчаян град има само едно време: облачното! Но я погледни ръцете ми. — Тя протегна ръце. Имаха цвета на фъстъчено масло. — Изглеждат така, сякаш до преди малко съм била в прегръдките на слънцето, нали?

Той кимна.

— Казва се спрей за тен. Косата на баща ми е черна, а не сива, заради онова нещо, на което казват боя за коса. А миглите ми се виждат от Луната заради спиралата. Повтаряй след мен: *спи-ра-ла*.

— Накъде биеш? — Надеждата бавно го изпълваше.

— Хайде да махнем *бил* от Били и било, каквото било, да сложим малко цвят на бузите ти... тези на лицето.

Тя скочи от леглото и се изправи с подновена целеустременост.

— Предлагам да те разкрасим. После да те наконтим. С мен ли си?

Били се замисли. Ако не друго, щеше да е забавно. И щеше да излъже, ако кажеше, че не е любопитен да види как изглежда след толкова години.

— Имаш право. Време е да покажем на Франки какво изпуска.

— Съгласна. — Кандис наметна през рамо една сребриста чанта. — Хайде на пазар! — Тя направи крачка по посока на вратата и се просна по корем на меката овча постелка. „Ох!“

Били избухна в смях.

— Връзките ми! — разкикоти се тя, като видя възлите.

— Не можах да се сдържа — отвърна той. — Едно последно „ура!“ за старото време.

[1] Игра на думи. Фамилията на Клаудин — Улф, се превежда като *вълк*. — Б.ред. ↑

[2] Заможното американско семейство, известно с участието си в риалити шоуто *Keeping Up with the Kardashians*. — Б.пр. ↑

ПЕТА ГЛАВА

ПРОСТРАНСТВОТО НА СЪРЦЕТО ИСКА СВОЕТО

Четирийсет и петминутното пътуване до Бриджпорт Вилидж не бе напразно. Пазаруването по интернет не можеше да се сравни с усещането от първото прекрачване на прага на магазин на Apple. Лъскавата техника чакаше да бъде докосната. Създадена от гении. Заредена с електричество. Един допир стигаше да събуди живота в нея. Франки се замисли дали да не се прекръсти на iЩайн и да се премести да живее тук.

Усмехната със свити устни и умерено любопитно кимване, Вивека се преструваше на заинтригувана от лаптопите.

— Хубаво е от време на време да излизаме от Салем — каза тя, като за всеки случай държеше дъщеря си близо до себе си.

— Съгласна съм — каза Франки, за да угоди на майка си, макар да знаеше, че думите на Вивека криеха по-дълбок смисъл и не се отнасяха единствено до пазаруването в неделния следобед в Портланд. Те означаваха, че тук нямаше да се притесняват дали някой собственик няма да поиска личните им карти, преди да ги допусне в магазина си. Нямаше да взимат вятъра за стъпките на някой, който идваше да ги отведе. Нямаше да четат клеветнически коментари в интернет. Нямаше да избягват подозрителните погледи на шофьора на някоя минаваща кола. Нямаше да се питат дали решението да останат и да се борят, не бе битка, обречена на неуспех.

— У теб ли е ваучерът? — попита Вивека, обичайният блясък липсваше в очите ѝ.

Франки отвори черната чанта зарядно с неочаквано усещане за превъзходство пред изложените електронни машини. За разлика от тях, тя можеше дни наред да изкара без кабели — нещо, за което те можеха само да си мечтаят в своя измислен минималистичен свят.

— Може ли да разгледам наоколо? — попита тя и подаде плика от Влад.

Като опитен агент на ЦРУ, Вивека сканира периметъра с крайчеца на окото си. На ниска кръгла маса няколко деца играеха интерактивни игри, възрастна двойка държеше един от продавачите като заложник с въпросите си за Мас срещу РС, няколко контета преживяха, а три блондинки кръжаха над последния iPad.

— Добре. Но не се отдалечавай. Ще те държа под око.

При друг случай Франки щеше да се присмее над загрижеността на майка си, но сега обеща да не се отдалечава и бързо тръгна, преди да е размислила.

Франки бавно приближи блондинките, заинтригувана от онова, което бе събудило възхитата им.

Мелодията не можеше да се сбърка. Безстрашна. Мощна. Революционна. „Световната премиера на новия клип на Лейди Гага!“ За да не се разхвърчат искри, тя пхна ръце в джобовете на вталените военни панталони и попита дали може да гледа клипа с тях.

Никоя не посмя да отдели поглед от Гага, за да отговори, но едното момиче с шал от фолио на балончета на врата ѝ направи място. Франки тъкмо успя да се намести, за да вижда добре, и клипът свърши.

— Най-добрият досега! — обяви блондинката, чиито слънчеви очила на главата бяха поръсени с цветни захарни пръчици.

— Казваш това след всеки нов клип — каза момичето, което бе завързало клина си с полицейска лента.

— Почакай да отидем на концерта — каза Фолиото на балончета. Франки ахна.

— Ще ходите на концерта?

— Остават тринайсет дни! — засия Захарната пръчица.

— А ти? — попита Полицейската лента, без да знае, че на предния ѝ зъб имаше размазано петно червено червило.

— Искан ми се да отида — въздъхна Франки. — Но без връзки е невъзможно да си купиш билет.

— Не е вярно — заяви Фолиото на балончета и прегърна Полицейската лента и Захарната пръчица. — Ние чакахме денонощно.

Усетила мигновена близост поради общата им любов към Гага, Франки си призна:

— Откакто съм се родила, винаги съм била малко чудовище. Преди няколко седмици сложих в косите си бели кичури и...

Неочаквано Вивека сграбчи Франки за яката на раираното розово-черно поло и я завлече навън.

— *Какво става?* Мамо, какво правиш? Взе ли телефоните?

— Не говори, преди да сме се качили в колата! — скара ѝ се Вивека. — Нито дума!

Сигурно бе станало нещо с ваучерите. Нещо смуцаващо.

Вивека затръшна вратата на волвото, усили радиото — в случай че някой ги подслушваше? — и процеди през зъби:

— *Какво си мислиш, че правиш?*

— Аз ли? — Франки пусна искри. — Какво съм направила?

Вивека набута ключа в стартера.

— Не ми пробутвай този невинен тон. Франки, как можа? След всичко, което се случи? *Как?*

Франки се засмя нервно.

— Мамо, какво съм направила?

— Да кажеш пред тези непознати, че си родено *чудовище*? — Тя изгаси колата и отпусна глава в ръцете си. — Едно е да изложиш себе си на опасност за *пореден* път, но тази дума? Толкова е унизителна. Какво се е случило с теб?

Франки се разсмя.

Вивека се извърна към нея, без да може да повярва. Лъскавата ѝ конска опашка бе необикновено раздърпана.

— Намираш, че това е смешно?

— Мамо, ако исках да разкрия самоличността си, щях да започна да стържа грима, който запушва порите на лицето ми.

— Тогава какво...

— „Малко чудовище“ идва от Лейди Гага. Така тя нарича феновете си. И това няма нищо общо с РАД.

— Какво?

— Да. Не съм опитвала да се предам.

— Наистина ли?

Франки повдигна вежди, сякаш да каже: „Хайде де, мамо, заслужавам повече доверие“.

Постепенна усмивка като изгряващо слънце озари лицето на Вивека. Искрата във виолетовите ѝ очи се върна.

— Какво облекчение. — Тя взе Франки в прегръдките си с аромат на гардения, като ту плачеше, ту се смееше.

— Сигурна съм — отново се засмя Франки. — Кажи, взе ли телефоните?

— Взех ги.

Когато вече пътуваха по магистралата, Вивека каза:

— Изглежда, се справяш с това много по-добре от мен.

Капки дъжд опръскаха предното стъкло.

— Не съм — призна Франки.

Вивека погледна загрижено дъщеря си.

— Би трябвало да мисля как да обединя всички, но опитам ли, мислите ми се връщат към Брет. — Франки въздъхна. — Все още не мога да повярвам, че така се е възползвал от мен. — Произнесени на глас, думите притиснаха гърдите ѝ.

— Мога да си представя колко е болезнено. — Вивека сложи ръка на рамото на Франки.

Истината бе, че отсъствието на Брет от живота ѝ болеше повече от предателството му. Но рационалният ум на майка ѝ никога нямаше да прозре логиката в това. „Как може някой, който ти е причинил болка, да ти липсва?“, би попитала Вивека. Франки щеше да свие рамене в отговор: „И аз не разбирам“, а накрая щеше да се почувства още по-жалка и от преди.

— Може би тук има поука — предложи професор Вивека.

Франки погледна навън към профучаващите коли. Тя не искаше поука. Искаше Брет.

— Може би, докато нормитата станат по-толерантни, би могла да опознаеш по-добре някои от момчетата РАД. Братята Улф са симпатични момчета.

„Мамо, думите ти са толкова ужасни, колкото и техните!“, искаше да изкрещи Франки, но замълча. В съвета на майка ѝ имаше някаква истина. Защо да си търси белята? Всичко беше толкова логично. Но в чувствата място за логика нямаше.

Пространството на сърцето искаше своето.

За беда, пространството на сърцето на Франки искаше Брет.

ШЕСТА ГЛАВА

СЪТРЕСЕНИЕ

Кризата с Джаксън бе разрешена. Той оставаше в Салем. След като този проблем бе отстранен от пътя ѝ, Мелъди можеше да се фокусира върху другия, който отчаяно се опитваше да избегне.

Но това бе невъзможно.

Разговорът ѝ с Ману на снимачната площадка на Teen Vogue се бе запечатал в ума ѝ като ваденка.

— *Майка ти тук ли е? — попита той.*

— *Не, дойдох със сестра ми.*

— *Ех — той въздъхна като човек, който си припомня скъп спомен. — Предай на Марина много поздравии от Ману. Беше толкова отдавна — неясна усмивка се застоя на лицето му за кратко, а после Ману се обърна към Клео. — Ще опаковам скъпоценностите. Ще те чакам при колата.*

— *Мисля, че ме объркахте с някого — каза Мелъди.*

— *О, не — засмя се той. — Този глас не може да се сбърка. Точно като на майка ти. Марина можеше да накара всички да направят, каквото пожелаеше. Толкова бе опияняващ.*

— *Съжалявам, но мама се казва Глори. Глори Карвър. От Калифорния.*

— *Сигурна ли си?*

— *Ману, не ставай глупав — сонна се Клео. — Как може да не знае коя е майка ѝ.*

Той се вглеждаше в лицето на Мелъди, така че Клео доста би се поуплашила, ако не го познаваше.

— *Ману!*

Той поклати глава.

— *Права си. Мисля за друг. Помня, че бях чул, че дъщерята на Марина имала незабравим нос, който приличал много на гърбицата на камила. — Той се засмя. — А твоят е свършен. Грешката е моя. Съжалявам.*

Като листа на есенен бриз старите фотографии на Мелъди пърхаха в босите ѝ крака. Щом вентилаторът се завъртеше наляво, те се укротяваха, завъртеше ли се надясно, пак започваха да пърхат. Трудно бе да се каже откога стоеше под леглото си, хипнотизирана от пърхащите фотографии и въртящите се перки. Десет минути? Час? Цял следобед? Това не бе от значение. Крилата и перките създаваха един постоянен ритъм. Нещо, на което можеше да се опре. Нещо, на което можеше да вярва.

Цялата неделна утрин Мелъди се рови в стари албуми в търсене на доказателство, което да опровергае твърдението на Ману, докато следобедът ѝ мина в изучаване на всяка една отделна снимка. Наистина преди операцията носът ѝ приличаше на камилска гърбица. Може би като дете бе приличала на майка си повече, отколкото сега. Може би имаше поне една снимка от болницата, на която се притискаше до гърдите на Глори, увита в розово одеялце. Защото имаше поне около трийсет хиляди такива снимки на Кандис като бебе. След щателния анализ не намери нито едно доказателство в подкрепа на казаното от Ману, но и нито едно опровержение на думите му. Единственото заключение бе, че искаше ли отговори, трябваше да зададе необходимите въпроси. И така, седейки по раираната си пижама с неумити зъби и миришеца на донати от визитата ѝ до „Кристълс“ коса, тя размишляваше върху ползата да научи истината.

Естествено, ако Глори кажеше: „Няма съмнение, че аз съм истинската ти майка“ и подкрепеше думите си с неоспорими доказателства, всичко щеше да бъде прекрасно. Но всеки друг отговор означаваше, че това бе поредното място, на което щеше да се чувства чужда.

— Кандис! — извика Глори, докато вървеше с тихи стъпки по коридора. — Моля те, кажи ми, че бялата копринена туника е при теб и е чиста.

Мелъди завъртя очи, благодарна, че вратата ѝ бе заключена. „Сигурно е много приятно най-големият ти проблем да е една липсваща туника.“

— Мислех, че татко ще стегне и твоя багаж — чу Мелъди да казва Кандис. — Това не е ли част от обичая ви за годишнината?

— Технически е, но миналата година вместо саронга ми баща ти беше взел покривката за маса и този път няма да рискувам. Ще си нося

допълнителна чанта с най-важните неща. — Тя снижи глас. — Това да си остане между нас, става ли?

„Нови тайни. Както обикновено!“

— Не знам — запъна се Кандис. Очевидно тя или бе изгубила туниката, или я бе изцапала, или я бе продала. — Татко иска да те изненада с почивката и опаковането на багажа вместо теб е част от изненадата. Мисля, че е много романтично. Приеми нещата такива, каквито са, мамо. Забрави за туниката. Предай се.

— Кандис, моментът не е подходящ за шеги — настояваше майка ѝ. — Той ще се прибере всеки миг и...

— Гло-риии — извика Бо, като отвори вратата. — Гло-риии!

— Намери я — изсъска тя, преди да отвърне: — Тук горе съм.

Ботушите му се затътриха по дървените стъпала, докато се изкачваше. — Няма да повярваш — каза той с въздишка. — „Убежището“ е затворено за частно парти!

— Какво? Сигурен ли си? — ахна Глори. — Крамърови ще са тук след по-малко от час. Какво ще им сервирам?

Стомахът на Мелъди се сви. Съвсем бе забравила, че пластичният хирург и семейството му бяха канени на вечеря.

— Опитах „Егейско море“ и „При Русо“, но и двете бяха затворени. Затова отидох до китайския ресторант.

— Пфу — оплака се Кандис.

— Обзалагам се, че е заради това шоу по телевизията — заяви Глори.

— Какво? Мислиш, че собствениците на ресторантите са РАД? — попита Бо. От неговите устни думата прозвуча необичайно. Както когато казваше „суперско“ или „пусни един есемес“.

— Не бих се изненадала — отвърна Глори. — Може би са напуснали града.

— Не драматизираш ли малко? — попита Бо.

Като бодлив трън тревогата раздра Мелъди отвътре. За малко и Джаксън щеше да замине. „Ами ако не бях успяла да го спра?“

— Няколко от момичетата днес в салона си говореха по темата и някаква възрастна жена, дошла да се накъдри, каза, че всички РАД трябвало принудително да бъдат затворени на голям кораб в средата на Тихия океан. Все още я преследвали кошмари от филма „Франкенщайн“ и до ден-днешен хората с четвъртити глави ѝ

докарвали силен стрес. Горката женица, щом видела Арнолд Шварценегер, веднага припадала. По нейните думи.

— Тъпо парче — каза Кандис.

Мелъди не можа да не се разсмее. Дори в най-тежките моменти сестра ѝ винаги успяваше да разведри настроението.

— Лично аз не виждам какво толкова има в това — додаде Глори. — Докато РАД не пречат на живота ми, пукната пара не давам с какво се занимават, освен ако не почнат да си режат ноктите на обществени места. Не мога да понасям това, независимо кой го прави. Толкова е грозно. Така, по-добре да сложа храната в някоя йенска тава, преди да са ме хванали. Кандис, кажи на Мели, че е време да спре да учи. Вечерята е след половин час. Трябва да се изкъпе.

— Чу ли това? — попита Кандис, като чукаше по вратата на Мелъди. — Мама мисли, че си мръсна.

С нежелание Мелъди стана и отключи вратата.

— Тук мирише на депресия — каза Кандис и нахълта в стаята. — Какво става? — Косата ѝ бе вързана високо на конска опашка; снежнобелите сенки за очи и гланцът в студен розов цвят бяха по неделно небрежни. — Джаксън не си е променил решението и не е офейкал, нали?

Мелъди поклати глава.

— Тогава сигурно е офейкала четката ти за коса, а?

Мелъди стоеше, без да обръща внимание на хапливата нападка. Коленете я боляха, дупето ѝ беше изтръпнало. Колко време бе седяла на пода?

— Може ли да те попитам нещо?

Кандис погледна надолу към гърдите си.

— Да, истински са.

— Стига де, важно е. — Думите, лепкави от емоции, едва излязоха от гърлото ѝ.

Кандис се облегна на далечната стена и скръсти ръце върху роклята с цвят на слонова кост.

— Питай.

Като преглътна тревогата си, Мелъди изстреля:

— Помниш ли, че те питах дали някога си чувала за жена на име Марина?

Кандис кимна малко рязко. Обичаше да развява опашката си.

— Питам те, защото, докато бяхме на снимките на Teen Vogue и аз пях на камилите, Ману ми каза, че гласът ми е същият като този на майка ми Марина. Когато му казах, че майка ми се казва Глори, той ме погледна, сякаш не ми вярва. Докато не си спомни, че дъщерята на Марина имала нос, който бил досущ като гърбицата на камила. — Мелъди грабна няколко снимки от пода в ръка и ги поднесе към нея. — Виж... *гърбицата!*

— Ами, питай мама — предложи Кандис, сякаш говореха за допълнителна порция десерт.

— Не мога.

— Защо?

Мелъди сви рамене. Как да обясни на безстрашната си сестра, че се страхува от истината? И по-скоро би живяла в несигурност, отколкото да знае, че не е част от семейството? И...

— Маааааааааааа — провикна се Кандис.

— *Какво правиш?*

Кандис отново се провикна.

— Спри! Кандис, моля те...

— Какво? — извика Глори от кухнята.

— Може ли да се качите с татко за малко? Мели трябва да ви пита нещо важно!

Ченето на Мелъди увисна. Ужасът сграбчи блъскащото се в гърдите ѝ сърце и го стисна здраво. Искеше ѝ се да удари сестра си. Да я направи на кайма. Да напъха косата ѝ във вентилатора и да гледа как се оплита.

— Всичко наред ли е? — попита Глори, като отвори вратата. Беше сложила скъпи домакински ръкавици, подарък от един от най-добрите готвачи в Бевърли Хилс, за чийто гардероб се бе грижила.

— Какво става? — попита Бо, като надничаше зад рамото ѝ. — Мели, защо не си се облякла още? Крамърови всеки момент ще са тук.

— Питай ги — подкани я Кандис. А после излезе.

На лицата на родителите ѝ бе изписана смесица от загриженост и нетърпение.

— Хъм. — Мелъди пое дълбоко въздух. „Когато вече не мога да задържам дъха си, ще ги попитам!“

Гърдите ѝ започнаха да се свиват.

Главата ѝ започна да пулсира.

Усети замайване.

Тялото я болеше.

— Какво има, Мели? — Глори пристъпи напред. — Коремът ли те боли?

— Има ли нужда от мускулен релаксанти? — попита Бо съпругата си, очевидно чувствайки се неловко да обсъжда с дъщеря си менструацията ѝ. — Имам няколко...

— Хууууууу — издиша Мелъди. — Коя е Марина?

— Коя? — попита Глори.

— Марина. Познаваш ли жена на име Марина? — изрече Мелъди по-бавно.

— Не. — Глори поклати глава.

— Жена от миналото може би?

— Никога не съм чувала за нея. Защо?

— Какви са тези въпроси? — намеси се Бо.

Облекчение обви Мелъди. Раменете ѝ се отпуснаха. Пулсът ѝ се успокои. „Ману се е объркал.“

Получила отговор на въпроса за един милион долара, тя вече можеше да изтрие темата и да продължи напред. Имаше достатъчно проблеми около Джаксън, върху които да се съсредоточи. Но въпросът за един милиард все още не бе зададен, а според филма „Социалната мрежа“ милиардът е новият милион. Въпросът трябваше да бъде зададен.

Мелъди отново пое дълбоко дъх и зачака болката да изтласка въпроса вън от нея.

— Мамотилисиистинскатамаймайка?

Глори извика и закри уста с ръка. Синьо-зелените ѝ очи се разшириха и тя се извърна към Бо. Той сложи ръка върху нейната, за да ѝ напомни, че е до нея.

„О. Боже. МОЙ!“

Кръвта запулсира в ушите на Мелъди. Във венците ѝ. В главата ѝ. Прилоша ѝ. Предметите в стаята се понесоха във въздуха; звуците станаха глухи. С времето мигът щеше да изкристализира. Щеше да насели ума ѝ с яснотата на картина с висока резолюция като мига, променил живота ѝ завинаги.

— Шегувате ли се? — изкрещя Мелъди.

— Ще ти обясним всичко — започна Глори. — Веднага след вечеря ще седнем и...

— Не съм гладна!

Мелъди се нуждаеше от въздух. Тя сложи чифт джапанки, грабна първото горнище с качулка, изтласка грубо родителите си и затича надолу по стълбите.

— Къде отиваш? — извика Бо. — Крамърови ще са тук след десет минути. Те искат да се запознаят със семейството ни.

— Тогава аз за какво съм ви? — изкрещя Мелъди и затръшна входната врата след себе си.

СЕДМА ГЛАВА

ДУШ И АФТЪРШЕЙВ

Гласът на вълчицата Улф ставаше все по-дрезгав.

„Ако оставя още едно съобщение, ще зазвуча като Деми, помисли си Клаудин и захвърли телефона на леглото. Къде са всички? Защо ме прехвърлят на гласова поща? И защо никой не ми връща обаждането?“ Ако не беше кулата от отговори на поканата ѝ за рождения ден върху бюрото — двайсет и седем „да“-та и нито едно „не“, — тя сериозно щеше да се усъмни в популярността си.

Нетърпелива да посети приятелите си и да получи отговори на въпросите си, Клаудин надникна през прозореца за милионен път, както ѝ се струваше. Още малко търпение...

Нормитата зяпачи най-сетне започнаха да прибират камерите и да се разотиват по домовете си. Сега, когато слънцето се скриваше, сляпата улица, обитавана предимно от чудовища, очевидно не бе място, на което искаха да замръкнат. Кое то бе добре дошло за Клаудин. Цял ден се бе крила в стаята си под гнета на дрънчащите тежести на Клод от другата страна на стената. Забранено ѝ бе да показва навън дори носа си, за да подуши хладния есенен въздух; да пуска музика, да пали лампите, да минава близо до прозорците — изобщо всичко, което би събудило подозрение у хората, че в къщата отново има живот. Поне да имаше позволение да влезе в интернет. Тогава щеше да обнови статуса си във Facebook на *Рапунцел*.

Затворничеството ѝ все пак не бе отишло съвсем на вятъра. След като спа до обяд, Клаудин прекара петдесет минути под душа в чистата си баня със серия продукти с плодов аромат и нов Gillette Venus. Натъпка грамадните дрехи от сувенирния магазин на „Убежището“ в гардероба на Дон и се пхна в черна блуза с надиплено деколте и чифт дънки, които придаваха на дупето ѝ закръглеността на топка пъпешов сладолед. Нарисува върху ноктите си дъги в кафявата гама и приготви куфар с тоалетни принадлежности и дрехи от първа необходимост, който да вземе със себе си в странноприемницата.

Клаудин набра поред Лала, Блу, Франки, Джулия, Били, Джаксън и дори Дюс. Но никой не отговаряше освен гласовата поща. Какво ставаше?

Изведнъж тревожна мисъл по-пронизителна от аларма зави в съзнанието ѝ: „Ами ако и те са били принудени да напуснат?“. Кестенявите копринени косъмчета на врата ѝ щръкнаха. Невъзможно! Партито ѝ бе след две седмици. Трябваше да обсъдят музиката, да направят украсата, да преправят роклите, да тестват различни видове грим, да изпробват прически, да изработят списъците с желанията кой кого ще целуне, да напише чернова за отканването на Клео.

„Ах!“

Дъската на леглото ѝ — градинска мрежа, боядисана от нея в златно — задрънча, когато Клод пусна тежестите с грухтене.

— Стига толкова! — извика тя, като чукаше по стената. — Навън вече се стъмни. Нормитата си отидоха. Да тръгваме!

Лепкавото порене от откопчаването означаваше, че си сваля ръкавиците. Ауууу! Пет минути под душа и големият ѝ брат най-после бе готов. Клаудин надяна червените велурени обувки с равна подметка и грабна куфара, видеокамерата, шивашкия комплект, пистолета за лепене, боичките с брокат, дръзката рокля за партито, върху която работеше, в случай че се наложеше отново да бягат. Да се готви за най-лошото не ѝ бе присъщо, но ето това причиняваха на едно момиче два дни в одеждите от сувенирния магазин.

— Остави аз да изляза пръв — каза Клод, като задържа сестра си с току-що напомпаната си ръка. По спортното му сако имаше следи от афтършейв с аромат на сандалово дърво и остатъци от кафяви косми. Той протегна трепереща ръка към пиринчената топка на вратата с неспокойството на герой от филм на ужасите.

Клаудин се засмя.

— Малко драматизираш, не мислиш ли?

— Каза момичето с куфара.

Клаудин го избута и сама отвори вратата. След задушния въздух в изоставената къща хладната целувка на нощния бриз бе освежаваща.

Нещо на улицата се бе променило и граничеше със злокобното. Като отбягваха уличните лампи, те преминаваха от една съседска градина в друга. Надзъртаха през прозорците и тихичко почукваха с нокти по стъклата.

Навсякъде се виждаха следи от хора: оставени кофи за рециклиране на боклук до бордюра, запалени кухненски лампи, приготвени маси за вечеря, храна в чиниите. Телевизорите, нагласени на Втори канал, кални гуменки пред външните врати, велосипеди в алеите пред къщите... Единственото, което липсваше, бяха хората.

— Къде са всички? — попита Клаудин, докато почукваше с чукчето русалка на страничната врата на Блу. Фонтаните с делфините в двора все така бликаха водни струи, а помпите в басейните с черни дъна правеха пенливи балончета. — Като че ли всички са се... изпарили.

— Опитва ли да им се обадиш?

Клаудин му хвърли поглед, сякаш питаше: „Ти наистина ли ми задаваш този глупав въпрос?“.

Над главите им кървавочервените листа на японския клен зашумяха. Клод вдигна пръст до устните си и я хвана за ръкава.

— Отпусни се — с тупкащо сърце прошепна Клаудин. — Само вятърът е.

— Не — не отстъпваше той с наострени към улицата уши. — Чувам стъпки.

Клаудин познаваше острия слух на брат си и затова отстъпи. Бе дори по-силен от нейния. Тя надникна над рамото му.

— Момиче е. Тича... обута е с гуменки... подсмърча... болна е... не, не... плаче. Дръпни се назад! — Той я дръпна плътно до студения стъклен екстериор на къщата на леля Корал.

Тогава покрай градината притича Мелъди Карвър. Гърдите на Клаудин се изпълниха с радост.

— Мел... — понечи да се провикне тя. Клод затисна устата ѝ.

— Ти *полудя* ли?

Клаудин заблиза солената му длан, докато той не отмести ръка.

— Защо мислиш, че плачеше? Може би знае нещо. Трябва да я намерим и...

— Тя е норми. Не можем да ѝ се доверим. Пък и какво ли ще знае точно *тя*?

Клаудин обмисляше да му напомни, че Мелъди излиза с Джаксън. И е на тяхна страна. И това, че ако някой е норми, не беше непременно техен враг. Имаше двацет и седем потвърдени покани, които го доказваха. Но Клод явно бе твърде напрегнат, за да се вслуша

в гласа на разума. И то откакто баща му го натовари с отговорността да пази семейството. Странно.

— Не можем да се откажем толкова лесно.

— Добре. Още една къща. Какво ще кажеш за... — Той млъкна, сякаш обмисляше думите си, а после небрежно предложи дома на Лала.

Вървяха на зигзаг напред по улицата в едно безкрайно, както им се чинеше, криволичене. Наляво покрай тази къща, надясно покрай онази, наляво, надясно, а Клаудин влачеше куфара след себе си по неокосената трева.

Най-после старата викторианска къща се показва. Притулена под покривало от кленови листа и клони, къщата на Лала бе най-добре стаената на улицата. Винаги тъмна отвътре, мъждукането от канделабъра^[1] на чичо Влад обикновено я изпълваше с живот. Тази вечер нищо не мъждукаше. Всичко бе притихнало.

В началото на улицата заблестяха светлините на кола.

— Върви след мен — изсъска Клод и се скри под дърветата.

Клаудин опита, но колелата на куфара ѝ се заклециха. Тя дръпна.

— Опитвам се.

Светлините приближаваха. Клод я заобиколи, вдигна куфара с една ръка, а с другата завлече сестра си зад един клен. Миг след това едно беемве с табелка КРАМЪР 1 мина бавно покрай тях, сякаш търсеше нещо... или някого.

— Трябва да се измъкнем оттук — настоя Клод.

— Ами Лала?

— Очевидно не си е у дома — каза той и махна с глава към глухата къща.

— Да опитаме в подземиято. Може би са се скрили там.

— Да, може да опитаме. — Клод удари едно падащо листо. — И без това не можем да се приберем сега.

Пътуването през улиците на града до „Ривърфронт“ бе постапокалиптично. Салем бе мъртъв, нереален.

— Радвам се, че сме тук. — Клаудин се взираше в профила на Клод, който стискаше волана. Чертите на лицето му бяха съвършено симетрични. Очите му не бяха раздалечени като тези на Тъпс. Носът му не бе широк като този на Хауи. А устните му бяха плътни, но не

дебели като на Нино. Дори скулите му бяха съвършено високи. До тези на Дон те бяха като две кули.

— Признай си, радваш се, че дойдох с теб.

— Зависи — отвърна той, решен да не извърща очи от пустия път пред тях.

— От какво?

— От това дали ще те върна жива и здрава къщи.

— Клод, аз съм едва с година по-малка от теб. Спри да се тревожиш за мен — рече тя. Но знаеше, че загрижеността му бе дълбоко вкоренена. Безпокойството за жените бе инстинктивно за всички Улф. Мъжете бяха по-силните. Слухът им бе по-остър. Тичаха по-бързо. Да, такива бяха фактите. Но смелостта и умът също бяха от значение, а Клаудин имаше в тонове и от двете.

Когато влязоха в щабквартирата на РАД в парка „Ривърфронт“, двамата застинаха втренчени в каменната купчина от кредитни карти и мобилни телефони.

— Това поне обяснява защо не си вдигат телефоните — прошепна Клаудин.

Твърде слисан, за да отговори, Клод мълчеше. Върнаха се мълчешком в колата.

Наистина ли приятелите им бяха напуснали града? Цялата общност ли бе заличена от едно телевизионно предаване? Къде бе останала смелостта им? Гордостта? Възпитанието? Не знаеха ли, че бе неучтиво да не отидеш на парти, след като вече си приел поканата?

— Партито ми ще се провали — хълцаше Клаудин, докато караха обратно към къщи.

Клод не вярваше на ушите си.

— Само за това ли се тревожиш? Твоето парти?

— Не — подсмръкна тя. Не само за това се тревожеше, но то не излизаше от ума ѝ. Един-единствен път нещо щеше да бъде само за нея. Не за братята ѝ, за приятелите ѝ, за семейния бизнес или РАД. Само за нея. Клаудин Лучия Улф. Тя никога нямаше да си го признае пред някой, който бе щастлив да получи дванайсет чифта спортни чорапи и кутия донати с пудра захар за рождения си ден. — Просто искам да кажа, че трябва да намерим останалите. Трябва да ги върнем обратно и да върнем нещата към обичайния им ход.

— Ако под *ние* разбираш някои *други* двама души, тогава съм съгласен. Защото тази вечер *ти* се връщаш обратно. Инстинктът ни да се крием, бе правилен. Очевидно наоколо е опасно, в противен случай другите щяха все още да са тук.

— Ами ти?

— Треньорът каза, че мога да остана у тях тази вечер. — По навик Клод зави по Радклиф Уей. Но бързо обърна и се насочи към новото място на три пресечки от къщата. — Взимам си спортния екип, после ще те закарам обратно в хотела.

— Щом ти оставаш, оставам и аз.

— Само през косматия ми труп — отвърна Клод и загаси колата. — Повече няма да нося отговорност за теб. Напрежението ми идва в повече. Трябва да се концентрирам върху мача и...

В акт на отчаяние Клаудин издърпа ключовете от стартера, скочи от колата и ги запрати в клисурата.

— Май сега и двамата оставаме.

Клод се затича към края на шубрака, макар да знаеше, че е твърде тъмно. Побеснял, той задърпа косата си.

— Ти *полудя* ли?

Потръпвайки от адреналина, Клаудин тръгна към къщи. *Полудяла* може би бе точната дума, но тя предпочиташе *решителна*.

[1] Свещник за няколко свещи или електрически лампи. — Б.пр.

↑

ОСМА ГЛАВА

ДУХНАЛ ОТ ЧАС

Вкаменени, Франки и Клео стояха в началото на бетонната пътека, която водеше до сградата с цвят на горчица, и отказваха да повярват на очите си. Градинката гъмжеше от демонстранти. Ако Походът до Вашингтон се бе състоял на Хелоуин, той щеше да прилича на „Мърстон Хай“ тази понеделнишка сутрин.

Отляво шепя поддръжници на РАД, облечени в костюми на чудовища, скандираха: „Да спрем заразата на омразата! Всяка дискриминация е анти-ГАЩИ лумпенизация!“. Франки мигновено разпозна сестрата на Мелъди, Кандис. Тя бе изрязала дупки в покрита с изкуствени скъпоценни камъни маска за спане и носеше боди в телесен цвят с думата ГАЩИ, изписана с виолетово червило на мястото, на което обикновено се носеше сутиена. Двама от приятелите ѝ издигаха знаме с череп и кръстосани кости на пилон.

— Какво общо имат пиратите тук? — попита Клео.

— Йо-хо-хо, нямам представа — отвърна Франки с най-пиратския си глас. — Но е доста наелектризиращо! Те са на наша страна. Щеше ми се Блу, Лала и Клаудин да бяха тук, за да видят това.

— Да, всичките пет човека са на наша страна. Златно — изсъска Клео и тръгна нагоре по пътеката, като нарочно се стараеше да върви няколко крачки пред Франки.

Но какво друго можеше да очаква Франки? Бяха дошли заедно на училище, защото нямаше с кого друг. Единственото, което ги свързваше, бе общият им страх да не бъдат разкрити.

Франки бе новото момиче. Продукт на съвременните технологии; загатване за онова, което предстои. Клео, от друга страна, произхождаше от древен царски род. В чантата ѝ имаше скъпоценни камъни. А в тази на Франки? Батерии. От принцесата лъхаше на кехлибарен парфюм, сандалите ѝ с платформи бяха златни, носеше вталени панталони във войнишко зелено, дълга блуза в камилско кафяво, жилетка от изкуствена кожа в слонова кост и ръкави от

дрънкащи шарени гривни. Облеклото ѝ бе за червения килим на знаменитостите, докато роклята с поло яка на Франки бе за най-обикновен килим. Но Франки не можеше да си позволи лукса да се вторачва в подобни повърхностни неща. Не и днес.

Отдясно група от шейсетина ученици и родители, водени от нормито Бека Мадън, скандираха: „Спасете ни от страх и мор, пратете чудовищата в затвор!“. Шуракивистката опита дори да се пошегува: „Чухте ли за тази Щайн? Останала е без глава комай!“. Последователите ѝ нададоха одобрителни възгласи, като размахваха в тънката утринна мъгла плакати с „Монстър Хай“ с особено самодоволен вид. Сякаш „гениалният“ трик с разместените букви в името на училището заслужаваше „Пулицър“^[1]. Франки не спираше да се пита коя страна на поляната би избрал Брет. Днес бе денят на истината. Тя успя да плъзне пръсти в ръкавите на роклята си, преди да заискрят.

— Това норми с всичкия си ли е? — попита Клео.

Сцената напомняше опита на Франки от първия ѝ ден в училище. Без да се вслуша в съвета на родителите си, тя бе отишла без грим и така изкара помпоните от страх на група мажоретки. За радост, денят бе неделя, училището бе в друг град и тя се бе отървала без дракотина. Донякъде. Психологическата травма бе оставила белег у Франки, гордостта ѝ бе наранена, самоувереността ѝ — разклатена. Защо хора като Бека Мадън трябваше да решават кое бе приемливо и кое не?

— Няма да повярвате — каза Били, като се присъедини към тях.

— Аааа! — викна Франки уплашена.

— При шкафчетата на деветокласниците Дарил Комен и Ели Шоу правят на хората тест за чудовища.

— Продължавай — прошепна шпионската Клео.

— И какво представлява тестът? — Вместо към миризмата на бонбони във въздуха, Франки насочи въпроса си към Клео, в случай че някой ги наблюдаваше. Знаеше, че засега нямаше от какво да се боят — филмът не разкриваше самоличността им, — но това не бе най-подходящият ден да ги заловят с невидимия им приятел.

— Проверяват за вампирски зъби, свалят слънчевите очила... такива неща.

— Слава на Геб, че не участвах във филма — каза Клео, докато въртеше на морализаторския си пръст един тежък светлорус кичур.

— Като стана дума за това. — Били хвана главата на Франки и я завъртя по посока на паркинга. Хит Бърнс тъкмо слизаше от синята тойота на сестра си. Брет, който винаги идваше с тях, го нямаше. — Виж кой е решил да пропусне училище днес. Казах ти, че е виновен.

Пространството на сърцето на Франки се сви. „Трябва ли Били да излъчва толкова въодушевление?“

— Хит! — извика тя и отлетя, без да каже чао.

Той се извърна.

— О, здрасти — усмихна ѝ се с облекчение. Очите му се стрелнаха през поляната. — Д-добре ли си? — попита я тихо.

— Да, а ти?

Той кимна и изстреля с палец в устата си едно хапче против стомашни киселини, очевидно в опит да държи под контрол досадните оригвания.

— Това е ужасно, а? — Посочи с пръст демонстрантите. — Май излязох късметлия, че снимах с камерата, иначе и мен щяха да разкрият.

— Къде е Брет?

Хит я завлече към колата, като отказваше да проговори, преди да се е уверил, че никой не ги подслушва.

— Виждал ли си го? — опита Франки отново.

Той взе още едно хапче и тогава поклати глава.

— Не и откакто...

— Мислиш ли, че ни е предал нарочно?

Като завъртя очи, той каза:

— Сестра ми вярва, че е той. Никога не го е харесвала. Но аз не мисля така.

— Опита ли да му се обадиш?

— Всеки път се включва гласовата поща. Ти?

— Нямам номера му. Беше на стария ми телефон и...

Франки спря, като се питаше дали извинението ѝ му е прозвучало толкова глупаво, колкото на нея. Все пак тялото ѝ бе направено от синтетични части. Зареждаше се с електричество. Животоспасяващите батерии бяха в чантата ѝ. Ако технологиите бяха

способни на всичко това, как може да не е по силите ѝ да проследи един мобилен телефон?

Хит прегледа телефона си и въздъхна.

— Надявам се да е добре.

„Какво?“

Дори веднъж Франки не бе допуснала възможността Брет да е в опасност. Тя със сигурност не желаше той да е ранен. Но ако беше пострадал, това означаваше, че не я бе предал. Двамата с Бека не са се съюзявали тайно с Холивуд. И майка ѝ бъркаше, когато я съветваше да стои сред своите. А тя бе свободна отново да се влюби в него и да го спаси, както той я бе спасил. Бентът вътре във Франки се разруши. Надежда заля пространството на сърцето ѝ.

Хит издиктува набързо номера на Брет и тогава удари първият звънец. Демонстрантите пъгнаха под мишници плакатите си и се втурнаха в надпревара по стълбите.

— Каж ми, ако научиш нещо — рече слабият като вейка червенокоско, наметна зелената качулка на главата си и забърза към входа.

Франки остана до колата. Щом пръстите ѝ спряха да искрят, тя започна да пише съобщението.

Добре ли си?

(ИЗТРИЙ.) ЗВУЧЕШЕ ТЪРДЕ ЗАГРИЖЕНА. АМИ АКО БРЕТ Я БЕ ПРЕДАЛ?

Хит е притеснен за теб. Обади се, моля те.

(ИЗТРИЙ.) ТАКА МОЖЕШЕ ДА СЕ ОБАДИ НА ХИТ, НЕ НА НЕЯ.

Не мислиш ли, че ми дължиш обяснение?

(ИЗТРИЙ.) ТЪРДЕ ГНЕВНО. АМИ АКО БЕШЕ В БЕДА?

Прозвъни веднъж за опасност. Два пъти за предателство.

(ИЗТРИЙ.) ТЪРДЕ ЛЕКОМИСЛЕНО.

Нямам търпение да чуя твоята страна на историята.

Последният звънец удари. Пръстът на Франки се поколеба над бутона за изпращане. Това ли трябваше да напише? Прочете го за

последно. Тонът на съобщението беше лишен от предубеденост, любопитен, в случай че бе невинен, но все пак непоколебим, ако беше виновен.

Тя натисна бутона и зачака... и чакаше... и чакаше...

Проверяването на телефона на всеки четирийсет и пет секунди даде резултат едва след третия час, когато Брет най-сетне отговори. Нетърпелива, Франки с един поглед погълна алчно бялото балонче.

Брет: Не мога да ти помогна. Не ме търси повече.

Обезсилена от разочарованието, Франки не можа да отговори. Балонът с думите му бе от ясен по-ясен. А надеждата ѝ се бе изпарила.

[1] Американска награда за постижения в областта на журналистиката, литературата и музиката. — Б.пр. ↑

ДЕВЕТА ГЛАВА

ЮРУШ НА ПЛЯЧКАТА

Бъъррр. Бъррррр.

Мелъди се събуди от рева на мотоциклет. Очите ѝ пареха, а сърцето ѝ тежеше от мъка. Нещо ужасно се бе случило вчера вечерта. Тялото ѝ носеше спомена за него, но умът ѝ, твърде замъглен, не можеше да си припомни подробностите.

Бъъррр. Бъррррр. Трябваше да спре този стържещ звук. Тя зарови глава под възглавницата си. И тогава, в миг на просветление, разпозна звъненето на телефона си. „Дано да е Джаксън“.

Тя затършува под лилавите завивки и откри телефона си.

— Ало?

— Къде си?

Мелъди се плъосна назад и затвори очи.

— Здравсти, Кандис. — Надникна навън да види кое време е. От карамеловия цвят на стъклото гледката бе притъмнена. — Колко е часът?

— Един и половина. На обяд. Не четеш ли съобщенията ми?

До Мели

18 октомври, 07.08

Кандис: Бека протестира в училище!!! ГАЩИ също трябва да имат представители. Побързай!

До Мели

18 октомври, 07.19

Кандис: Били се промъкна в арт студиото. Сега правим плакатите. Идвай.

До Мели

18 октомври, 07.34

Кандис: Били се промъкна в театралната зала да измъкне маски за протеста. Джунджуриите привличат вниманието на медиите.

До Мели

18 октомври, 08.10

Кандис: Вдигнахме и знаме! Намерихме го в кофа с надпис „Пиратите от Пензанс — реквизит“. Но се получава. Още ли те няма?

До Мели

18 октомври, 09.07

Кандис: Директорът Уикс каза, че няма да взима страна, но в името на свободата на словото — или на изразяването (забравих) — можем да протестираме. Къде си??? Ако още си вкъщи, донеси ми диска със звуковите ефекти.

До Мели

18 октомври, 12.22

Кандис: Не видях на обяд Джаксън, Клаудин, Лала, Блу, нито Дюс или готините братя Улф. Всичко наред ли е с тях? Не видях и Били. Ха!

До Мели

18 октомври, 13.10

Кандис: Бека продава билети за някакво мистериозно нещо след училище. Били я шпионира, за да събере повече инфо. Може би събира дарения. Трябва да обмислим нещо и за гащи. Трябват ни \$ за костюми и съчинител на лозунги.

До Мели

18 октомври, 13.24

Кандис: Уморих се да ти пиша. Ще ти се обадя.
Вдигни ми!

— Мели — продължаваше Кандис. — Имаш ли нужда от преглед? Ако искаш, ще повикам доктор. Само не умирай, докато мама и татко ги няма. Никога повече няма да ми се доверят.

— Добре съм — измрънка Мелъди. Едно перо, пепелявосиньо и маслинозелено на цвят, със златисто връхче, кацна на бедрото ѝ. Все още беше с пижамата на райета. Онази от вчера... когато избяга от вечерята... Изведнъж подробностите нахлуха в ума ѝ.

Многозначителният поглед, който родителите ѝ си размениха, когато тя ги попита дали Глори бе биологичната ѝ майка... вероятността да е осиновена... как се измъква под носа на Крамърови... вижда Клаудин и брат ѝ да се качват в една кола... скрива се сред храстите, защото не иска да я видят, че плаче (което обясняваше перото)... изчаква отвън, докато Крамърови си тръгнат... минава със стремителна крачка покрай родителите си и право в леглото... настоява да заминат, макар да ѝ предлагат да отменят пътуването си... преструва се на заспала, когато я целуват за довиждане, преди да потеглят за летището в четири и половина сутринта... обръща гръб на Кандис, когато идва да я събуди за училище...

Звънецът за петия час се чу в слушалката.

— Трябва да затварям — каза Кандис. — О, между другото, дължиш ми голяма услуга, задето ме остави с *тези* Крамърови. Или според тях историята как Миа Розен заби лице в басейна, като се хвърли от дъската за гмуркане, не беше смешна, или бяха взели автобус „Ботокс“ до гара Каменнолице. Кълна се, беше все едно да вечеряш в музея на Мадам Тюсо. — Звънецът отново удари. — Кандис се изпарява.

След наложителния душ над купа корнфлейкс с плодове Мелъди размишляваше върху следващия си ход.

Как би постъпил Джаксън? (*Хруп, хруп, хруп.*) Как би постъпил Джаксън? (*Хруп, хруп, хруп.*) Как би постъпил Джаксън? (*Хруп, хруп,*

хруп.) Въпросът бе логичен, тъй като госпожа Джей също бе крила истината от него, без някога да спомене дори, че е РАД и дели едно тяло с Ди Джей Хайд. И въпреки това той се бе справил с обстоятелствата смело и достойно. Бе търсил отговорите, бе ги приел и след това се бе приспособил. *Търси, приемай, приспособявай се...* три принципа, които Мелъди цял живот бе отказвала да следва. Обикновено се облягаше назад с надеждата, че нещата сами ще се оправят, просто защото бяха несправедливи. Побойниците, лъжците, снобите... накрая вселената ще поиска от всички тях да си платят своята дан. А ако това не се случи, Мелъди ще стане цинична и хронично гневлива. Ще се затвори в себе си. Никога не бе помисляла сама да промени нещата. Досега.

Докато не се бе появил Джаксън.

Замаяна от късното ставане или може би от сълзите през нощта, Мелъди стъпи на обляната в слънце улица, за да търси отговорите. Бе заменила пижамата на райета с вталено войнишко сако (*„Благодаря ти, Кандис!“*), избелели маркови дънки втора употреба, розови маратонки и решителност в погледа. Черната ѝ коса, старателно вързана на конска опашка, казваше: „Да се залавяме за работа“, а сивите ѝ присвити очи бяха сухи. Почти можеше да чуе окуражителния глас на Джаксън.

Царствен и спокоен, номер трийсет и две на Радклиф Уей изглеждаше дори по-заплашителен от обичайно. Бе заприличал на проснат триетажен трезор. Предано закриляйки човека, който държеше тайната на миналото ѝ. С трепереща ръка Мелъди натисна звънеца и отстъпи крачка назад. Отвътре се чу тих звън. Окото на охранителната камера бе първият ѝ посрещач. Плешивият мъж с матова кожа, за когото бе дошла дотук, бе вторият. Усмихна ѝ се със стиснати устни. Беше ли я очаквал?

— Мелъди, нали така? — попита той с едва доловим източен акцент.

Тя кимна.

— Клео е на училище. — Той замълча. — И *тъкмо* затова си тук, нали?

— Всъщност тук съм, за да се срещна с вас. — Тя пристъпи в слабо осветеното антре. Втора врата водеше към къщата, но бе затворена. Тапицирани пейки предлагаха отмора на неканените гости.

— Заповядай. — Той посочи към пейката. Приглади туниката си, седна срещу нея и зачака тя да поведе разговора.

— Ами, такова, мислих върху това, което казахте, нали помните, на снимките миналата седмица... — Устата на Мелъди пресъхна. — За Марина.

— А, да. — Той плесна игриво бедрото си. — Марина. Жената, която *не е* твоя майка.

— Ами, точно там е работата. Може да се окаже, че е...

Входната врата се отвори. В антрето се просмука аромат на кехлибарен парфюм. След него влезе Клео.

— *Мелъди?* — Тя пусна лъскавата си златна чанта на тръстиковата постелка. Жилетката от изкуствена кожа с цвят на слонова кост и дрънкащите гривни бяха доказателство, че тя не се укриваше като другите РАД. — Ей, ти защо не беше днес на училище? — попита принцесата, като тръсна златно-черните си кичури.

— Не се чувствах добре.

— Може би малко свеж въздух ще се отрази добре и на двете ви — предложи Ману.

Клео завъртя очертаните си в черно очи, целуна плешивата му глава и се засмя.

— Кълна се, звучиш точно като татко.

Ману се изправи, обви ръка около раменете ѝ и нежно я притисна.

— Помагам за отглеждането ти, откакто си се родила — каза ѝ той. После се обърна към Мелъди. — Нали разбираш, за да бъде родител, не е необходимо човек да има биологическа връзка с детето си. В същото време биологичните родители невинаги са най-добрите родители за своите деца. Има различни видове семейства. Важното е да се чувстваме обичани и...

— Добре, добре, стига вече — пошегува се Клео с вид на човек, който е слушал това много пъти.

— Почакай — каза Мелъди настоятелно. — Ами ако човекът, отглеждан от небиологичните си родители, иска да научи повече? Нали разбираш, за истинското си минало и защо тя... или той са били лъгани?

— Мен никой не ме лъже — каза Клео и склучи вежди с объркан вид.

— Тогава *този човек* трябва да събере смелост и да поговори с родителите си — отвърна Ману.

— Но...

— Геб ми е свидетел, няма за какво да се говори тук! Татко ми пътува. А аз обичам да оставам с Ману. Той е златен. Сега може ли вече да поговорим за нещо наистина важно? Най-добрите ми приятелки ги няма и са минали... — Клео погледна телефона си. — Единнайсет часа, откакто Дюс е пристигнал в Гърция, и все още не се е обадил.

— Имаш право. — Ману завъртя топката скарабей на вътрешната врата и пристъпи в голямата зала. — Ще ви оставя да обсъдите важните неща, момичета.

— Ману, почакайте — започна Мелъди, неудовлетворена от клишираната реч за семейството. Но врата се затвори зад гърба му и него вече го нямаше.

Клео приглади изкуствените косми на жилетката си и се нацупи.

— Какъв е смисълът от хубавите дрехи, ако няма кой да им се възхити?

Мелъди въздъхна с разочарование.

— Не се тревожи — успокои я Клео. — Въпросът ми беше реторичен. Аз и така ще ги нося.

Неочаквано по улицата се разнесе познат женски глас: „Пред вас виждате къщата, в която живее отрочето на Дракула...“

Мелъди и Клео излетяха навън.

Стиснала здраво мегафон в ръка, Бека Мадън стоеше на покритата с мъх поляна на Лала и позираше с шест момичета, докато дружката ѝ, Хейли, ги снимаше. Косата на Бека бе разделена на две кафяви опашки, подобни на трупчета, а обичайният ѝ вид на шикозна фермерка бе заменен от чифт черни целомъдрени панталони и бяла блуза. Приличаше на монахиня в обикновен петъчен ден.

— Вземете си сувенир от имението — предложи тя. — За още пет долара Хейли ще фотографира съкровището ви пред къщата, за да докажете автентичността му, това ще ви е нужно, ако решите да го продадете през eBay.

Момичетата затършуваха наоколо, за да открият съвършения сувенир за спомен.

— Това е пълно *ка!* — изсъска Клео.

Мелъди не знаеше какво е *ка*, но бе също толкова ядосана.

— Нарушавате частна собственост! — извика Клео и с устремени крачки пресече улицата. — Омитайте се от имота на Лала, или ще извикам полицията.

Момичетата замръзнаха и погледнаха към своя екскурзовод за последващи инструкции.

— Виж кой бил това! — Бека забарабани с пръсти по мегафона. — Не й обръщайте внимание — викна тя на шестте момичета. — Снимането не е престъпление.

Клео сложи ръка на хълбок.

— Да, но убийството е и ако не се махнете оттук, ще те убия с двете си ръце.

— Имам разрешително — обяви Бека. Тя щракна с пръсти на Хейли. — Покажи им.

— Какво да им покажа?

— *Разрешителното* — повтори Бека. — Сложих го вътре, когато излязохме от съда. *Не пом-ниш ли?* — Тя скръцна със зъби.

— А, да — каза Хейли и намести бежовите си очила „котешко око“. Плахата дружка на Бека затършува из куфарчето си от крокодилска кожа. В това време зад тях момичетата здраво работеха. Едно от тях сви под мишница черната изтривалка на Лала, а друго започна да отвива с пила за нокти номерата на къщата. То успя да изтръгне тройката и чевръсто продължи да работи върху седмицата.

Мелъди заговори:

— Бека, това, което правиш, е жестоко. Дори за теб.

— Не може да бъде. — Бека се чукна по челото. — Не мога да повярвам, че чак сега се досещам.

— Чак сега се досещаш за какво? — Клео притеснено отстъпи назад.

— Точно когато си мислиш, че всичко си разбрал — извика Бека и разпери ръка като конференсие^[1] в цирка. — Ето ви две истински чудовища!

Клео ахна. Момичетата замръзнаха за втори път.

Гняв и яд заклокочиха у Мелъди.

— Какво намекваш, Бека? — извика тя. А после на момичетата: — Вие наистина ли й вярвате?

— Естествено, че ми вярват — извика Бека в мегафона. — Защо да не ми вярват? И двете живеете на тази улица. И двете излизате с известни чудовища. Следователно или и *вие* сте чудовища, или знаете къде се укриват.

Като хапеше гланца от треперещата си долна устна, Клео пристъпи крачка по-близо до Мелъди. На Бека не ѝ липсваха куп отблъскващи качества, но глупостта не бе сред тях.

— Тези хора, от които вие се възползвате, са безобидни. — Мелъди говореше повече на Хейли и момичетата, отколкото на Бека. — Те се показаха по телевизията, за да ви докажат, че никого няма да наранят, а вие така ли им отвърщате? — Образът на Джаксън, укриващ се в някое влажно и тъмно мазе, сам, без покритие на телефона, без *нея*, накара сърцето ѝ да се свие. — ИЗЧЕЗВАЙТЕ ОТТУК! — изкрещя тя.

Птиците размахаха криле и отлитнаха от клена на Лала. Най-странното бе, че Бека, Хейли и групичката от шестте момичета ги последваха, подтичвайки по улицата като подплашени сърни.

— Как го направи? — попита Клео.

— Не знам — призна Мелъди, докато едно перо, трепкащо в меко синьо и зелено и със златно връхче, кацна върху рамото ѝ. С разсеян жест тя го изтупа на земята.

— Какво правиш? — Клео взе перото и го вдигна на слънцето. — Великолепно е.

— Да — измърмори Мелъди, а мислите ѝ се върнаха към Ману и гласа ѝ.

— От каква ли птица е перото?

Мелъди сви рамене.

Клео го допря до врата си.

— Колко ли царствено ще изглежда на някое колие?

Когато второ перо кацна на ръката на Мелъди, Клео бързо го грабна. Тя вдигна двете пера до главата си.

— Или на обеци?

Мелъди кимна.

— Ще ми ги подариш ли? — попита Клео, като вървеше заднишком през улицата към дома си.

Мелъди не помръдваше. Искаше да остане насаме със себе си. Трябваше да помисли. Нуждаеше се от повече яснота.

— Взимай ги.

— ЧУДОВИЩА! — извика за последно Бека от края на улицата.

— Само чакайте! Ще го докажа!

— Не забравяй да ми кажеш, когато успееш! — извика Мелъди в отговор и наистина го мислеше. Може би тогава щеше да получи някакъв отговор.

[1] Лице, което обявява програмата на концерт или друго представление. — Б.ред. ↑

ДЕСЕТА ГЛАВА

ПОВЕЛИТЕЛЯТ НА БЪЛХИТЕ

В този час, когато след училище децата нормита се наслаждаваха на лека закуска и под уханието на вечерята, къкреща на печката, обновяваха страницата си във Facebook, Клаудин претърсваше клисурата на четири крака за ключовете от колата. Ключовете, които вчера вечерта *тя самата* захвърли, защото не желаше Клод да я върне обратно в странноприемницата. Но след пет часа в окупираното от мравки дърво, пълно със съчки, листенца и сърнешки дарадонки, това вече не ѝ се струваше чак толкова лоша идея. В сравнение с дърето странноприемницата бе добила статута на спа център. Дано Клод да донесеше добри новини от мача. Ако ли не, вестта, че ще се наложи да тичат обратно до „Убежището“ за резервните ключове, можеше и да не му се понарава особено.

„Съсредоточи се, помисли си Клаудин и с няколко примигвания отпъди негативизма. Изчисти съзнанието си и стани едно с ключовете. Съсредоточи се. Вгледай се. Чувствай...“

Един комар я ухапа по ухото. (*Пляс!*) Буболечките умираха за новия ѝ душ гел с касис. С отличителното си благоухание последната покупка за рождения ѝ ден щеше да спомогне да отбележи началото на една нова година и може би да привлече едно-две момчета... или десет. Но кой знае дали партито изобщо щеше да се състои? Родителите ѝ сякаш мислеха, че всичко е приключило, но тя отказваше да...

— Ще се върнем пак утре, безплатно — каза някакво момиче в далечината. Свръхчувствителните уши на Клаудин се наостриха.

— Донесете си и бански. Ще се отбием на гости у Блу да поплуваме.

„На гости у Блу ли? Кой ще ходи на гости на Блу? Тя върнала ли се е?“

След низ от благодарности, „да“-та и мляскащи звуци групата, не повече от осем души на брой, се раздели. Повечето продължиха по улицата, но две от тях с ужасно отблъскващи на звук обувки завиха зад

ъгъла към Клаудин. Тя се сви зад едно дърво и надникна по посока на тротоара. Все още бяха твърде далеч, за да ги различи.

— Отбележи часа и датата — настойчиво каза момичето, а гласът му се усилваше, приближаваше. — Официално заявявам, че тези двете крият нещо. Нещо голямо.

Клаудин най-сетне успя да ги различи. Не друг, а Бека Мадън диктуваше мислите си на необичайно преданата си приятелка Хейли.

— И аз ще го разкрия — заяви Бека. — Сигурно си мислят, че ни уплашиха сега, но да видим кой кой ще уплаши накрая.

— Кой кого — каза Хейли.

— Ние Клео и Мелъди, естествено — тросна ѝ се Бека.

„Клео е тук?“, учуди се Клаудин.

— Не, исках да кажа, че не се казва кой кой ще уплаши накрая, а кой кого ще уплаши накрая.

Клаудин тихо започна да ръмжи. Никой не можеше да заплашва Мелъди, която ѝ беше нещо като приятелка, нито бившата ѝ приятелка Клео, и то безнаказано — със сигурност не и това отмъстително норми.

— Обзалагам се, че още стоят в средата на улицата и се смеят. Но да видим кой ще се смее последен, когато...

„Още стоят в средата на улицата? О, божичко!“ Клаудин се бореше с импулса да изскочи от дерето, да разкъса с нокти блузата на Бека на лентички и да полети към улицата. Трябваше да предупреди приятелките си. Да спре Бека. Да намери ключовете. Да...

— Виж — каза Хейли и посочи дървото.

Клаудин стаи дъх, глътна корема си и стисна очи. Не се боеше, че ще я заловят. Лесно щеше да ги надбяга. Боеше се от фотоапарата им. Една снимка на момичето върколак, прокрадващо се в клисурата, щеше да направи почти невъзможна задачата да докаже безобидността си. Щетите, нанесени върху списъка с гости за партито, можеше да са непоправими. Касисът щеше да иде на вятъра само за комарите...

Стъпките хрущяха към нея. Момичетата приближаваха. Чуваше туптенето на сърцата им. Едното биеше с искрено любопитство: *туптуптуптуп*, другото с мъст: *туп-туп, туп-туп, туп-туп*.

Двете приближиха дървото. Приведоха се към него. Спряха. Клаудин се гърчеше под тежестта на очакването. Нещо пълзеше по врата ѝ. Приготвяше се да я ухапе. Тя не го отпъди. Засърбя я.

Представи си как се почесва. Продължаваше да я сърби. Представи си как се почесва с гребло. Зачуди се с каква скорост трябва да тича, за да стане невидима.

Бека разклати едно клонче. Наоколо ѝ заваляха сухи листа.

— Ела при мама — изгука тя, вкусвайки с очевидно задоволство вълнението от залавянето.

„Откриха ме! Сега какво?“, мислеше си Клаудин.

— Хайде, не се страхувай. Ела. — От тънките устни на Бека наизскачаха звуци, подобни на целувки, сякаш викаше куче. Това момиче беше по-страшно от чудовище.

Хейли стисна ръце.

— Хванах ги!

Клаудин напрегна уши. Металният звук от двата предмета я изпълни с паника. „Това ножове ли са? Сребърни куршуми?“

— Май са от онази джета.

„Ключовете!“

— Къде отиваш? — попита Бека.

— Да ги оставя на капака на колата. Явно някой ги е загубил. Може би трябва да оставим бележка?

— Дай ми ги тук — заповяда Бека.

„Не!“

— Това е колата на онези Улф. — Тя хвърли ключовете. Те кацнаха на крака на Клаудин. — Ха! Да ги видим сега как ще се измъкнат!

Когато Бека и Хейли си отидоха, Клаудин грабна ключовете и хукна през клисурата да намери Клео. Беше толкова развълнувана да се срещне с нея, че почти забрави яда си. Но когато си припомни, че по някаква необяснима причина Нейно Височество бе на страната на Бека, тя бързо се върна.

Ауууу-аууууу. Миуууу-миуууу. Ауууу-аууууу. Миуууу-миуууу.

Застанала сред лехите с цветя под прозореца на Клео, Клаудин произвеждаше тайния им сигнал „вълк вика коте“. Когато бяха в началното училище и все още нямаша телефони, те използваша този вой, за да се викат една друга. Купчината от вкаменени телефони в подземията на парка „Ривърфронт“ ѝ подсказа, че може би беше разумно отново да се върне към него.

Ауууу-аууууу. Миуууу-миуууу. Ауууу-аууууу. Миуууу-миуууу.

Ненадейно някой се прокрадна зад гърба ѝ и я сграбчи. Нападателят миришеше на кехлибар.

— В името на Геб, къде беше досега? — цялата сияеща попита Клео. — Да не потъна вдън земя! Чакай, не ми казвай, че „Убежището“ все още е затворено.

Клаудин отстъпи назад.

— Как можа да ни причиниш това? — попита тя, а дънките ѝ целите бяха в кал. — Ти и това норми Бека...

— *Ка!* — Клео се засмя, прогонвайки гнева на Клаудин като досадна муха. — Всички знаят, че съм невинна. Изчистих името си, преди останалите да заминат. Но тъй като теб те нямаше, ще обобщя в трийсет секунди: Искахдаспрафилмазадасесниматесмензасписанието. Виновна. Признавам си. Бекатрябвашедамипомогнедагоизтрия. Виновна. Признавам. Тогавачухчениямадагоизлъчват. Проблемът беше разрешен. Изарязахнормито. Тя е свършила останалото. Аз дори не знаех. Сега може ли вече да гледаме напред? — Клео плесна с ръце, отвори ги широко и прегърна Клаудин, без да ѝ даде възможност да отговори. След това хвана приятелката си под ръка и двете тръгнаха бавно през поляната, сякаш нищо не се бе случило.

И в името на приятелството си с Нейно Величество Клаудин знаеше, че е по-добре да се преструва, че е именно така.

— Та, значи *всички* са заминали? Къде?

— Дюси отлетя за Гърция с един от частните самолети на господин Д. Сбогуването пред татко беше двойно незадоволително и тройно неловко.

— И Джаксън ли е заминал? Затова ли вчера вечерта Мелъди тичаше из квартала по пижама и плачеше?

— Ха! Вярно е, че се облича като рекламен модел на пижами, но не оставяй стилът ѝ да те подведе. Нормито притежава дръзка привлекателност. Трябваше да я видиш как прокуди Бека. Всъщност беше малко *странно*. — Гривните на Клео се раздрънкаха. — И като говорим за *странно*, можеш ли да повярваш, че Дюс го няма?

— И моето парти няма да го има, ако нещата скоро не се оправят.

— Обещахме си да бъдем верни един на друг, дори докато е в Гърция, но не мога да спра да мисля, че е срещнал някое момиче там. Защо иначе не се обажда?

Клаудин зачеса трескаво ухапванията по врата си.

— Закъде заминаха Лала и Блу? А Джаксън? Мислиш ли, че ще се върнат за рождения ми ден?

— Едно ще ти кажа. — Клео спря и погледна Клаудин право в очите. Късното следобедно слънце се отразяваше в карамеловите ѝ кичури и проясняваше топазените ѝ очи. Може и да обичаше да е в центъра на вниманието, но несъмнено бе много красива. — Ако дотогава още не ми се е обадил, ще почна да обикалям от момче на момче. Или сме верни един на друг, или не. — С въздишка Клео тръгна отново. — Цялото това нещо е една ужасно голяма хапеща конска муха.

Клаудин също въздъхна. Обичайният свободен разговор с Клео беше по-приятен и от горещ душ в свободната от момчета територия на банята ѝ. И нямаше значение, че разговорът повече приличаше на монолог, важното бе, че са заедно.

— Трябва да тръгваме! — изкрещя Клод, докато тичаше по поляната на Клео към тях. Все още не беше свалил жълто-зеления си футболен екип, а под мишница стискаше каската. — Намери ли ключовете?

Клаудин му ги хвърли.

— Какви ключове? — попита Клео, която мразеше да не е наясно с подробностите.

— Хайде, тръгвай — заповяда той и задърпа сестра си за ръката. Дланта му бе потна. Бузите му горяха. Миришеше на тиксо и пот. — Трябва да се връщаме в странноприемницата.

— Защо? — изви глас тя. Сега, след като отново се бяха сдобрили с Клео, ѝ бе по-трудно да тръгне и отпреди.

— Треньорът ме е предал. Опитал се е да ми устрои капан. Няколко момчета от отбора ме предупредиха преди мача и аз избягах. Сега ме търси.

Клаудин отново се зачеса по врата.

— Но още дори не сме обсъдили украсата и...

— Дийни, трябва да тръгваме! — Клод я преметна през рамо и затича.

— Чакай! — извика Клео.

Клаудин заудря брат си по гърба.

— Пусни ме! Искам да остана!

— Ние сме глутница, семейство, едно цяло — задъхан рече той.
— Не се делим.

— Аз не искам да съм цяло. Искам да съм единак.

Той я пусна до колата, отключи вратите и насила я напъха вътре.

— Нормитата ще нападнат къщата на Блу. Следващата може да е нашата! — опита Клаудин.

— Какво е една къща! — Той затръшна вратата. Скочи на шофьорското място, пъхна ключа и настъпи газта.

— Ами приятелите ми? Животът ми е тук.

— Ако искаш живот, трябва да се измъкнем оттук. Веднага!

Клод натисна педала към странноприемницата, а на седалката до него, закопчана, седеше Клаудин.

Никакви рискове. Както винаги.

* * *

Беше вторник след училище и Били стоеше в облицованата с дърво вана само по дамските боксерки на Кандис на лилави и розови райета. Бяха му възтеснички. Но възможностите бяха или те, или изрязаните ѝ бикини, тъй като да обуе XL-а на Бо, бе изключено. Вярно, Били бе започнал да тренира напоследък, но не чак толкова усилено.

— Не гледай! — каза Били, бузите му горяха.

Кандис се засмя.

— Аз съм професионалист.

— Остави. — Били стъпи върху студения ръб на ваната. — Не мога да го направя. — Дори Франки Щайн не заслужаваше да изтърпи такова унижение заради нея.

— Хайде! Дотук е добре. Не искаш ли да видиш как изглежда останалата част от теб? — Кандис леко го бутна обратно във ваната.

— Не толкова, колкото ти — тросна ѝ се Били.

За момент той се вгледа в Кандис. Дори в старите провиснали работни панталони на баща ѝ, с очилата за сноуборд и шапката за душ тя бе безупречна. Не че безупречността го привличаше неудържимо — повече харесваше шевове и болтове. Но се възхищаваше от красотата на Кандис и завиждаше на увереността ѝ, особено сега, когато бе на

път да открие собствения си потенциал. Ами ако се окажеше, че да остане невидим, бе най-добрата му възможност?

— Не забравяй: Разтвори широко ръце, затвори очи и уста. Не дишай, преди машината да е спряла. — Кандис свали очилата на носа си, напъха няколко непослушни руси кичура под найлоновата шапка и повдигна онова, което наподобяваше преносима прахосмукачка. — Вдишай, издишай и... — Тя насочи маркуча към гърдите му, натисна сребърната дръжка и пусна разтвора за тен. — Арктически взрив!

Студен спрей покри гърдите му. Били искаше да извика, но не му беше разрешено да диша. За радост, единствените огледала в банята на втория етаж на Карвърови бяха два малки правоъгълника над облицованата с дърво двойна мивка. Ваната бе извън обсега им.

— Трябва да минат шест часа, за да може тенът да се появи, но в сместа има и бронзант, така че ще имаме незабавен резултат. — Тя изключи машината. — Дишай.

Били издиша.

— Как изглеждам?

— Като някой, който редовно си прави коремните преси — впечатлена отвърна Кандис. — Затвори устата, затвори очите, дишай чак когато изключи машината. Така, почваме отначало... — Боядиса краката му, като нанасяше спрея с нежен замах, очертавайки контурите и формите с прецизността на истински художник.

След известно време Били привикна към ледения спрей и дори започна да се наслаждава на усещането. Всеки следващ откос събуждаше нова част от тялото му, издърпваше я от скамейката и я вкарваше в играта.

Кандис спря маркуча, вдигна очилата и отстъпи крачка назад.

— Готово. — Изражението ѝ нищо не издаваше.

— Е?

— Хммм.

— Какво? Какво има?

— Шшт. Тихо. В зоната съм. — Тя потупваше замислено брадичката си. — Хайде сега да боядисаме косата ти, после ще сложим лещите и ще те облечем.

Следващият час бе една главозамайваща смесица от миризма на химикали, парчетата на Рияна и Кейти Пери и замисленото ммм-кане на Кандис. Най-сетне бе готова.

Топлата ѝ ръка закри очите му. С препъване тя го отведе до стаята си.

— Готов ли си? — попита го, когато спряха пред голямото огледало в цял ръст.

— Да — излъга той. В мига, в който тя отместеше ръката си, животът на Били никога вече нямаше да е същият. Никога вече нямаше да може да обвинява друг, освен себе си, че не излиза на срещи. Никога нямаше да се преструва, че е изваян с длето бог, прокълнат да живее в самота. Никога нямаше да може да подслушва или да разнася клюките. Щеше да е склонен на грешки. Без извинения. Нормален.

— Едно... две... три... — Кандис отмести ръка. — Невидимият се изпарява!

Били погледна към огледалото и ахна.

И за първи път от години отражението му ахна в отговор.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

О, МАЙКО ГАГА!

Около стъклената клетка Франки провеси сиви завеси от муселин. Уши пет торбички от парчета плат в ярки като скъпоценни камъни цветове и ги напълни със суров кускус. За да освежи стърготините, към тях прибави малко лилави и оранжеви венчелистчета. Кожухчетата на лабораторните мишки приготви за зимата, като смени летния им многоцветен блясък с трепкащи черни петна. Ремонтът на дома на глитератите привърши.

„А сега какво?“

Домашните бяха написани. Стаята почистена. Дрехите за следващия ден подбрани. Ако не си измислеше някакво развлечение, и то бързо, умът ѝ пак щеше да се понесе към Брет. „Отсъствието му от училище... презрителното съобщение... безсърдечното предателство... сините му очи... СТИГА!“ Поне да имаше с кого да поговори. Но повечето от свободното си време Клео прекарваше в компанията на Джулия и приятелите им нормита, а Мелъди втори пореден ден не идваше на училище; колкото до Били — на обществени места поне бе по-добре да го отбягва. Франки не изпитваше желание да споделя пред другите, че момчето, съкрушило сърцето ѝ, ѝ липсваше. Но тя следеше „Клюкарката“. Знаеше, че сърцеразбивачите липсваха и на други момичета, дори на богатите нормита.

Нещо тропна леко по прозореца. Пак ли валеше? Последва тихо почукване. „Брет?“ Франки приближи бавно, като се надяваше да е той. След това се ощипа по ръката, за да прокуди надеждата. Острата болка беше по-поносима от пронизителния удар на разочарованието.

Нещо — парче дъвка може би? — бе залепено на матирания прозорец. Тя погледна нагоре и примига. Пръстите ѝ припламнаха. Май пишеше... *Гага?*

Франки придърпа малката стълба до прозореца, покатери се и го отвори. Мистериозният предмет падна на земята. Като се надвеси от

прозореца, тя го огледа отблизо. Това ли беше наистина? Билет за разпродадения концерт на Лейди Гага?

„О, майко Гага!“

Тя протегна ръка, но билетът се отдалечи. Като се завъртя ту насам, ту натам, Франки изскочи от прозореца и опита втори път. Билетът пак се отмести назад. Тя огледа улицата за обяснение.

Листата стояха неподвижни; оранжево-синьото небе бе чисто. Не можеше да е бил вятърът. Тя се наведе, билетът пак се плъзна назад. „Това някаква шега ли е? Или още по-лошо? Ако е капан?“ През деня Клео бе споменала, че треньорът Донъли опитал да подмами Клод. Ами ако бе узнал за маскировката ѝ?

„Аз ли съм следващата в списъка му?“

Като събра последните трохички останала ѝ воля, Франки обърна гръб на билета и затича към къщата.

— Чакай! — извика познат глас. — Франки, аз съм.

„Били?“

Тя спря и се обърна.

Но момчето, което приближаваше и влачеше на парче корда билета, съвсем не беше Били. Първо, можеше да го види. Второ, не беше гол. И трето, този изглеждаше като модел на Abercrombie от планетата Секси! Още крачка по-близо и гримът ѝ с естествен цвят на норми щеше да потече.

Докато отстъпваше назад, тя забеляза как умело бе превърнал една обикновена маслинозелена тениска, тъмен Diesel и чифт стилни бели маратонки в най-добрия начин да разсее мислите ѝ от Брет за целия ден. Чупливата коса, плътните вежди, но не чак толкова дебели като на братята Джонас, и бадемовите очи бяха кафяви като дълго еспресо. Ръцете му бяха с цвят на карамел; а зъбите като бита сметана. Съблазнителен, чувствен и извън нейната категория, той можеше да бъде включен в менюто на Starbucks! И въпреки това Франки продължи да отстъпва назад.

— Спри да вървиш назад, моля те — каза той с нежния си глас, който не можеше да сбърка.

— Но как?

— Кандис ми помогна. — Той се облегна на бетонната стена на къщата. Слънцето се спускаше зад хоризонта. Хвърляше оранжево

сияние над улицата и я осветяваше като картина. Били скръсти ръце на гърдите си и се усмихна свенливо. — Е, какво мислиш?

— Добре е. — Тя се засмя притеснено.

— *Добре?*

Франки пусна искри.

— Добре де, искам да кажа, наелектризиращо. — Тя се изчерви и от смущение не можа да погледне в очите му. Защо бе облякла този розов анцуг с UGG-овете? И защо това я занимаваше толкова? Това беше Били. Нейният приятел. Просто приличаше повече на актьор, който би изиграл Били, ако животът им някога станеше сценарий на филм. Но той си бе все същото момче и не се интересуваше какво е облякла. Никога не се бе интересувал. Защо трябваше да го интересува?

— Какво, сега ще се запишеш ли в училището? — попита тя, като се опитваше всичко да изглежда постарому.

— Хм — отвърна той с чаровна полуусмивка. — Не съм мислил за това. — Той извади дъвчащи бонбони от джоба си и ѝ предложи. Случи се, че бонбонът беше зелен. Засмяха се.

— Е, как е да имаш къде да си слагаш нещата? — попита Франки, докато дъвчеше бонбона с вкус на зелен лимон.

— Отлично. — Той отви един квадратен розов бонбон. — Имам какви ли не неща тук. — Той бръкна в джоба и извади още един билет. — Какво ще правиш на тринайсети октомври?

— *Истински ли са?*

Той кимна.

— *Наистина ли?*

Били пак кимна.

— Супер! — извика Франки и го прегърна. Той силно я стисна в ръцете си. — Радвам се, че вече не си гол.

— Аз също — каза той тихо. Дъхът му сладко миришеше на ягоди.

Тя го стисна още по-силно и се усмихна широко. Беше лесно да стои сред своите, когато те изглеждаха така.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЧАСЪТ ПО БИОЛОГИЯ

За първи път от началото на седмицата Мелъди отвори шкафчето си с рязко движение. От сбогуването с Джаксън в кафенето живееше единствено за часа по биология. Срещата с госпожа Джей щеше да ѝ помогне да усети връзка с него. Може би скришом майката на Джаксън щеше да ѝ предаде любовно писмо. Можеше дори да я покани на нова тайна среща или...

— И аз не обичам да бързам за авторитет, но ти вече закъсняваш с няколко дни — пошегува се Клео, а от ушите ѝ се поклащаха синьо-зелените птичи пера.

— Перата наистина са хубави. — Мелъди затвори шкафчето с трясък.

— Дадена къща назад не се връща — каза Клео, докато се вливаха в движението по коридора. Не беше така натоварено, както обикновено. Усещаше се някакво общо неразположение сред учениците, с които се разминаваха. Обикновено между часовете коридорите бръмчаха като кошери, днес шумът бе попритихнал. Миналата седмица всички тичаха забързано, днес вървяха спокойно. Копчето за енергия бе завъртяно на най-ниската степен. Животът изнасяше концерта си на живо без усилватели. В акустично изпълнение. — Ти *сериозно* ли едва сега пристигаш? Това е последният час за сряда!

— Знам. — Мелъди въздъхна. — Нашите заминаха, а и седмицата беше малко необичайна, та...

— Ману ми разказа.

— Разказа ли ти?

— Да, искаше да проверя дали си добре и да намеря фин начин да ти кажа, че семействата са сложна работа и любовта е по-важна от кръвта... освен ако не си *знаеш кой*. — Тя направи вампирски зъби с пръсти и ги размърда шеговито. — *Ка!* Това момиче ми липсва.

На вълни, на вълни на Мелъди ѝ прилоша. „Защо Ману е издрънкарал тайната ми на тази клюкарка Клео?“

— Обещай да не казваш на никого.

Клео нарисова с пръст въображаема корона върху жълто-зелената плетена рокля.

— Короната ми да падне и да изгния в гробницата си, ако лъжа! Освен това... — Тя прегърна Мелъди с ръка, напоена с кехлибар, и я придърпа близо до себе си. Златните гривни се забиха в гърба на Мелъди. — Вече 5842 години аз също имам проблеми с майка ми. Това е последното нещо, за което ми се говори.

— За какво не ти се говори? — До тях се появи Франки. — Хайде, кажете ми. Аз имам наелектризиращи новини за Били. Ще ги разменим.

Мелъди забеляза, че Франки бе скрила зелената си кожа под поло с висока яка, черни впити дънки и рокерски ботуши до коляното, а отдавна изгубените извивки на тялото ѝ несъмнено се бяха намерили. „Винаги ли е приличала на числото 8? Защо така неочаквано ще показва тялото си? Може би Брет се е върнал.“

— Само да не кажеш на мама — засмя се Клео на шегата си. — Ако Мелъди иска да говори за това, нека говори. Аз се заклях да не казвам и дума.

— Кле-о! — викна Мелъди ядно. Сигурно беше полудяла, трябва да беше полудяла, но тези момичета ѝ бяха поверили живота си. Защо и тя да не им се довери?

— Моля те — умоляваше Франки. На мегаватовата ѝ усмивка бе невъзможно да се устои.

Докато вървяха към кабинета, Мелъди ги посвети в историята за Марина. Разказа им за стария си камилски нос и обезпокоителния поглед между така наречените ѝ родители. Когато свърши, ненадейно си спомни летуването в „Четирите сезона“ на остров Мауи, когато двете с Кандис плуваха голи в морето. Както бе направило тогава непристойното приключение, сега признанието едновременно я ободри, но и оголи.

— Не си разстроена, нали? — попита Франки, сякаш Мелъди оплакваше счупения си нокът.

— Естествено, че съм — срязва я Клео. — Дюс ми е гадже. Трябваше сто пъти да се е обадил досега.

Франки се разкикоти.

— Говоря за драмата с мамата.

— Естествено, че съм разстроена — обади се Мелъди. — Родителите ми са ме лъгали. И сега не знам нито коя съм, нито откъде съм. Зловещо е.

— По-зловещо от това да спиш в лаборатория със затегнати жици на врата? — прошепна Франки с ъгълчето на устата си.

— Или от това да прекараш няколко хиляди години в тъмен саркофаг?

— А... — Мелъди не знаеше как да отвърне, без да ги засегне.

— Всички родители са малко смахнати и всички идваме от смахнати места — обобщи Клео, докато оглеждаше минаващите. — Надживей го.

— Мисля, че Клео искаше да каже, че вашите те обичат и само това има значение — опита Франки и на лицето ѝ пак блесна веселата заразителна усмивка.

Мелъди не можа да не се усмихне.

— Да, сигурно *точно* това искаше да каже.

— Добре, готови ли сте за новините ми за Били? — попита Франки.

— *Ка!* — Клео дръпна един плакат от циментовите тухли на стената. Той обявяваше новооткритите места в училищните отбори по футбол, баскетбол и плуване и подканяше учениците от всички „спортни нива“ да опитат. — Всички интересни хора си заминаха.

— Без тук присъстващите, нали? — попита Франки.

Без да ѝ обръща внимание, Клео извади парче дъвка от устата си и я залепи на едно шкафче.

— Всяка сутрин има анти-РАД протести, а стените в тоалетните са изписани с вицове за чудовища. Класовете са намалели наполовина.

— О, трябва да видиш стола — обърна се Франки към Мелъди. — Нали знаеш списъка с песните за обяд? Включили са и Imagine. Нали знаеш, на Джон Леджънт.

— Искаш да кажеш, на Джон Ленън? — засмя се Мелъди.

— Клео! — Франки я тупна по ръката. — Нали ми каза, че името му било Леджънт.

— Опа. — Клео се подсмихна доволно. — Моя грешка.

— Както и да е — продължи Франки, — всички песни бяха посветени на мира.

— Значи има хора, които ви подкрепят? — попита Мелъди, докато се качваха по стълбите за втория етаж.

— Да, но не съвсем — каза Клео, когато двама силно напompани дванайсетокласници с еднакви тениски тръгнаха надолу по стълбите. Със спрей отпред на тениските им беше написано РАД, но Р-то беше зачеркнато и заменено с Г.

Франки завъртя теменужени очи.

— Много умно.

— Ти какво очакваш? — прошепна Мелъди. — Умен идиот?

Внезапно зад гърба им, като блъскаха учениците и събаряха учебниците им, се появиха три момичета с маски на пирати и реквизитни мечове в ръце. Мелъди разпозна сестра си.

— Дръжте ги! — провикна се Кандис.

Някои от минаващите протегнаха ръце да заловят момчетата, други отстъпиха встрани да им направят път. Небрежно Клео издаде крак напред. Момчетата се изтърколиха по последните две стъпала, но бързо се изправиха и понечиха да тръгнат към коридора на първия етаж.

— Стой! — заповяда Мелъди.

Двете момчета замръзнаха като в кадър от филм.

„Уха!“

— Златно — възкликна Клео.

— Супер! — додаде Франки.

Мелъди се почувства така, сякаш всички на стълбите бяха вперили поглед в нея.

— Атака! — извика Кандис. Като маймунки пиратите ѝ скочиха върху момчетата и захванаха да кълцат тениските им със ухабените си саби.

— Какво става? — прошепна Клео на Мелъди. — Защо напоследък всички те слушат?

За късмет, директорът Уикс прекрати схватката, преди Мелъди да може да отговори. Не че не искаше. Просто не знаеше как.

* * *

Госпожа Джей закъсняваше. Столът ѝ бе един от петте празни в лабораторията. И въпреки тревожното бърборене и изблиците смях най-много изпъкнаха тези, които ги нямаше.

Франки се наведе напред и прошепна:

— Видяхте ли Били?

— Това трябва ли да ме разсмее? — попита Клео и дори не си направи труда да се обърне назад.

Мелъди се засмя.

— Не, не се шегувам — отвърна Франки. — Това се опитвах да ви кажа. Сестрата на Мел го е гримирала и боядисала. Мегаватово красив е.

— А аз се чудех какво правят толкова време в банята с Кандис — каза Мелъди, поглеждайки към вратата за госпожа Джей.

— Били ще ме заведе на концерта на Лейди Гага. — Франки сияеше.

— Значи ли това, че си приключила с Брет? — попита Мелъди.

— С кого?

— С Брет.

— С кого? — Франки се усмихна. А после изпищя: — А! — Като търкаше врата си, тя се обърна и видя лицето на Бека и червеното дуло на воден пистолет. — Това за какво беше? — попита Франки.

— Научен експеримент. Според законите на физиката водата и електричеството не бива да се смесват, но ти, изглежда, добре го понасяш, Франки Щайн.

Високомерните ѝ приятелки се засмяха. Мелъди не знаеше как Франки се справяше с нападението и бе твърде смутена да погледне. Вместо това взе да чопли ноктите си, като се молеше госпожа Джей да дойде по-скоро.

Туп. Една глава чесън удари Мелъди по главата и отскочи на пода. Последва приглушен кикот.

— Май може да зачеркнем вампир от списъка — провикна се Бека от задните чинове. Тя изглеждаше измамно невинна в роклята на червени и розови цветя, докато сядаше на чина си и полюшваше крака.

Хейли предано тегли една черта в розовата си тетрадка.

Наред беше Клео, която бе уцелена по бузата с кафява бисквита.

— Оу! — Тя вдигна бисквитата и я метна обратно.

— Нито едно куче няма да откаже кучешка бисквитка — заяви Бека. — Задраскай върколака.

Хейли го задраска.

— Върколаците не са *кучета*! — Клео се изправи и започна да сваля обещите си.

— Не й обръщай внимание — тихо каза Франки.

Клео остави обещите на чина си и каза на Мелъди:

— Ако нещо се случи с мен, твои са.

„Тя наистина ли ще се бие?“ Последното нещо, от което РАД се нуждаеха, беше кръв от норми по ръцете им.

— Седни — заповяда Мелъди.

Клео седна.

— Ха! Добър номер. — Бека запляска с ръце. — Ето кой бил кучето!

Още смях се чу от задните чинове.

— *Ти* си кучето — рече Клео. — И затова Брет те изрита на улицата заради Франки.

Стаята утихна. Може би и Бека, и Франки бяха на път да се разплачат. В крайна сметка Брет беше оставил и двете.

— Ти защо *изведнъж* мина на тяхна страна? — попита я Бека.

— *Изведнъж ли*? През целия си живот съм била на тяхна страна — изстреля в отговор Клео малко по-смело, отколкото трябваше.

Бека повдигна вежди.

— *Така ли*?

— Тоест, искам да кажа, на страната на свободните хора. От обратната страна на подлостта.

— Интересно. — С ръце зад гърба като важен прокурор Бека тръгна бавно към Клео. — Тогава — попита тя, като се спря пред чина на Клео — защо толкова държеше да заличим документалното им филмче?

Сърцето на Мелъди заблъска. Бека притежаваше страстта на Майкъл Мур^[1] да разобличава хората. Една неволно изтървана дума щеше да ѝ е достатъчна.

Мелъди се изправи и приближи Бека. Бяха толкова близо една до друга, че можеше да помирише портокаловия гланц на устните ѝ.

— Защо не си признаеш?

— Да си *призная*? Какво? — Бека примигна.

— Че *ти* си чудовище.

— Кой, аз? — присмя ѝ се Бека.

— Да, ти, зеленооко чудовище^[2] такава! — със смях Франки довърши думите на Мелъди.

— Ха! Златно! — Клео вдигна ръка.

Трите момичета плеснаха ръцете си. Мъничка искрица пробяга между тях. Франки бързо тикна ръце обратно в джобовете на дънките си.

Бека завъртя очи.

— И от кого ще ревнувам аз, Мелъди? *От теб ли?* Защото излизаш с някакъв биполярен^[3], който е алергичен към собствената си пот?

— Не. Ревнуваш от Франки и затова си го изкарваш на всички — отвърна ѝ Мелъди. — Целият този лов на чудовища е заради нараненото ти его.

— Моля? — отвърна язвително Бека и сложи ръце на ханша си.

— Имаш нужда да хвърлиш вината върху някого, защото Брет вече не те харесва. И затова преследваш невинни хора. — Мелъди се тресеше от непоколебимост. — Признай си.

Премигващите очи на Бека потъмняха до цвета на летни буреносни облаци.

— Добре, признавам.

Клео тупна по чина.

— Отлично!

Объркани погледи се стрелкаха нагоре-надолу по редиците.

„А“.

— Знаех си! — тържествуваше Франки.

— Направи го пак — подкани я Клео.

Мелъди преглътна с усилие и попита:

— Бека, имаш ли някакви доказателства, че РАД са опасни? Виждала ли си някой някога да е бил наранен от тях?

Бека отново примигна.

— Да, аз! Бях наранена, когато зеленото момиче целуна Брет. — Луничавото ѝ лице пламна и очите ѝ се насълзиха.

— Питам *физически* — настоя Мелъди.

Бека поклати глава.

— Ти *майтаниш* ли се? — извика Хейли, откъсна един лист от тетрадката и го смачка.

— Естествено — отвърна Бека и се насили да се усмихне.

— Шегуваш ли се? — притисна я Мелъди.

Бека сведе глава.

— Не.

„Как става това?“

— Знаеш ли къде е Брет? — опита и Франки.

Бека се подпря на един празен чин и скръсти ръце.

— Естествено, че знам.

Франки се изправи с ръце, пъхнати дълбоко в джобовете.

— Каж ми.

— Той не иска ти да знаеш. Исква само аз да знам.

— Значи си говорила с него? — попита Франки.

Бека завъртя буквата Б на талисмана на врата си.

— Да.

— Наистина ли знаеш къде е Брет? — притисна я Мелъди.

Бека въздъхна.

— Не.

— Говорила ли си с него?

— Не.

— Случаят е приключен!

Шепотът започна да се усилва. Бека забърза към приятелките си в дъното на стаята за помощ.

— Чакай, имам още един въпрос — заяви Мелъди.

Възцари се тишина.

— Този е за Хейли.

Плахото момиче бутна бежовите очила нагоре по широкия си нос и кимна, че е готова.

— Защо оставяш Бека да те командори?

От стария господар кафявите очи на ответника се преместиха върху новия.

— Хей-ли — предупреди Бека. — Не отговаряй.

— Трябва — не отстъпи Мелъди.

Хейли започна да примигва.

— Каж ми — подкани я Мелъди.

Бека поклати глава. Хейли кимна. Тогава каза:

— Подписах един от двустранните ѝ договори в осми клас. Ще бъде в сила до втори курс в университета.

Няколко човека се разсмяха на думите ѝ, но Мелъди си спомни договора, който Бека я бе накарала да подпише на първия учебен ден. Какво караше учениците в гимназията да мислят с неувереността, а не с ума си?

— Ти някога опитвала ли си да го нарушиш? — попита Мелъди.

— Единайсет пъти. Условията са безпощадни. Баща ѝ го е писал. — Хейли бръкна в зеленото куфарче от крокодилска кожа и извади правния документ. Държеше го в ръка пред себе си и чакаше Мелъди да го вземе.

— Унищожи го — заповяда Мелъди на Бека, която бързо се спусна и го разкъса на парченца.

— Това означава ли, че съм свободна? — попита Хейли.

Бека хвърли хартиените късчета по бившата си приятелка. Те я посипаха като конфети в Деня на независимостта.

— И ние ли сме свободни? — попита едно от другите момичета.

— Всички до една — извика Бека, а лицето ѝ цяло гореше от унижението. — Така или иначе, вие сте причината Брет да скъса с мен.

— *Ние ли?* — обади се Хейли.

— Да. Срамуваше се да го видят с вас! — Бека стисна учебниците до гърдите си като щит.

— Защо? — попита едно момиче с издути като на катерица бузи. — Какво сме направили?

— Брит, вталените дънки са за хора с тънка талия! Дилия, затваряй си устата, когато дишаш! Рейчъл, или изстискай тези пъпки от лицето си, или построй на тях седалков лифт и почни да продаваш абонаментни карти! Морган, миришеш на солети с кашкавал. А ти, Хейли, се обличаш като баба ми. Защо, мислиш, Хит никога не те е канил на среща?

— Защото *теб* не може да понася!

Хейли вдигна над главата си зеленото куфарче и го обърна наопаки. Договорите заваляха като парашутисти, които изскачат на свобода. Брит, Дилия, Рейчъл и Морган скъсаха оковите към щастиято си.

— Всички до една сте мъртви за мен! — извика Бека. Тя събра нещата си и сред растящия хаос закрачи отривисто към вратата. Но

там се сблъска с топчеста жена, облечена в блуза и жилетка с индийски шарки и широки панталони. — Ти къде отиваш? — попита непознатата и намести на рамо изхлузилата се чанта.

— В някое нормално училище! — излая Бека, преди да отлети по коридора.

Всички заръкопляскаха. От радост Франки ритна стола на Мелъди отзад, докато топчето се опитваше да въдвори ред.

Клео се наведе през редицата и прошепна:

— Каж ми. Как го правиш това?

Мелъди потърси отговор, но не намери такъв.

— Просто казвам нещо и...

— Не — прекъсна я Клео и издърпа от косата ѝ едно синьо-зелено перце със златно връхче. Завъртя го между пръстите си, като се възхищаваше наменящите се под светлината цветове. — Перата откъде се взимат? Мога да направя цяла колекция от бижута с тях. — Тя допря перцето до врата си. — Отлично стои на обещите ми, нали?

Мелъди протегна ръка да опита силата на убеждението си върху най-упорития човек от всички хора.

— Целуни го за сбогом и ми го дай.

Клео примигна, целуна перото и го затъкна зад ухото на Мелъди.

— И обещите също.

Без колебание Клео изпълни това, което ѝ бе наредено.

Мелъди осъзна, че Ману беше прав. Гласът ѝ бе неустоим.

— Съжалявам, че закъснях. Имах среща с директора — обяви топчето. — Казвам се госпожа Стърн-Фигъс. Идвам на мястото на госпожа Джей.

Стомахът на Мелъди се сви.

— А тя къде е? — попита Брит.

Закръглената жена се обърна към дъската и захвана да пише името си.

— Не са ми давали такава информация.

„Разбира се, че са.“

— Къде е госпожа Джей? — опита Мелъди.

— Беше принудена да напусне — отвърна госпожа Стърн-Фигъс. Няколко от учениците отвориха уста.

— От директора ли? — притисна я Мелъди.

— От борда на училището.

— Защо?

Учителката се извърна.

— Заради това, че е укривала РАД — и примигна.

„Не просто РАД! Сина си! Какво им става на тези хора?“

— Къде е сега? — попита Мелъди с треперещ глас.

Госпожа Стърн-Фигъс сви рамене. Нямаше как да знае. Дори Мелъди не знаеше, а Джаксън бе неин приятел. Подготвяха се да заминат? Или вече бяха заминали? Толкова много време изгуби в училище да си играе с Бека, когато можеше да ги търси навън.

Мелъди се изправи и грабна учебниците си. Всички в класа бяха втренчили очи в нея. Пукната пара не даваше.

— Това тук да не ви е Централна гара? Къде сте се залетели всички? Вие къде отивате, госпожице... — Учителката защрака с пръсти.

— Карвър. Мелъди Карвър. И не съм сигурна къде отивам.

Клео и Франки се засмяха. Може би също и някои от другите. Трудно беше да чуе от паниката, която звънеше в ушите ѝ.

Госпожа Стърн-Фигъс плесна два пъти.

— Седнете.

— Не мога. Трябва да тръгвам.

— Имате ли разрешение?

Докато прекрачваше в коридора, Мелъди отвърна:

— Не. Затова, когато отбелязвате в дневника, не ми пишете отсъствие.

Госпожа Стърн-Фигъс вдигна приятелски палци и помахаше за довиждане.

Мелъди не остана да се порадва на одобрението на съучениците си. Вместо това си сложи обещите, затъкна перцето зад ухо и хукна навън. Най-сетне бе готова за истината. Само трябваше да попита и да събере сили за отговора. И този път щеше да го получи.

До (503) 555-5474

21 октомври. 15.07

БРЕТ: Казах ти, че не искам да говоря. Спри да ме преследваш.

До БРЕТ

21 октомври, 15.08

(503) 555-5474: Не те преследвам. Вече гледам напред.

До (503) 555-5474

21 октомври. 15.09

БРЕТ: Тогава какво прави пред дома ми камионът на новините на втори канал?

До БРЕТ

21 октомври, 15.09

(503) 555-5474: Не знам. Питай тях!

До (503) 555-5474

21 октомври. 15.10

БРЕТ: Ти кой си? От канал 4?

До БРЕТ

21 октомври, 15.10

(503) 555-5474: От никакъв канал не съм!!!

До (503) 555-5474

21 октомври. 15.11

БРЕТ: Кой тогава?

До БРЕТ

21 октомври, 15.11

(503) 555-5474: Франки. Помниш ли ме?

До (503) 555-5474

21 октомври. 15.12

БРЕТ: Щайн??????

До БРЕТ

21 октомври, 15.12

(503) 555-5474: Да. Ти за кого ме взе?

До (503) 555-5474

21 октомври. 15.13

БРЕТ: За някой репортер. Какъв е този номер???

До БРЕТ

21 октомври, 15.13

(503) 555-5474: Имам нов телефон. Дълга история.

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.14

БРЕТ: От дни въртя на стария ти номер. Прехвърля ме незабавно на гласовата поща. Мислех, че ме мразиш.

До БРЕТ

21 октомври, 15.15

ФРАНКИ: Къде се изгуби?

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.16

БРЕТ: В Портланд. Крия се у братовчед ми, защото медиите ме преследват. Стоят пред нас 24/7. Бека ще си плати за това.

До БРЕТ

21 октомври, 15.16

ФРАНКИ: Вече си плати. :)

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.17

БРЕТ: Тук ли си в събота? Мога да взема влака. Ще се срещнем по средата на пътя.

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.19

БРЕТ: Тъкмо проверих. Само 7\$ за билет.

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.21

БРЕТ: Хвани сутрешния влак 11.22 от гарата в Салем. Слез в Орегон. Ще те чакам там. Последната пейка на перона.

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.23

БРЕТ: Ок?

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.24

БРЕТ: Там ли си?

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.25

БРЕТ: Ще ти донеса дъвчащи бонбони. Братовчед ми има магазин за сладки.

До БРЕТ

21 октомври, 15.25

ФРАНКИ: Добре. Но да не казваме на никого. За всеки случай.

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.25

БРЕТ: Умно решение. До събота.

До БРЕТ

21 октомври, 15.25

ФРАНКИ: Не забравяй бонбоните. :)

До ФРАНКИ

21 октомври. 15.25

БРЕТ: Няма. :) Впрочем това сериозно ли го мислиш, че гледаш напред?

[1] Американски филмов режисьор и продуцент. — Б.пр. ↑

[2] В английския „зеленоокото чудовище“ е синоним на ревност. — Б.ред. ↑

[3] Биполярното разстройство е вид психично заболяване, което се характеризира най-вече с резки промени в настроението на болния. Епизоди на депресия и меланхолия са последвани от периоди на еуфория. Те са циклични, но могат да бъдат прекъсвани и от дълги отрязъци от време, когато не се проявяват никакви симптоми на болестта. — Б.ред. ↑

**ИЗГУБЕНАТА ГЛАВА, ЧИЙТО ЗЛОЩАСТЕН
НОМЕР НЯМА ДА СПОМЕНАВАМЕ**

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

ЯЖ МЕСО, МОЛИ СЕ И ОБИЧАЙ

Нино насочи камерата към сестра си. Черни като сламки кичури коса паднаха пред обектива ѝ, но той бързо ги затъкна зад ухо.

— И... начало! — извика той.

Думата се бе превърнала в много повече от условен знак за Клаудин, тя бе станала единствената ѝ надежда да оцелее през първата седмица от затворничеството. Вече не се цупеше из странноприемницата, не умоляваше братята си да я учат да кара кола, не редеше пъзели на котета от по хиляда части, докато оплакваше неизбежната смърт на партито си. Ако искаше да си изгради име в безмилостния свят на „Направи си сам“, трябваше да попристегне блага си. И така тя вербува най-малкия си брат, задигна ключа от апартамент 9 и се захвана за работа.

— Здравейте, казвам се Клаудин Улф — започна тя с уверена усмивка. — Добре дошли в поредния епизод на „Има ли вълк, има и начин“... — Това беше петият, който бе заснела тази седмица. Не че седемте ѝ верни последователи знаеха това. Като самата нея те щяха да стоят в неведение, докато животът се върнеше към обичайния си ход и тя отново имаше достъп до компютър. Но удареше ли този час, нямаше да съжаляват.

— Наеха ме да превърна тази хотелска стая от нищо в нещо, а единственото, което можех да използвам, бяха подръчни материали и идеите си.

Нино се подсмихна. Сигурно защото знаеше, че не само никой не я беше „наемал“, но и можеше да ѝ се наложи собствения си кожух да *ремонттира*, ако не успееше да върне стаята в предишния ѝ вид, преди родителите им да са научили.

Само преди три дни ненатрапчивите с обзавеждането си покои бяха наредени с мебели от сурова дървесина, боровозелени акценти и спалня, покрита с червено и кралско синьо индианско одеяло от племето навахо. Днес беше петък и мястото бе на път да се превърне в

апартамент за шестнайсетгодишни тийнейджърки, задължителната стая за всяко момиче под осемнайсет.

Счупени кухненски чаши бяха залепени върху малкия хладилник в цветна мозайка, на която пишеше „яж“; над ваната мозайката казваше „разхлади се“, а зад леглото Клаудин бе написала „дремни си“. Стари метални кутии за кафе бяха покрити с кожа (благодарско, момчета) и оцветени в лилаво, за да акцентират върху изкуствената фасада. В кутиите Клаудин беше изложила четки за коса, четки за грим, моливи и дори парчета сушено говеждо. Стари книги с твърди корици, взети „назаем“ от библиотеката на хотела, бяха наредени и облепени с гланцирани модни фотографии и така превърнати в нощни поставки. На едната имаше модни съвети как да се обличаме, на другата — как да не се обличаме. Старата семейна колекция от компактдискове, която се съхраняваше в хотела за онези от гостите, усъмнили се в надеждността на iTunes, най-сетне бяха влезли в употреба. Клаудин беше залепила дисковете за ламперията на стените с вътрешната страна навън, за да внуши усещането у гостите, че спят в дискотечна топка — та кой човек не си мечтаеше за това?

— Тази вечер — продължи Клаудин — ще ви покажа как да превърнете цяла колекция от куклите Polly Pocket в полилей, или както аз обичам да го изписвам, Polly-лей. — С леки стъпки тя мина по килима, на който му предстоеше да бъде покрит с блясък, и спря пред бюрото. То бе осеяно с цветни жички, малки статуетки и макари с метални жици. Нино я последва. — Важно е, преди да започнете, да... — Изведнъж Клаудин наостри уши. В далечината се чуваше бумтяща музика.

— Пауза — каза Нино и сведе камера.

Докато чакаха да отmine, Клаудин се погледна в огледалото. Луната се изпълваше и с нея идваха и обичайните признаци на трансформацията. От обяд досега ноктите и кестенявата ѝ коса бяха пораснали най-малко със сантиметър. Метаболизмът ѝ се ускоряваше и в резултат тясната патладжановосиня рокличка, която бе облякла час по-рано, сега ѝ стоеше свободно около кръста. А от жълто-кафявите ѝ очи бликаше буйна страст. Парадоксът беше, че за тези неща всяка телевизионна водеща в Холивуд би продала душата си и все пак Клаудин беше тази, която се укриваше.

Музиката приближаваше. Хората пееха, а гласовете им стигаха приглушени, сякаш бяха в кола. Песента на Кеша We R Who We R гърмеше с пълна сила. Клаудин затаи дъх и се заслуша в отдавна забравените звуци на веселието.

— Спират пред хотела — каза Нино и се втурна към прозореца.
— Виж!

Черен кадилак спря на алеята. Типичните егоцентрични нормита, които смятаха, че табелата „Няма свободни места“ не се отнася до тях. Ако само знаеха, че тялото на жената, която им приготвя спаначената каша, бе покрито цяло с тънка мрежа от косми.

Два гласа виеха в джипа: „Ние вечно ще сме млади!“.

Клаудин запя с тях: „Ние сме това, което сме“. Знаеше целия текст. И как иначе? Лала пускаше песента в колата всяка сутрин, когато отиваха към... „О, божичко!“ Тя хвърли ключа от апартамента на Нино.

— Край на снимките. Заклучи, моля те.

Клаудин се спусна надолу по стълбището със зеления килим и изхвърча навън да посрещне пътниците в джипа.

Прозорците бяха изпотени — вероятно от надутия радиатор, — но Клаудин не се поколеба. Тя отвори вратата на шофьора и скочи вътре. Лала и чичо й Влад танцуваха на седалките, като размахваха ръце над главите си и с пълно гърло се деряха на последния припев.

— Дийни! — Лала се хвърли в прегръдките на Клаудин. Бяха разделени само от седмица, но се прегръщаха така, сякаш е било цяла вечност.

— Знам кога съм излишен — пошегува се чичо Влад, като се пресегна през племенницата си да угаси колата. — Може би е най-добре да вляза в ролята на крем за очи и да сваля „торбичките“.

Щом вратата се отвори, зъбите на Лала затракаха. Сивата й филцова шапка, жълтото яке с качулка, черното сатенено сако, клинът и високите до коляно ботуши явно не стигаха, за да я стоплят в двайсетградусовата нощ. Освен това изглеждаше така, сякаш от дни не бе хапвала.

— Торбички ли? — попита Клаудин. — Какви торбички? Какво правите тук? Откъде пристигате?

— Може ли да говорим вътре? — попита Лала и взе двата слънчобрана от задната седалка. — Тук наскоро е студено.

— Какво става тук? — попита Клод от вратата. — Мама те вика за вечеря. Къде е Нино? — По същата причина, поради която той носеше футболния си пуловер, Клаудин бе лакирала ноктите си в зелен лак с блясък и ги бе украсила със стикери на сребърни фльонги. Причината се казваше надежда.

— Виж кой е тук! — обяви Клаудин, като търкаше деликатните ръце на Лала, за да ги сгрее, на влизане в странноприемницата.

— Лала — каза Клод и от куче пазач изражението му се смекчи до това на кутре.

— Току-що слизам от самолета от Румъния! — Тя го плесна по ръката, натика слънчобраните си в стоманената поставка за чадъри и забърза към топлината на лобито.

Със светлината от свещите и уюта си то бе балансирана кръстоска между планинско бунгало и стил Хенри VIII. От двете страни на гранитната рецепция върху дървената ламперия от тъмен орех бяха закачени черно-бели снимки на замъци. Срещу камината бяха разположени тапицирани в синьо фотьойли, диван в шотландско каре и маса за кафе от ковано желязо. Полиците с книги предлагаха класически романи и избелели от слънцето настолни игри. Лала се насочи право към огнището и простря ръце към огъня.

— Румъния ли? — попита Клаудин. — При старчоците?

— Да, татко ме застави да отида при тях. Смяташе, че там ще бъда в безопасност. А по ирония на съдбата, аз едва не умрях от глад. Най-близкото нещо до зеленчук, което ми сервира баба, беше суджук от прасе на царевична диета.

— Къде да оставя това? — Чичо Влад пуфтеше, докато влачеше двата масивни сандъка във фойето. Стари, изтъркани и без колелца, те спокойно можеше да са останки от потъналия „Титаник“.

— Чакай, тук ли оставаш? — попита Клаудин.

— Иззз-не-над-ка! — напевно рече Лала.

— Аз ще се погрижа за багажа — каза Клод. С кратко грухтене той сложи сандъците един връз друг и ги повдигна над главата си. — Ще ги оставя в стаята на Дийни — заяви и тръгна нагоре по стълбите.

От джоба на сакото в тюркоазно каре чичо Влад извади кърпичка и попи лъсналото си чело.

— Фукльо.

— Имаме колкото искаш свободни стаи — каза Клаудин. — Сигурна съм, че мама няма да се възпротиви.

— Всъщност идеята беше нейна — обясни Лала.

— Така ли?

— Взеха ни телефоните и останах без номера ти. Затова се обадох в странноприемницата и тя ми вдигна. Трябваше само да попита как съм и аз надух гайдата. Старчоците ме чакаха в колата и натискаха клаксона, защото отивахме на двойна среща. Те, аз и някаква мека китка, с която искаха да ме сватосат. Казваше се *Мариан*...

От площадката на втория етаж Клод се изсмя презрително.

— Най-напред се обадох на чичо Влад, но...

— Горкичкото ми, беше подгизнало от рев, когато се обади — намеси се той, докато се почерпваше от купичката с бонбони на рецепцията. — И аз веднага разбрах. Отраснах с тези двамата. Плачът беше станал единственото ми хоби. Но после приех да работя като декоратор в един петзвезден рибен ресторант в Портланд, където — чуйте само — Деми Ловато е единият от собствениците... или май беше Деми Мур?

— И така, майка ти каза, че мога да остана при вас, докато той се върне. Помолих я да не ти казва. Искях да те изненадам.

— Сериозно ли? — Клаудин изпищя. „Момиче! Приятелка! Ководец! Инструктор по шофиране! О, чудо!“

Лала кимна и двете изпищяха отново.

След като прегърнаха чичо Влад за довиждане, момичетата отидоха на вечеря. Клаудин гореше от нетърпение да разкаже на Лала всичко, което се бе случило. Искаше да чуе историите за откачените ѝ близки, да се смеят, докато ги заболят коремите, да си разказват клюки цяла нощ. Лала можеше да я научи да кара кола. Можеше да ѝ помогне с апартамента. И също да планират партиито... за всеки случай.

Вълнението от предстоящото едноседмично парти по пижами сигурно бе подмамило и Лала. Като човек, който не обичаше глупавите шеги, тя приближи рицарските доспехи, чиито метални пръсти стискаха менюто на странноприемницата, и го шляпна по дупето.

— О, искам и аз! — закачи я Хауи, който вече похапваше на масата.

— Съветвам те да използваш ръкавици — пошегува се Дон.

— От онези, с които почистват клетката на слона в зоологическата градина — додаде Нино, докато се настаняваше.

— Защо са му ръкавици да пипне дупето на рицаря? — зачуди се Тъпс.

— Не на него — раздразнен отвърна Дон. — На Лала.

— Защо са ѝ ръкавици на Лала? Тя току-що го пипна и ръцете ѝ са си в ред — присмя му се Тъпс и набучи едно кюфте.

Всички се разсмяха, дори Клаудин, която отдавна не се размиваше на празноглавите коментари на Тъпс. Но присъствието на Лала бе повдигнало духа ѝ и я караше да се чувства сигурна по един начин, по който братята ѝ никога нямаше да могат. Като обигран сервитьор, който доливаше в чашата ѝ черешова кола, преди да е помолила за това. Клаудин най-сетне имаше някой, който да пази гърба ѝ.

Клод влезе след тях и попита:

— Като прасета ли се държат?

Смачканият футболен пуловер и сивият анцуг бяха заменени от черна тениска, тесни дънки, кожен колан и кецове. Дори бе отделил време и за гребена. Косата му беше прибрана на конска опашка, ухаец на душ гела с касис на Клаудин, той изведнъж бе заприличал повече на лисица, отколкото на вълк.

Момчетата свирнаха с уста. Тъмните очи на Лала се спряха върху него за кратко. Клаудин се запита дали брат ѝ ще се измъкне по-късно за среща с момиче.

— Успокойте се. — Той седна. — Паднах, докато поправях запушената вана и трябваше да се преоблека.

Последва залп от обвинения чия е вината за последните водопроводни неволи на семейството.

— Добре дошла, Лала! — От кухнята с димяща купа изникна Хариет. — Макарони със сирене само за теб. — Здравите ѝ мускули изпъкнаха, докато оставяше макароните на масата. Свали кухненските ръкавици и прегърна Лала. — Сега ще те угоя — обеща ѝ тя. Бузите ѝ, зачервени от готвенето, се съчетаваха с косата ѝ с цвят на канела.

— Нямам търпение. — Лала загреба от макароните. — Умирам от глад — и вече дори имаше по-здрав вид.

Хариет седна.

— Изглеждаш много добре — каза тя на Клод. — Най-сетне мога да видя очите ти. Ако сега успееш да накараш и Нино да...

— Няма да стане — каза най-малкият от братята и покри главата си с червена салфетка.

— Защо? Виж колко е хубав брат ти.

— Не свиквай с това, мамо — каза Клод и грабна една питка хляб от панера. — Това не е новата ми визия или нещо подобно. Харесвам косата си. Вързах я така...

— Обзалагам се, че ще изглеждаш страхотно с прическа като на Дейвид Бекъм — отбеляза Лала, като повдигна горещата купа към устните си. — В Румъния всички само така се носят. Братовчедка ми подстрига така приятеля си и много му отива. Ако искаш, аз мога да те подстрижа.

— Ще видим. — Клод се усмихна свенливо.

Лала се усмихна, та чак зъбите ѝ лъснаха.

— Клео ми прати съобщение днес — каза Клаудин. — Казва, че всички говорят за моето парти. Дори нормитата.

— То ще се състои все пак, така ли? — попита Лала.

— Благодаря ти! — Хауи пусна вилицата и запляска с ръце. — Най-сетне едно момиче с мозък в главата.

— След осем дни е чак — обясни Клаудин на Лала, без да обръща внимание на надутия си брат. — Дотогава всичко може да е свършило.

— Вярно, така е. — Лала се върна към макароните.

Клаудин добре я познаваше. Лала не вярваше повече от братята ѝ, че партито ще го бъде. Но въпреки това се държеше така, сякаш щеше да го бъде, и това беше най-важното. Защото означаваше, че има надежда.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

РАД ДО МОЗЪКА НА КОСТИТЕ СИ

— Истината или се осмеляваш? — попита Мелъди, а косата ѝ цяла бе окичена със сини и маслиненозелени перца.

Кандис подгъна ъгълчето на страницата от списание Marie Claire и се изправи на леглото.

— Осмелявам се, kemosabe^[1].

Мелъди дръпна бледорозовите завеси и надникна към къщата на Джаксън през улицата. Беше тъмна и замряла. Вече цяла седмица.

— Избери истината.

— Добре, истината.

Играта бе на ръба на непозволеното, защото Кандис бе под влияние на магията на Мелъди, ако допуснем, че това беше магия, а тя не лежеше в кома в някоя канавка и не халюцинираше. Но как по друг начин да си обясни случващото се? Никой никога не се бе вслушвал в гласа на Мелъди Карвър. А сега ненадейно тя издавяте заповедите. Може би това беше версия на филма „Шантав петък“, която се случваше в реалния свят. Дали двете с Кандис не бяха си сменили телата? Мелъди погледна гърдите си. Малко вероятно. Може би някой от РАД я бе дарил с тази дарба. Но кой? Вампири, върколаци, зомбита, мумии, горгони... Тя прекара през ума си всички, които познаваше. Никой от тях нямаше такива способности. Единственото смислено обяснение поне донякъде беше, че Мелъди някак се беше превърнала в способен на внушения РАД, от когото капеха перца. Но от какъв вид? Черният лебед?

— Къде е бялата копринена туника на мама? — продължи да тества тя силата си върху Кандис.

Сестра ѝ започна да мига.

— Питаш за туниката, която *някога* беше бяла?

— Предполагам. Защо? Каква съдба я сполетя?

— Доматен сос я сполетя на партито край басейна у Кармен Дедерих. Затова я боядисах черна и всъщност е по-хубава отпреди. —

Доволна, тя се отпусна назад върху пухените възглавници и се върна към списанието.

Вече почти час играеха. Кандис винаги избираше „осмелявам се“ и тогава Мелъди с помощта на новооткритата си сила искаше истината. Досега бе разкрила следната информация:

1. Кандис обожава новата мания на Мелъди по перата. И наистина много ѝ харесва, че сестра ѝ изследва стила си. Но в модата перата и горницата с качулки са несъвместими. Едното трябваше да си отиде и Кандис гласуваше за анцузите.

2. Когато иска да свали ново гадже, Кандис му изпраща по мейла своя електронна снимка по бански. Щом момчето отговори, а те винаги отговаряха, тя се извиняваше, че асистентката ѝ се е объркала и снимката е предназначена за агента ѝ, не за него. Следваше покана за среща.

3. Дневникът на Кандис, пълен с описания на самотни вечери в библиотеката, докато приятелите ѝ купонясват, е пълна лъжа. Когато „случайно“ го забравяше в хола, това бе с цел душещите наоколо родители да го четат, докато тя гуляе с приятелите си.

4. Всички нови приятели на Кандис в Салем мислят, че баща ѝ е агент на ЦРУ. Ако знаеха, че е пластичен хирург, щяха да си помислят, че красотата и не е естествена. Кое то не беше истина.

5. Седалищният ѝ нерв никога не е бил прещипван. Истинската причина да се откаже от балета? Пръцнала е по време на скок и всички са я чули.

6. Най-голямото ѝ признание? След като беше принудена насила да откаже поканата за партито с понита на Лори Шерман, за да изслуша Hirtentruf-Auf der Alp в изпълнение на Мелъди на един тиролски рецитал, Кандис хвърлила едно пени във фонтана пред театъра и си пожелала гласа на сестра ѝ да изчезне. След месец Мелъди се разболяла от астма. Оттогава Кандис не спирала да се

вини и докато е жива вече отказала да докосва пенита. Като чула Мелъди да пее на снимките на Teen Vogue, изпитала огромно облекчение. Кандис вече не чувства вина, но пак отказва да докосва пенита, понеже са мръсни и без всякаква стойност.

Колкото и непочтена да беше играта, Мелъди се нуждаеше от нея, за да успокои нервите си. Между неизбежното заминаване на Джаксън и временното завръщане на мнимите ѝ родители тя бе прокарала пътека в килима от овча кожа на Кандис.

През изминалите два дни бе издирвала госпожа Джей и Джаксън. Беше разпитвала учители, ученици и съседни; беше претърсила „Ривърфронт“ надлъж и шир; показа снимките им на гишетата за билети на летището. Всеки от субектите ѝ примигваше, преди да отговори. Макар да казваха истината, не научи нищо от тях.

Но Бо и Глори имаха много за разказване. И тя най-сетне бе готова да чуе всичко. „Невежеството е блаженство“, ама друг път. През целия си живот Мелъди бе живяла в невежество и животът ѝ беше далеч от блаженството. Беше време да опита *силата на познанието*.

— Истината или се осмеляваш...

Фаровете нашариха стените на стаята. Кандис захвърли списанието.

— Божичко, идват си!

Дланите на Мелъди започнаха да се потят. „Познанието“ паркираше пред къщата.

— Истината — отвърна Кандис. — Ще кажеш ли на мама и татко, че с парите за заплатата на чистачката купих машината за тен?

— Зависи. Ти ще им кажеш ли, че не бях на училище?

— За нищо на света — закле се Кандис.

Мелъди протегна ръка и стисна нейната.

— В такъв случай имаме сделка.

— Пфу, изпотила си се доста май? — Кандис отри ръка във вталените си виненочервени дънки. — Ботоксът помага против изпотяване, нали знаеш. Трябва да го обсъдиш с мама и татко.

— Ще го прибавя към списъка с теми за обсъждане.

— *Hola señoritas* — провикна се Бо. — *Mamá y papá están en la casa*^[2]!

Кандис се втурна надолу по стълбите и ги посрещна с прегръдка. Мелъди вървеше. Застоялата миризма от самолета се бе пропила в еднаквите им тюркоазни *camisetas*^[3].

— Как беше ваканцията? — попита ги Кандис.

Те се засмяха като ученици на някаква своя шега.

— *Lo que haiga pasado en Punta Mita se queda en Punta Mita*^[4] — отвърна Глори.

„Думите отпреди десет години трябва да си останат в миналото отпреди десет години“, щеше да се пошегува Мелъди, но бе заета да разбужда смелостта си от петнайсетгодишния дълбок сън.

— Да забелязвате нещо различно в къщата? — Кандис се отдръпна встрани, за да могат да се възхитят от работата ѝ.

— Не. — Бо дори не си направи труда да погледне.

— Именно! — Кандис сияеше. — Всичко е в отлично състояние. Тъй че, когато решите, не се страхувайте пак да заминете и да ме оставите на кормилото.

— Хубаво е да го знаем — обади се Глори, като вееше сламената козирка пред загорялото си чело. — Тук винаги ли е било толкова *caliente*^[5], или мен ме обливат горещи вълни? — Тя слезе на пониското ниво на хола и отвори вратите към клисурата.

Хладният въздух ги подмами на дивана, където Бо изхлузи черните сандали от краката си и се излегна.

— Като говорим за вълни, Мел, каква е тази нова птича мода?

Кандис се засмя.

Глори вдигна ръката на съпруга си и се стгуши до гърдите му.

— Шегувай се колкото си искаш, но това наистина е новата вълна в модата. Придава на човек много царски вид.

— Искаш да кажеш *птичарски* — отвърна Бо и удари ръка в тази на Кандис.

— Мели, чудесно е, че си прегърнала модата — каза ѝ Глори. — Но ако искаш един майчински съвет, по-добре махни горницето и го смени с дънкова риза или черна кашмирена блуза.

— Мерси, но майчинският съвет трябва да дойде от майка ми, нали? — изтърси Мелъди.

— Мяуу — измърка Кандис.

Глори повдигна глава. Заради ботокса лицето ѝ изглеждаше спокойно, но гласът я издаде.

— Какво искаш да кажеш?

— Наистина ли не разбираш? — попита Мелъди. — Защото аз цяла седмица вече не мога да мисля за друго.

— О, да! — Кандис сложи една възглавница под главата си и потри ръце. — Става все по-интересно.

Мелъди се извърна към сестра си.

— Ще ми донесеш ли малко вода от кухнята, моля те?

Кандис започна да примигва, а после стана.

— Ш удоволштивие.

Бо гледеше как дъщеря му с бързи стъпки влезе в кухнята.

— Тя наистина ли отиде за вода до кухнята?

— Наистина — уверено отвърна Мелъди, сякаш Кандис цял живот не бе правила друго.

Родителите ѝ се спогледаха объркани.

Така бясно биеше сърцето на Мелъди, че изхвърли като силен вятър думите ѝ, преди да е могла да смекчи тона им.

— Глори Карвър, ти ли си моята майка?

Глори запримигва.

— Да, Мелъди, аз съм.

„Хммм“!

— Добре тогава, ти ли си биологичната ми майка?

— Мели... — каза тихо Бо и придърпа Глори по-близо до себе си.

Тя пак запримигва.

— Ти ли, ти ли си биологичната ми майка? — притисна я Мелъди.

Глори завъртя сувенирните гривни на ръката си и прошепна:

— Не.

Чу се трясък от счупено стъкло. Всички се извърнаха. Ококорила широко зелените си очи и побледняла под спрея за тен, Кандис стоеше до дивана наред късчета кристал и вода.

— Какво каза току-що?

— Не трябваше да се случва така — каза Глори. Бо стисна раменете ѝ.

— Все някога трябваше да поговорим за това — прошепна той в кестенявата коса на жена си. Тънките ѝ рамене се разтресоха.

„А сега какво?“ Цяла седмица Мелъди беше очаквала реакцията ѝ в най-лошия от всички възможни сценарии. Сега, когато той се случваше наяве, бе чисто и просто слисана.

— А мен ти ли си ме родила? — попита Кандис.

Глори повдигна обляното си в сълзи лице и кимна.

— Добре! — изстреля Кандис. Сетне към Мелъди: — Искам да кажа, все едно. За мен няма никакво значение.

— Кандис, изпарявай се! — Мелъди посочи стълбите.

— С удоволствие — каза сестра ѝ и започна да ги взима по две наведнъж.

Като в безтегловност Мелъди се усещаше лека. Без да се интересува от ненавистта на майка си към петната, тя седна на стъклената масичка за кафе. Твърде рано бе да делят дивана.

— Коя съм аз?

— Ти си наша дъщеря — с обич каза Бо. — И винаги си била.

Мелъди обви с ръце колена и започна да изучава пръстите на краката си, като се питаше кой ги бе направил.

— Познавате ли биологичните ми родители?

— Не — отвърна Глори. — Осиновихме те чрез агенция, когато беше на три месеца. Обичаме те, колкото обичаме и Кандис...

— А *тя* защо не е била осиновена?

С полуотворена уста Глори погледна Мелъди, готова да отговори, но думи не излязоха оттам.

Бо прокара ръка през косата си и въздъхна.

— Кажете ми.

— Когато сестра ти се роди — започна той, — тя беше толкова малко свършено бебче...

„Защо всичките му истории за Кандис започват така?“

— Още от първия си опит създадохме свършенството и... — Той замлъкна, като обмисляше думите си. — И аз се уплаших.

— От какво? — попита Мелъди.

— От това, че няма да съм способен... — От вълнение гласът му замря.

— Боеше се... — Глори спря, после почна отначало. — И двамата се страхувахме, че следващия път няма да имаме такъв късмет.

Тогава се съгласихме да нямаме повече деца. И тогава, нали разбираш...

Мелъди поклати глава. Не разбираше.

— Приключихме семейния бизнес — каза Глори.

— Какъв бизнес? — попита Мелъди.

Като с ножица майка ѝ закълца въздуха с пръсти към Бо. „О!“

Глори въздъхна.

— Година след това вече съжалявахме.

— Затова те осиновихме — каза Бо, като плесна с ръце. — И благодарение на теб за втори път получихме съвършенство.

Мелъди знаеше, че казва истината. Никога не беше поставяла под съмнение любовта им, единствено честността им.

— Случи се като по чудо — започна Глори с носталгична усмивка. — Работехме с „Малък свят“, една агенция за осиновяване, и ни се струваше, че чакаме от цяла вечност. Тогава един юлски следобед, тъкмо бях спечелила турнира по тенис в клуба, а баща ти бе намерил първия си известен клиент, пристигна писмо от агенция „Ахелой“. Казаха ни, че са намерили съвършеното бебе.

— Не каза ли първо агенция „Малък свят“?

— Да — потвърди Глори. — Предполагам, че от там са ни препратили към „Ахелой“. И така, подписахме документите и на следващия ден те доведохме у дома.

— И не ви казаха изобщо нищо за майка ми? Нищо, свързано с гласа ѝ или перата, или името ѝ?

— Нищо, освен че те е кръстила Мелъди — каза Бо. — Вероятно можеше да ги притиснем за повече подробности, но бяхме толкова щастливи да те вземем, че не искахме да правим нищо, което би я накарало да размисли. Освен това от този миг насетне ти беше наша. И нямаше никакво значение откъде си дошла.

„Да, за вас.“

— Значи цялата история, че сте искали да ме кръстите Мелани, но заради простудата на мама медицинската сестра чула Мелъди... това е измислица, така ли?

— Да — подсмръкна Глори. — На сестра ти. Все те дразнеше с тази глупава история. Ние *никога* не сме казвали, че е истина.

Най-накрая Мелъди повдигна очи. Родителите ѝ изглеждаха така раними, докато се взираха в нея. Очите им, широко отворени, бяха

пълни с очакване като на подсъдими, чакащи присъдата си.

— Защо досега не сте ми казали това?

Останалата част от разговора се разви като телевизионен филм за осиновяване. Искали да ѝ кажат, но никога не намерили подходящия момент. Обичали и нея, както обичали Кандис. Ако трябвало отново да изживеят всичко, нищо нямало да променят. Нямало да ѝ пречат да открие истинските си родители, а щели даже да помогнат, макар че агенция „Ахелой“ била закрыта една седмица след осиновяването на Мелъди и съвсем не знаели откъде да започнат...

„Ами да речем от там, че хората правят каквото поискат от тях. Или от там, че «модната вълна» от пера приижда отгоре ми вече цяла седмица. Или от възможността да съм РАД“. Мелъди се изправи. След като гневът и се бе утаил, чувстваше единствено празнота. Какъв беше смисълът от отговорите, ако водеха единствено към нови въпроси?

— Имам нужда от глътка въздух.

— Скъпа, не можеш всеки път да си тръгваш...

— Не си тръгвам. Добре съм — отвърна Мелъди. И това беше самата истина. — Всичко е наред. Просто искам да се поразходя. Скоро ще се прибера.

Родителите ѝ се изправиха да я прегърнат. Този път тя отвърна на прегръдката им.

* * *

Нощта беше разочароващо мека. Една ледена плесница от вятъра можеше да отрезви замъглените ѝ мисли, но...

„О, боже!“

Една жена излизаше от къщата на Джаксън.

„Върнали са се!“

Мелъди се втурна през улицата.

— Госпожо Джей? — с тих глас извика тя.

Жената ускори крачка.

— Госпожо Джей! — извика тя отново и подгони жената надолу по тъмната улица. — Аз съм, Мелъди.

Жената не спираше.

— Стой! — заповяда Мелъди. Но за разлика от всички други бягащата фигура не се подчини. И преди Мелъди да успее да я настигне, тя вече бе изчезнала.

[1] Верни приятелю — популярна реплика от сериала „Самотният рейнджър“, традиционно свързвана с индианските диалекти. — Б.пр. ↑

[2] Здравейте, госпожици. Мама и татко са вкъщи (исп.). — Б.ред. ↑

[3] Тениски (исп.) — Б.ред. ↑

[4] Случилото се в Пунта Мита си остава в Пунта Мита (исп.). — Б.ред. ↑

[5] Топло (исп.). — Б.ред. ↑

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

ГАРА „ОРЕГОН“

Ако някой я беше помолил да опише записа от изпълнението на живо на Poker Face на Лейди Гага, Франки щеше да каже: „Мрачно и угнетено, с пристъпи на световъртеж“. Същите думи щеше да използва да опише и настроението си.

Загледана през прозореца на влака, тя превърташе отново и отново песента на iPhone-а си и по същия начин — отново и отново — превърташе решението да се срещне с Брет. Какво щеше да стане, ако родителите ѝ научеха? Ако срещата беше капан? Ако Бека я чакаше с маркуч, пълен с тоалетно мляко за почистване на грим? Ако Брет не се появеше? А ако се появеше? Ако докажеше невинността си и тя отново се влюбеше в него? Тогава какво щеше да последва? Тайна връзка от разстояние между РАД и норми? Това беше последното, от което се нуждаеше.

Нищо добро не можеше да излезе. Знаеше това от мига, в който се съгласи на срещата в съботния следобед. Но все пак любопитството ѝ надделя. Да не говорим, че бе намерила най-подходящите чорапогащи и поло за плисираната поличка на шотландско каре, а да събуди възхищението дори на един разбиван на сърдечни пространства, съвсем не беше под достойнството ѝ. О, и косата, естествено — вдигната високо от двете страни и защипана отзад, тя беше на-на-на-наелектризираща.

Чакай. Ами Били? Не биваше да забравя Били. Красив, забавен, отчаяно предан, приятелят ѝ РАД не беше за изпускане и беше официалният ѝ кавалер за концерта на Гага. Освен това нямаше бивши гаджета психопати. По всичко задминаваше Брет. Но почакай пак. Съвсем скоро заради Брет беше напуснала Ди Джей. Сега заради Били напускаше Брет. Ами ако беше серийна любовчийка? От онези момичета, които бяха влюбени в това да са влюбени? Като Дрю Баримор. Може би Франки не бе способна на истински чувства към

никого. В такъв случай можеше да ѝ хареса да е влюбена в РАД. Значи, решено. Били.

Франки усили звука и отново пусна Poker Face. Притвори очи и си представи концерта. Как пее с Били. Как се смее, когато той кара целия ред да танцува. Как всеки път, щом някое момиче поглежда към него, тя се чувства като горда принцеса. Майка ѝ беше права — Били беше по-разумният избор. И колкото по-бързо сложеше край на връзката си с Брет, толкова по-скоро щеше да пренасочи енергията си към освобождаването на РАД. Щом взе това решение, Франки се отпусна в кремата седалка, наслаждавайки се на останалата част от пътуването до град Епилог.

* * *

— Гара „Орегон“! — извика кондукторът.

Влакът забави ход и спря. На гарата ѝ липсваше романтиката на гара Лион в Париж, да речем, където Art Nouveau се сблъскваше с архитектурата на Стария свят. Най-напред — нямаше покрив. Нито излъскани мраморни плочки, нито цветари. Нямаше просълзени двойки, притиснати един в друг в последна прегръдка. Гарата беше от излят бетон в безрадостния цвят на схлупеното небе.

Франки стъпи на перона. Останалите пътници се разпръснаха като глитерати в деня за почистване на клетката. Но тя не можеше да се помести. Доскоро мрачна и угнетена, сега се чувстваше уплашена и напрегната. Пристъпите на световъртеж бяха станали на искри. Зад гърба ѝ вратите на влака се докоснаха в целувка и той продължи на север. Връщане назад нямаше.

— Добре дошла в Орегон — извика познат глас. Брет ѝ махаше от последната пейка. Пръстенът с черепа на ръката му накара стомахът ѝ да се повдигне, като изтласка навън и последните трохички от чувствата ѝ към него.

Тя изправи рамене и, като размахваше чантата с батериите, тръгна към него с походката на модел.

Той не може, не може,

*не, не може да прочете
безизразното ми лице на картоиграч^[1]...*

Брет се изправи и я прегърна. Напрегнати от общата си неувереност, и двамата се почувстваха неловко.

— Изглеждаш страхотно.

— Благодаря. — Тя сияеше. Беше неин ред да му каже същото, но отблизо Брет изглеждаше уморен. Сините му очи бяха помръкнали. Черната коса висеше вяло. Черният лак беше изтрит. Вместо хубавото яке носеше широко кафяво яке за дъжд. И въпреки това Франки усети как нещо я бодва в пространството на сърцето. Сигурно беше една последна трошичка. Защото както влакът от Салем в 11.22, този също вече бе напуснал гарата.

— Не обръщай внимание на дрехите ми — сякаш прочел мислите й, каза той. — На братовчед ми са. Тръгнах набързо от града, без да си взема нищо.

Все още в очакване на засадата, Франки кимна учтиво. Вместо засада обаче получи кутия дъвчащи бонбони асорти.

— Какво е това? — макар да знаеше, попита тя.

— Нали обещах?

— Благодаря. — Тя се усмихна, като възпря желанието си да ги опита. „Ами ако са отровни?“ И седна. Пищящите спирачки на един пристигащ влак ги избави от необходимостта да говорят. Гледаха след него, докато се изгуби.

— Виж, мисля, че трябва да... — започна Франки в един глас с Брет.

Засмяха се.

— Ти първо — каза той.

— Не, ти.

Той се извърна с лице към нея и сложи ръка на гърба на пейката. Пръстите му погалиха косата й, стоплиха я като електричество.

— Виждам, че все още не ми вярваш. Но, кълна се, нямам нищо общо с предателството. Трябва да ми повярваш. Виж. — Той разтвори якето си. — Това очевидно и на мен се отразява тежко.

„Винаги ли е бил толкова очарователен?“ Тя се засмя и отвори един ягодов бонбон. Ароматът й напомни за Били.

— Но най-лошото от всичко е, че ми липсваш, Щайн. — Блясъкът се върна в очите му.

Той се наведе напред.

Тя се отдръпна назад.

— О! Ако знаеш Мелъди какво направи с Бека онзи ден по биология! Щеше да ти хареса — изрече бързо Франки; края на връзката им щеше да остави за после, чак след като му разкажеше всичко от изминалата седмица.

Брет се усмихваше и затаяваше дъх на всички правилни места. И тогава блясъкът в очите му започна да бледнее.

— Наистина ли си започнала да излизаш с друг?

— А... — Франки захлупи кутията с бонбони. Вече не й се ядеше. Сведе очи и се загледа в карираната пола, докато шарките се размиха пред очите й. Ако му кажеше за Били, това щеше да го съсипе. Е, вярно, че нямаше много за казване. Не бяха се целунали дори... засега. Но тя бе направила своя избор. Това беше умен избор. Правилният избор.

— Ще се прибера вкъщи веднага щом репортерите забравят за мен. Вероятно след още само ден-два. Тогава всичко може пак да бъде постарому.

— Не, не може — каза тъжно Франки.

Той отдръпна ръка от облегалката на пейката. Като мачкаше между пръсти маншета си, я попита:

— Защо?

Франки преглътна тежко.

— Брет, знаеш, че те мисля за наелектризиращ, но много е опасно сега, а и ти си норми и...

— Може би това ще ти помогне да промениш решението си. — Той бръкна в смачкания джоб на якето и извади два билета за концерта на Лейди Гага.

„Това наистина ли ми се случва?“

— Шегуваш се, нали? — попита тя с повече отчаяние, отколкото вълнение. — Откъде имаш билетите?

— От Рос от Втори канал — каза той.

Франки замръзна.

— *Пре-ди* да излъчат шоуто — добави той бързо. — Искях да бъде изненада, но мисля, че толкова изненади ти стигат. — Той бутна

билетите към нея. — Е, идваш ли с мен?

Представи си как Брет се навежда към нея и я целува по време на акустичните изпълнения и това почти я накара да приеме.

— А... — Тя взе да дърпа шевовете около врата си.

— Не ги дърпай. — Брет взе ръката ѝ и я сложи в скута ѝ. Допирът му разпали олимпийски огън у нея.

„И той ли изпитва същото?“ Франки дръпна ръката си. Сякаш от топлината пред огнището бе пристъпила в тъмна и студена зимна нощ.

— Толкова е мило, че мислиш за мен, но ще е по-добре, ако засега всеки следва своя път.

Брет мълчеше. Беше ли разочарован? Тъжен? Ядосан? Обзета от силни емоции, Франки не можеше да вдигне очи.

— Нищо, вземи ги. — Той сложи билетите в ръката ѝ. Пръстите му отново я докоснаха. Не можеше да го погледне в очите.

— Не мога. — Тя ги пхна обратно в джоба на якето и се изправи.

— Франки...

Тя надникна през рамо и видя пристигащия влак. Спирачките изпищяха. Време беше да тръгва.

— Радвам се, че пак се видяхме — каза тя, без да е сигурна дали да вземе бонбоните, или да ги остави. — Ако си искаш обратно бонбоните, ще разбере...

Преди Франки да се опомни, Брет я целуваше и тя отвърщаше на целувките му. Сякаш горещ душ от разтопена лава се изля отгоре ѝ.

Орегон не беше една от парижките гари. Плочките не бяха от мрамор. И на километри в цялата околност нямаше цветари. Но ето, те стояха просълзени, притиснати един в друг в последната си прегръдка.

[1] Превод на стихове от песента Poker Face на Лейди Гага. — Б.ред. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

НЕИЗПРАВНОСТ В ПОЛЕТО НА СИЛАТА

Кандис потрепваше на токчета из стаята и нанасяше последните акценти в тоалета си за срещата.

— Трябваше да се досетя, че си осиновена.

— Това пък какво означава?

— Излизането в събота вечер не е в кръвта ти. — Тя пръсна от парфюма Black Orchid и мина през облака упоителен аромат. — Няма ли да се отлепиш от прозореца най-сетне и да спреш да шпионираш къщата? Държиш се като някой снайперист.

Без да обръща внимание на хапливата забележка за осиновяването, Мелъди пусна бледорозовото перде и аплодира Кандис за правилната употреба на думата „снайперист“. Но не можеше да спре да се безпокои за Джаксън. Госпожа Джей беше обещала да отседнат наблизко и въпреки това от срещата в кафенето Мелъди не беше получавала никакви вести от него, а това беше преди повече от седмица. „Може би е било сбогуване все пак.“

В това време цял ден вече Кандис не спираше с шегите си от типа „Имам си сестра от друга госпожа“; това беше нейният начин да се справи с шокиращите новини. Мелъди беше заложила на метода на Джаксън — търси, приеми, приспособи се. И засега той работеше отлично. Истината бе разчупила оковите ѝ. Ако сега успееше да открие непознатата, която излезе тичешком от къщата на Джаксън, може би щеше да открие и самия Джаксън и да говори с него.

— Тези как ми стоят? — попита Кандис.

Мелъди се обърна и видя сестра си, иначе влюбена в разкоша, да носи кръгли очила с телени рамки, закопчано кадифено сако и дънки, леко разширяващи се накрая. Непокорните ѝ къдрици бяха усмирени на кок, а краката ѝ — напъхани в разумно високи токчета.

— Ха така! Може би все пак сме от една и съща кръв.

— Защо? На отшелник ли приличам? — Кандис се обърна към огледалото в цял ръст и приглади сакото. — Понеже търсех повече

имиджа на читател.

— На *книги*?

— Да. Шейн учи литкане в университета „Уиламет“ и по някаква причина мисли същото за мен.

— Къде се запознахте? — Мелъди отново разтвори завесите и надникна към улицата.

— На вечерта на първокурсниците в Кориганс.

— Той знае ли, че ти си в горния курс?

— Да.

— В *гимназията*?

— Така, времето на снайпериста изтече — рече Кандис и затегли Мелъди въвн от стаята. — Когато изляза, щом искаш, отвори си бутилка Windex (препарат за почистване на прозорци) и на воля се обяснявай в любов на прозореца ми. Но сега трябва да се махаш.

— Защо? — Мелъди се хвана с две ръце за колоната на леглото.

Кандис я издърпа.

— Защото Шейн мисли, че живея сама. — Тя избута Мелъди в коридора и тръшна вратата.

— Това е лудост, Кан. — Мелъди зачука по вратата. — Няма да се крия заради двойствения ти живот. Какво толкова ще стане, ако поне от дъжд на вятър казваш истината? И без това нямаш никакви проблеми със срещите.

— Спри да викаш! — провикна се Кандис. — Ами ако те чуе?

— И какво като ме чуе? Може би ще е за добро. Все някога ще науч...

— О, божичко, Мели! Жената! Върнала се е!

„Да!“

Мелъди изхвърча навън по долнището на раираната пижама и черното горнище с качулка.

Къщата през улицата беше тъмна и безжизнена. „Дали се е вмъкнала вътре?“

Мелъди позвъни.

— Шаранче! — извика Кандис от прозореца. — Наричай ме Кевин, защото съм *сама вкъщи*! — Като Маколи Кълкин тя се хвана с две ръце за лицето, после рязко затвори прозореца и пусна щорите.

Сама на постелката пред вратата на Джаксън, Мелъди кипеше от гняв. Със съскащ звук като от развързан балон надеждата излизаше от

нея. Как можа Кандис така да се подиграе с нея? Жестокостта ѝ бе отвъд...

Вратата се отвори.

— Мога ли да ти помогна? — с чист и нежен глас попита жената.

Мелъди се сепна и се извърна. На вратата по памучна пижама и халат — и двете морскозелени като очите ѝ — стоеше загадъчната непозната.

В спокойствието на красотата ѝ имаше притегателна сила. Разрошени къдрици, бяла като мляко кожа, червени устни с едва загатнат блясък. Фигурата ѝ беше закръглена, с приятни форми; женствена, но не дебела. Беше от онзи тип жени, които художниците мечтаеха да запечатат на платната си. И никога не успяваха.

— Не ходиш насън, нали? — попита я тя, докато оглеждаше долниците на пижамата и босите ѝ крака.

Мелъди поклати глава и надникна в тъмната къща с надеждата да открие нещо, което да я отведе при Джаксън.

Жената притвори вратата, докато остана място, колкото да може да провере главата си навън.

— Как се казваш?

— Мелъди. — Тя замълча, за да може непознатата да се представи, но жената мълчеше. — Аз, хм, приятелка съм на собствениците. По-скоро на сина, Джаксън, и тъй като от известно време не съм го виждала, дойдох да проверя дали е тук. Нали разбирате, исках да се уверя, че е добре.

Жената се усмихна топло, но не отговори.

— А вие, вие знаете ли дали са добре?

Тя поклати глава.

— Аз просто живея тук под наем.

— За колко време?

— От месец за месец.

— Знаете ли къде са? — опита Мелъди.

— Не. — Жената сви рамене. — Знам само, че следващата събота заминават някъде с частен самолет — каза тя. — Мястото звучеше шик.

Сърцето на Мелъди пропадна в петите ѝ. Джаксън наистина ли заминаваше? Ако беше така, защо не намери начин да се сбoguва с нея? Първия път гласът ѝ бе успял да убеди госпожа Джей да не

тръгват; сега трябваше само да ги намери и отново да склони майката на Джаксън да останат. Но какво да прави, ако силата ѝ отслабваше? Това би обяснило защо онази вечер жената не спря да тича. Освен ако не е била твърде далеч, разбира се. А може би всичко се дължеше на контакта с очи или пък вятърът разпръсваше силата ѝ, или...

В изблик на гняв Мелъди тропна с крак. Не знаеше какво става с нея и не знаеше кого да попита. Не знаеше коя беше майка ѝ! Не знаеше къде е Джаксън! Не знаеше как да си го върне! Нищо не знаеше!

— Добре ли си?

— Не — изненадана от собствената си откровеност, отвърна Мелъди. Непознатата беше единствената нишка, която имаше, и възнамеряваше докрай да я използва. Трябваше само да погледне жената в очите, да говори ясно и да попита:

— Знаете ли къде е Джаксън?

Мелъди зачака примигването. То така и не се появи.

— Не знам. Съжалявам.

— А някога срещали ли сте момче на име Ди Джей?

— Не.

Без примигването бе трудно да се определи дали непознатата казваше истината. Като знаеше, че на лъжците им трябва време да обмислят отговорите си, Мелъди започна да сервира въпросите като високоскоростна пинг-понг машина.

— До къде изпращате чековете за наема?

— До една пощенска кутия тук, в Салем.

— Защо сте наели тяхната къща?

— Все трябва да има къде да живея.

Колкото по-бързо задаваше въпросите, толкова по-бързи отговори даваше жената.

— Къде се запознахте със собственика?

— Не сме се запознавали. Наех къщата чрез агенция за недвижими имоти.

— Защо е толкова тъмно вътре?

— Аз съм... ами, предполагам, може да се каже, че съм „зелена“. „Точка за мен! РАД е! Като Франки!“

— О, боже, та аз мога да ви помогна. Аз съм същата като вас. Или нещо подобно. Не съм зелена, но имам други атрибути, струва ми

се... — Мелъди осъзна, че бръщолевеи и се смее истерично. — Извинете. От вълнението е. Вижте, повече няма от какво да се боите. Само ме пуснете вътре и ние ще...

— Моля?

— Може ли да влезем вътре?

— Не, съжалявам. — Тя притвори още вратата.

— Чуйте ме, аз съм на ваша страна — не отстъпваше Мелъди. — Приличам на вас повече, отколкото допускате.

Далечна усмивка се появи на устните на жената, носталгична и малко сдържана.

— И как точно?

— Аз също имам какво да крия. — Мелъди замълча, като си напомни да не казва всичко. Но нещо у тази жена я караше да ѝ се довери. А тайната започваше много да тежи на раменете ѝ. — С гласа си мога да убеждавам хората да правят разни неща — каза тя. За първи път произнасяше думите гласно. И така звучаха още по-невероятно, отколкото докато ги мислеше. Но една зелена жена нямаше право да ѝ бъде съдник.

Като откряна вратата толкова, че да се покаже цялата, но не и къщата, жената въздъхна.

— Звучи опасно.

Мелъди повдигна вежди. Тя присмиваше ли ѝ се?

— Опасно ли? Какво искате да кажете?

— Искам да кажа... — Тя взе златната платноходка талисман и започна да я движи напред-назад по верижката на врата си. — Хората трябва да имат свободата сами да взимат своите решения.

— Ами ако решенията им са погрешни? — попита Мелъди. „Например уволнението на госпожа Джей от училищния борд!“

— Коя си ти, че да решаващ?

Гърдите на Мелъди се свиха.

— Аз знам каква е разликата между добро и зло.

Жената завърза халата си и скръсти ръце на гърди.

— Само защото нещо е добро за теб, не означава, че е добро и за другите.

„Тази жена за коя се мисли?“

— В този случай е точно така.

Жената присви морскозелените си очи.

— В кой случай?

— Жената, от която сте наели къщата, беше уволнена поради дискриминация и сега след седмица заминава, и... — Изведнъж, сякаш нещо остро я проряза, Мелъди затаи дъх: Беше намерила решението. — О, боже, та аз мога просто да накарам директорът да върне госпожа Джей на работа! Мога да накарам всички в училище да я приветстват обратно и...

— Спри — заповяда жената с твърд, но мил глас. — Не можеш да постъпиш така.

— Защо? — възмутено попита Мелъди и отново като дете тропна с крак по паважа.

— Защото това ще измени хода на събитията, ще промени съдбата — каза жената настойчиво.

— Да, към по-добро!

— Това не е редно, Мелъди. Опасно е.

— Каква е ползата от тази сила, ако не мога да я използвам?

— Никой не е казал, че има полза. Всъщност може би повече вреди. Потърси друг начин да ѝ върнеш работата. Начин, при който не се налага да използваш... силата си. Начин, при който ще разчиташ само на себе си.

— Ха! „Бъди себе си“ — изсмя се Мелъди. — Малко е трудно да приемеш такъв съвет от някой, който се срамува от цвета на кожата си.

— Да се срамувам ли? Не се срамувам от цвета на кожата ми.

— О, да — каза Мелъди. — Ако толкова искате да сте зелена, защо живеете на тъмно?

Жената отстъпи назад и се засмя.

— За да пестя електричество — обясни тя, като че това беше съвсем ясно. — Това е само една от крачките, които предприех, за да помагам за опазването на природата.

„О, в този смисъл зелена!“

От главата до петите унижението закопча Мелъди като с цип. Как можеше да е толкова глупава? Толкова отчаяна?

„Какво ще стане, ако това норми е враг на РАД? Ако се обади в полицията?“

— Ъ-ъ, по-добре да тръгвам.

— Чакай. — Жената сложи топлата си ръка на рамото ѝ. — Ако наистина държиш на това момче Джаксън, ще оставиш нещата сами да

следват своя ход, както е било отредено. Не както ти си отредила. — Убедеността в очите ѝ не можеше да се пренебрегне. Несъмнено жената силно вярваше в думите си.

Но защо? Тя беше просто едно норми, което прегръщаше дърветата като приятели и вероятно мислеше, че Мелъди си е съчинила цялата история. Но така и не пусна рамото ѝ, докато не измъкна обещанието ѝ.

— Обещай ми, че ще опиташ.

— Добре — каза Мелъди. — Ще *опитам*.

Доволна, жената се усмихна и затвори вратата, оставяйки за пореден път Мелъди сама в тъмното.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

КАТАСТРОФАЛНА ПРЕГРЪДКА

Настъпи и онази нощ от месеца.

Без да поглежда нагоре, Клаудин знаеше, че луната се е изпълнила почти докрай. Усещаше я. Всеки път, щом приятелката ѝ я подканваше да натисне спирачката или да завърти волана, на нея ѝ идваше да почне да вие или да откъсне езика на Лала, или още по-добре — и двете.

— Какво ще кажеш да пропуснем паралелното паркиране и да опитаме с обикновеното? — предложи Лала, докато оглеждаше празния паркинг пред странноприемницата.

Благодарение на гозбите на Хариет и ежедневните разходки с Клод нито гладът, нито липсата на слънчева светлина бяха причина за бледността на кожата ѝ. Причината беше рязкото шофиране на Клаудин.

— Какъв е смисълът? — нацупи се Клаудин. — Никога няма да взема книжка.

— Всичко е възможно — увери я Лала. — Гледай. — Тя свали капачката на яркочервеното червило и намаза устни с новооткрита увереност. — Нито едно петно по бузите ми.

— Как го направи? — попита Клаудин; знаеше колко трудно бе за вампира да не излиза от линиите, тъй като не можеше да види отражението си.

— Мога да гримирам и очите си — усмихна се Лала и запърха с мигли, а по очите ѝ никъде нямаше размазани петна.

— Това в Румъния ли го научи? — попита Клаудин и небрежно намали радиатора.

Лала се пресегна и пак го увеличи.

— Не, научих го днес. Докато ти подремваше. Клод ми помогна.

— Клод ли? *Отново?*

Първо беше убедил Лала да опита пържолите. Вярно, след като промуши една с вампирските си зъби, веднага я изплю в салфетката,

но все пак. Никога досега Лала не беше вкусвала пържола. После беше успял да я накара да прегърне естествената светлина (и липсата на сън) по време на разходките им сутрин по изгрев без слънчобран. И сега *това*?

— Да. — При спомена Лала се засмя. — Направи отливка на лицето ми от папиемаше и се упражнявахме върху нея.

— Този космат месояден футболист, който мисли с мускулите си, ти помогна да се *гримираш*? — попита Клаудин, макар да знаеше, че Клод бе по-добър улов от глупака, когото описа. Но момчето, направило маска от хартия за Лала, за да я научи как да слага грима си, не беше онзи Клод, когото тя познаваше. Клод, когото тя познаваше, се интересуваше само от линиите на игрището, не от линиите на устните; от щурмовете, не от ружовете; от видовете трева, не от типовете кожа. Може би това се дължеше на пълнолунието? Напрежението от дългото криене? Или може би футболът много му липсваше.

Лала потърка зъбите си, за да провери за следи от червило. За първи път в историята на приятелството им показалецът ѝ остана съвсем чист.

— Е, няма да е космат за дълго.

— Това пък какво означава? — попита Клаудин с чувство на собственост в гласа, което не ѝ убягна. Но към кого? Към брат ѝ? Към най-добрата ѝ приятелка? Или към това, че новините вече не стигаха първо до нея?

— Означава, че сме сключили сделка — обясни Лала и уви деликатните си рамене в черния кашмир шал. — Клод обеща, че ако аз успея да се науча да се гримирам, ще ми позволи да го подстрижа.

— *Наистина ли?*

— Да, щом свършим с урока ти по шофиране. Подписахме договор, както си му е редът. — Тя извади един лист хартия от джоба на дънките и ѝ показа подписа на Клод.

— Стига бе! — Клаудин натисна педала на газта. Камионът подскочи напред. — Ааааааа!

— Спри! — изпищя Лала, докато стремително летяха към една метална кофа за боклук отстрани до странноприемницата.

Клаудин скочи на спирачките със силата на някой, който току-що бе осъзнал, че по-големият му брат е влюбен в най-добрата му приятелка. Сприхавият футболист, който си падаше по енергични

блондинки, и сериозната брюнетка, която държеше мъжът да бъде джентълмен? „Възможно ли е?“ И тогава — БУМ! Въздушните възглавници се надуха.

Всичко утихна.

— Това стига за днес — измърмори Лала, отлично начервените ѝ устни стояха притиснати в надутата възглавница. — Искаш ли да гледаш подстригването?

Клаудин поклати глава. Беше готова да се озъби на всеки.

Вместо това предпочете да остане скрита във възглавницата с мирис на царевично брашно, докато животът отново добиеше смисъл.

До Клаудин

27 октомври, 21.22

КЛЕО: Палатката е просто златна. Не мога да повярвам, че не си се отказала от партито. Всички мислят, че е отменено. ^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.22

Клаудин: Ъ? #####

До Клаудин

27 октомври, 21.23

КЛЕО: Палатката в градината пред вас. Страхотна е!
^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.23

Клаудин: Сериозно? #####

До КЛЕО

27 октомври, 21.24

Клаудин: Божичко! Нашите са забравили да отменят поръчките. ####

До КЛЕО

27 октомври, 21.24

Клаудин: Партило все още не е пропаднало!!!! ####

До Клаудин

27 октомври, 21.24

КЛЕО: Благодаря ти, Геб, че не си върнах роклята. Нямам търпение да пратя снимки на Дюс, на които се целувам с всяко момче от отбора по бейзбол. ^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.24

Клаудин: Още ли не се е обадил? ####

До Клаудин

27 октомври, 21.24

КЛЕО: Не ми се говори затова. Какво ще правиш с вашите? Ще ревеш, докато не си променят решението ли? ^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.25

Клаудин: Няма да им казвам. Шшшшт! ####

До Клаудин

27 октомври, 21.25

КЛЕО: Обичам добрия план за заблуда. С какво да помагам? ^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.25

Клаудин: Ти отговаряш всички да дойдат. #####

До Клаудин

27 октомври, 21.25

КЛЕО: Мелъди може да ти свърши по-добра работа. Напоследък е царствено убедителна. Но не се тревожи, аз пак съм по-популярна! :) ^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.25

Клаудин: Можеш ли да порботиш върху украсата? Ако аз се заема с това, нашите ще заподозрат. #####

До Клаудин

27 октомври, 21.25

КЛЕО: Нп. Веднага ще кажа на Беб и Хасина. Как ще дойдеш дотук? Няма да тичаш през гората, нали? Цялата ще станеш в пот. ^^^^

До КЛЕО

27 октомври, 21.25

Клаудин: Дано Лала ме докара, ако не е много заета с новото си гадже. #####

До Клаудин

27 октомври, 21.27

КЛЕО: Ъ? Какво гадже? ^^^^

До Мелъди

27 октомври, 21.28

Клаудин: Ще празнувам рождения си ден няма да казвам на нашите. Според Клео можеш да уредиш всички да дойдат. Ще го направиш ли? #####

До Клаудин

27 октомври, 21.34

Мельди: Нп.

До Мельди

27 октомври, 21.34

Клаудин: Мерси. Задължена съм ти! #####

До Клаудин

27 октомври, 21.39

Клео: Да не ти отхапа пръста някое коте? Там ли си, още? Какво гадже? ^^^^

До Клео

27 октомври, 21.39

Клаудин: Извинявай. Трябва да се измъкна от тая въздушна възглавница и да видя новата прическа на Клод. Дръж ме в течение. Ще се видим на партито... Някак си. #####

До Клаудин

27 октомври, 21.40

Клео: Каква въздушна възглавница? Каква прическа? Какво става там? ^^^^

До Клаудин

27 октомври, 21.42

Клео: Ка! Остави. Ще опитам с Лала. ^^^

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА ШЕГАДЖИЯ

„Песните днес ми се подиграват“, мислеше си Мелъди, докато под звуците на Till the World Ends^[1] на Бритни Спийърс двете с Кандис сновяха напред-назад из столовата в петък следобед да събират подписи.

Да беше влязла само в понеделник сутринта в кабинета на директора и да бе поискала от него да върне на работа госпожа Джей, както възнамеряваше! Може би тогава майката на Джаксън щеше да води часа по биология днес следобед. И ако само беше казала на всяко норми в града да приеме различността на РАД и да ги посрещне обратно в Салем, може би в този миг Джаксън щеше да е до нея. Но не беше постъпила така. Вместо това беше позволила на някаква непозната с морскозелени очи да я убеди да ги върне по обикновения начин, използван от нормитата. Защото иначе щяла да промени съдбата и посоката на нещата завинаги. Ха! Сякаш имаше смисъл да се продължава в сегашната посока!

Но Мелъди беше дала дума да не използва своята сила на убеждение върху директора Уикс и смяташе да я удържи. Затова използва тази на Кандис.

За беда, срещата в понеделник сутринта не беше протекла според очакванията ѝ. Вместо да се огъне пред блондинката, както правеха повечето момчета, директорът държеше на своето. Той обясни, че решението да освободят госпожа Джей било взето не от него, а от борда. Можели да обжалват, но за тази цел трябвало да напишат писмо, с което да поискат повторното назначаване на учителката. Писмото трябвало да се подпише от сто ученици. Представеха ли му писмото до началото на ежеседмичното съвещание в петък, той щял да запознае борда с него. Ако не успееша... тогава всичко губеше смисъл. Защото на следната вечер госпожа Джей и Джаксън щяха да бъдат на път за господ знае къде, а Мелъди щеше да открие жената с морскозелените очи, да запали всичките ѝ лампи и да я накара да си плати.

Бун!

Мельди спря на средата на шумния стол и погледна телефона си.

До Мелъди

29 октомври, 12.33

Клаудин: Каза ли на всички, че партито не се отменя? #####

Уф. Съвсем беше забравила да съобщи новината. Но щеше да го направи веднага щом петицията беше готова.

До Клаудин

29 октомври, 12.34

Мелъди: Да. Ще е пълно с народ.

Кандис щракна химикалката си.

— Хайде, Мели. Трябват ни само още шест подписа.

— Попита всички тук, нали? — Мелъди успяваше някак да вземе на сериозно Кандис въпреки униформата ѝ под мотото „Дългът на ГАЩИ“: бежов шлифер, високи токчета, крака, изящно напръскани със спрей за тен, и очилата ѝ за „четене“. Кандис беше убедена, че стилната ѝ линия „*секси парче по ГАЩИ, което излиза със студент по литкане*“ добре предава посланието за дълга на ГАЩИ по... гащи. И така беше наистина... когато публиката се състоеше от мъжки индивиди. Женските обаче не бяха така отзивчиви. Мелъди трябваше да упражни цялата сила на волята си, за да не грабне листа и да накара всички да се подпишат. Но беше дала дума.

Часът беше 12.38. Оставаха седем минути, преди звънецът да бие.

— Може би трябва да опитаме в тоалетните — предложи Мелъди.

— Бляк, не! — Кандис потрепери. — Менюто за обяд беше буритос с боб. Сигурно сме изпуснали някой. — Тя сканира периметъра на разделената на зони столова и замърмори под нос. —

Зоната без фъстъци — събрах ги. Зоната без глютен — и тях. Зоната без лактоза — да. Зоната без мазнини са анти-РАД, а от Зоната без алергии всички се подписаха. — Тя почука с химикалката по клипборда.

Музиката започна все по-бавно да се разлива — знак, че обедното междучасие беше към края си. Пръстите мачкаха металните кутийки от сода, подметките газеха картонените кутии от мляко. Наоколо им учениците довършваха обяда си, докато Алиша Кийс съвсем на място пееше No One^[2].

— Може би ако си беше облякла дрехи, момичетата също щяха да се подпишат — сопна ѝ се Мелъди под напрежението.

— Какви ги приказваш? Взех подписи от Франки Щайн, Клео де Нил, Джулия Фелпс, Аби Боминабъл, Спектра Вондергайт...

— Имах предвид нормита — изсъска Мелъди. — Какво ще кажеш за тези? — Шест момичета от девети клас с аспирации да бъдат авангардисти в модата връщаха подносите си.

— Вече казаха не — твърдо отвърна Кандис.

— Опитай пак — настоя Мелъди и си послужи с малка измама.

Кандис замига енергично.

— Извинете — обърна се тя към групичката. — Сигурно вече знаете, че учителката по биология, госпожа Джей, беше...

— Вижте! — каза брюнетката с вълнистите къдрици до раменете и зелените сенки с блясък. Вместо да огледа провокативната „униформа“ на Кандис обаче, тя сочеше Мелъди. — Хубави перца! — а после изпадна във възторг. — Манди, виж как добре стоят в косата ѝ! Ето *такива* трябва да си намерим. Онези, дето ги купи, приличат на парчета от кожата на боа стриптийзърка.

Останалите кимнаха в съгласие.

— Тогава иди *ти* другия път — измърмори под нос Манди.

Така наречените ѝ приятелки се спогледаха и завъртяха очи.

— Извинявай. — Блондинката с плитката отстрани и филцовата шапка на каре дръпна Мелъди за ръкава на раирания пуловер. — Моля те, ще ни кажеш ли откъде взе перата? Обещаваме да не го разгласяваме в мрежите.

Мелъди се усмихна.

— Ами, може да се каже, че падат от небето. — „А сега ще се подпишеш ли, за бога?“

— Казах ви, че няма да ни каже — каза елфчето на розовите райета.

— Тези пера са от застрашения вид птици Карвър — обяви Кандис. — На всеки четири години те сменят перата си над една отдалечена пещера в Монтана, където живеят мечки. Мелъди, известен орнитолог, е единствената, която знае точното местонахождение на пещерата. — Вероятно според Кандис перата идваха от клисурата, но тя толкова се гордееше с отличителния външен вид на сестра си, че навсякъде го рекламираше като карнавален магазин.

С подновен интерес момичетата зяпнаха Мелъди, а на лицата им се изписа смесица от учудване и съжаление към „читанката“.

Кандис се огледа, а после ги подкани да се приближат. С тих шепот тя им разкри следната тайна:

— Знаете ли, че... — Тя надникна през рамо. — Christian Dior нае Мелъди да събере перата от птицата Карвър за пролетната си колекция?

Те поклатиха глави.

— Ама вие още ли не сте видели колекцията от рокли! — Тонът на Кандис беше подправен с щипка снобизъм и капка възмущение.

Бузите на Мелъди пламнаха, когато момичетата я изгледаха с подновено уважение. Сестра ѝ несъмнено прокарваше политиката си, но коя точно?

— Кристиън предложи петдесет хиляди евро, за да може да се домогне до още десет пера. Изглежда, Тейлър Суифт искала да красят косата ѝ на наградите ЕМИ. Но Мели му каза, че вече му е дала всичко. — Кандис намигна заговорнически. — Шшшт. Всичко, което се е случило в мечата пещера в Монтана, трябва да си остане завинаги в мечата пещера в Монтана. *Нали така?*

Погъделичкани да бъдат част от тайната, момичетата закимаха през смях.

— Но — изви глас Кандис, като намести очилата си, — ако подпишете петицията ни и обещаете да не казвате на Кристиън, всяка от вас ще получи по едно перце. — Тя погледна към Мелъди за потвърждение.

Мелъди кимна. Вкъщи имаше цяло чекмедже от тях.

Като пицяха от задоволство, едно след друго момичетата надраскаха имената си в последните шест места на листа. След всеки

подпис Мелъди изваждаше от косата си по едно маслинозелено и синьо перце и го подаваше.

— Внимавайте с връхчето — добави тя. — От истинско злато е. Кандис едва не се разсмя.

— Ще внимаваме — почти едногласно обещаха те. И след като захвърлиха подносите на най-близката маса, се втурнаха към шкафчетата си, защото беше напълно наложително да прекарат известно време пред огледалото.

— Готово! — Мелъди чукна сестра си по ръката, двойно по-доволна, че не бе използвала силата си да убеждава.

Кандис напъха химикалката в кока си тип *балерина* и заяви:

— Госпожа Стърн-Фигъс се изпарява! — и тогава, подобно на супергерой, който се перчи, тя развърза шлифера и го остави да падне на лепкавия под, разкривайки отдолу официална розова риза с пищна папионка на воали и чифт дънки, навити до бедрата. Тя разви дънките, изхлузи токчетата, извади чифт дамски пантофки от задния джоб и вдигна шлифера. — Напред към кабинета на директора!

Мелъди избухна в смях и се запита дали щеше да притежава самоувереността и свободния дух на Кандис, ако бяха от една кръв. Но това беше без значение — те имаха общ живот. И тя беше благодарна за него.

* * *

Кандис и Мелъди минаха стремглаво покрай закръгленичката секретарка право към откренатата врата на кабинета на Уикс.

— Госпожици! — извика госпожа Сондърс, като свали слушалките. — Петият час започна...

— Няма страшно — отвърна Кандис. — Носим петицията.

— Все едно какво носите. — Секретарката се изправи. — Той е в среща.

— Не ни обръщайте внимание — каза Мелъди.

Госпожа Сондърс започна да примигва, после седна:

— Добре.

— Кълна се, страхотен отбор сме — каза Кандис и хвърли палтото си на един празен стол.

Мелъди погледна клипборда в ръцете на сестра си. Заедно наистина работеха добре.

— Сър? — Кандис почука и после издърпа Мелъди в кабинета на директора. Вътре миришеше на кюфтета и парфюм.

Директорът побърза да затвори един прозорец на екрана на компютъра си и се изправи в стола.

— Вие не трябва ли да сте в час?

— Точно така — каза Кандис с меден глас. — Искрахме само да ви дадем това. — Тя приближи бюрото му с толкова увереност, че чак воалите на папионката ѝ подскочиха.

— А това е...? — Той уви недоядения си сандвич във въсърчатата хартия и го бутна настрана.

— Петицията за срещата на борда днес — отвърна Мелъди.

Той присви очи объркано.

— В подкрепа на госпожа Джей — добави тя.

— А, да — спомни си той. — Доколкото помня, казах ви, че ми трябва сто подписа, за да...

Кандис размаха клипборда.

— Тук са.

— Намерили сте сто ученици в „Мърстон“ да се застъпят за *госпожа Джей*?

Кандис кимна гордо.

— Не *всички* се страхуват от РАД — обясни Мелъди.

— Вярно е, но чувам, че пък тестовете ѝ сеят доста страх и ужас. — Той се разсмя.

— Сър. — Мелъди стисна юмруци. — Трябва да вземете това на сериозно.

Кандис се извърна и изсъска:

— Мели!

— Няма страшно — само с устни каза тя.

Директорът започна да примигва.

— Имаш право.

— Може би някои от родителите се страхуват от промяната, но не и учениците. Ние искаме промяна. И не ни е страх да го заявим — продължи Мелъди.

— Предразсъдъците да се изпаряват! — каза Кандис и му подаде клипборда.

— Хората нямаха търпение да се подпишат — за повече ефект добави Мелъди.

— Така ли? — попита директорът, докато преглеждаше набързо подписите.

Момичетата кимнаха уверено.

Той се подсмихна и ги попита:

— Тогава как ще обясните това? — Той върна клипборда на Кандис и скръсти ръце върху сивия си измачкан костюм. Мелъди зачете през напоеното с аромат на орхидеи рамо на сестра си и ахна. На листа наистина имаше сто имена, но едва дузина от тях бяха истински. Останалите бяха в духа на изтърканите вицове от книгата, която баща ѝ бе получил на партито по случай някакъв празник в офиса.

Има Ръб... Ема Крах... Сю Век... В.Ра.Г. Агентус... Рай Д. Подпора... Мортю Лъх... Тери Аки... Колин Всеомобил... Денис Еди Койси... Хал Паницо... Джери Хетрик... Тони Хонорар... Оскар Статуетка... Търкул Надолу... Май Боли... Какдас Тана...

Мелъди не можеше да продължи. Сълзите започнаха да се трупат в очите ѝ и да я щипят. Имената започнаха да се размазват. Замайна от унижението, победена, тя опита да насочи вниманието си към яворите под прозореца. Но голите им клони засилиха чувството на самота.

— Ти не ги ли провери? — попита тя сестра си.

Кандис въздъхна.

— Сигурно са се страхували да напишат истинските си имена.

— Съжалявам, момичета — искрено каза директорът Уикс. — Знаем колко сте се постарали. И, между нас казано, аз също искам нещата тук да се променят. Но трябва да се съобразявам с желанията на борда и...

Мелъди искаше да запуши уши и да закрепци. Защо възрастните толкова се страхуваха да се опълчат? Един пост наистина ли беше по-важен от човечността? Прогресът по-страшен ли беше от застоя? Съвместното съществуване по-ужасяващо от войната? Мелъди ненавиждаше себе си, задето се бе вслушала в думите на онази жена. Ами ако въпреки всичко тя все пак променеше хода на събитията? Не беше ли в това именно смисълът?

— Господин Уикс — прекъсна угодническата му възхвала към борда тя. Той може и да се боеше да използва своя глас, но не и

Мелъди. — Настоявам да...

Бип.

Гласът на госпожа Сондърс изпращя по интеркома:

— Каролин Мадън чака на линия едно, сър.

— Извинете ме, момичета — каза той и целият се изопна. —
Трябва да приема това обаждане.

— Но...

— Чакайте там — и той вдигна телефона. — Каролин, здравей.
Как е Бека?

Непривикнала на отказите, Кандис хвърли едно троснато „Гащи се изпаряват!“ и тръшна вратата на кабинета зад гърба им. После грабна палтото си, измърмори нещо, че не можела да чака чак до колежа, и избяга от училище до края на деня.

Независимо от случилото се обаче Мелъди съвсем не възнамеряваше да се цупи. Беше обещала на жената, че ще опита да не използва силата си, и беше опитала. Но се провали. Затова сега щеше да действа по своя начин.

В останалата част от следобед тя убеди всички врагове на РАД, които успя да намери, да дойдат на рождения ден на Клаудин. Веднъж като се съберат накуп, щеше да им заповяда да прегърнат всички РАД и да се обединят в една мисия: да върнат госпожа Джей оттам, накъдето смяташе да отпътува.

Джаксън щеше се завърне у дома.

Властната природозащитничка с морскозелените очи трябваше да си тръгне.

Рожденият ден на Клаудин щеше да остане в историята като събитието, обединило всички в Салем.

А съдбата щеше завинаги да промени хода си.

Най-накрая.

До КЛЕО

30 октомври, 13.07

Клаудин: Започва обратното броење. Остават 7 часа до партито. Как върви украсата? #####

До Клаудин

30 октомври, 13.07

КЛЕО: Беб и Хасина работиха по нея цяла сутрин. Сега отидоха на място да я сложат. Когато свършат, ще ми пишат, за да огледам за последно всичко. Ще ти пратя снимки. Дансингът е готов, пристигна и кабинката на диджея. Чакаме само доставчика на храна. ^^^^

До КЛЕО

30 октомври, 13.08

Клаудин: Божичко, съвсем изключих! Мама щеше да се погрижи за храната. Ще умрем от глад без ядене!!! #####

До Клаудин

30 октомври, 13.10

КЛЕО: Ще кажа на Беб и Хасина, когато свършат с украсата. Няма за какво да се тревожиш; ти гледай само да се измъкнеш, да изглеждаш златно и да не те заловят. Впрочем пригответи си ушите за пътуване до зеления град! Обещите на леля Нефертити ще те чакат, когато пристигнеш. Анджелина Джоли репи да яде! Честит рожден ден! ^^^^

До КЛЕО

30 октомври, 13.11

Клаудин: Сериозно? О божичко, мерси, какво щях да правя без теб? #####

До Клаудин

30 октомври, 13.11

КЛЕО: Щеше да се криеш в странноприемницата. :) Отивам да се приготвям. Трябва да съм неотразима. Чака ме цял бейзболен отбор. До после! ^^^^

До Мелъди

30 октомври, 13.13

Клаудин: Всички ли ще дойдат? #####

До Клаудин

30 октомври, 13.13

Мелъди: Някои имат билети за Лейди Гага, затова ще закъснеят. Всички други казаха „да“.

До Мелъди

30 октомври, 13.14

Клаудин: Ура! Жалко, че не всички РАД са тук. #####

До Клаудин

30 октомври, 13.14

Мелъди: Да, жалко. :)Късмет в измъкването. Честит шестнайсети рожден ден. До после.

[1] До края на света. — Б.пр. ↑

[2] Нито един. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

ШОФЬОР НА КАМИОН

Телефонът на Клаудин иззвъня кратко с поредното съобщение от Клео, което неизменно повтаряше: „След колко време ще пристигнете?“, и тя бързо го изключи.

— Ще ми припомниш ли защо планирах рождения си ден толкова близо до пълнолуние? — попита тя Лала, докато слизаха по зеления килим на стълбището в странноприемницата.

— Всички те предупреждавахме — размахна Лала белия си пръст. — Но ти настояваше да е на самия ден, иначе нямало да бъде истинско.

— Сега ми се иска да ме бяхте убедили да не настоявам. Дотук целия си рожден ден прекарах да си правя коламаска, да си режа ноктите и да пишкам.

— Ти какво очакваш да се случи след два чайника с билков чай за успокоение? — Тя се усмихна, а избелените ѝ зъби се показаха в целия си блясък.

— *Трябваше* да предприема нещо — тросна ѝ се Клаудин. — След два дни ще настъпи трансформацията. Имам сериозни проблеми с честите промени в настроението. — Тя спря да погледне къдриците си в огледалото във фоайето. Все така плътни и лъскави, те имаха поне три часа, преди растежът на косата ѝ да е повлякъл надолу еластичността им.

— Може би е за добро, че партито беше отменено — каза Лала, като застана до Клаудин, за да освежи устните си с малко гланц. След толкова години от познанството им, Клаудин все още се сепваше от липсващото отражение на вампира. — Сега поне няма защо да се боиш, че без да искаш, ще изядеш някого.

— Ла!

— *Шегувам се!* — Лала се засмя. — Както и да е, празненството със семейството ти ще е забавно.

Клаудин кимна, нетърпеливо чакайки мига, в който ще разкрие плана си пред Лала. Да крие истината от нея, беше като да потиска

гигантско оригване от кола. Но първо трябваше да мине вечерята със семейството. Ако беше научила нещо от връзката на Клео с Дюс, то беше, че тайни между влюбените не можеше да има. Сигурно от многото целувки устите се разхлабваха и класифицираната информация се изплъзваше от тях. Една неволно изпусната дума от Лала стигаше, за да бъде специалната вечер на Клаудин осуетена побързо от престъпление в „Закон и ред“^[1]. Облекчението от нито едно оригване не струваше колкото партито ѝ.

Вече бяха стигнали в лобито и Лала се заклатушка напред в ботите си без пръсти, за да отвори вратата на ресторанта пред Клаудин. С лъскавата опашка, която се полюшваше, вампирът изглеждаше прелестно в тъмнолилавата си рокличка с воали от шифон. Кожата ѝ бе едва целуната от слънцето, гримът ѝ — безупречен, а черните очи светеха със своя вътрешна светлина. Откакто бе пристигнала, стилът ѝ беше станал неотразим. Тази вечер поне красотата ѝ нямаше да иде на вятъра за трансформиращите се братя Улф. Вместо това тя щеше да бъде пренесена на крилете му на едно незабравимо парти, където щеше да плени елита на „Мърстон Хай“. Клаудин изгаряше да посвети Лала в тайната. Тя щеше да полудее от радост.

— Гладна ли си? — попита Лала смутено.

— Не, не съм — отвърна Клаудин, макар апетитът ѝ да бушуваше цял ден. Но въпреки нарастващото желание да гуляе, тя бе успяла да обуздае инстинктите си с дъвка — съвсем като холивудско момиче. Все пак роклята трябваше да ѝ стане, а и дансингът я чакаше да го превземе. Тази вечер щеше да танцува. Утре щеше да пирува.

— Е, много жалко, защото... — Лала бутна вратата и извика: — изненада!

„Какво, по?“

Raise Your Glass на Пинк започна да гърми от колоните. В такт с припева Дон скочи и вдигна една кутия с мляко.

— Знаехме колко много искаш да отпразнуваш рождения си ден, затова ти подготвихме парти! — Както винаги чиниите вече бяха наполовина опразнени, а коремите на братята ѝ наполовина пълни.

— Вилиците долу — изкомандва Лала, без да разбира каква воля се искаше от тях по това време на месеца. Но въпреки това дали от любов към Клаудин, дали от лъст по най-добрата ѝ приятелка,

момчетата оставиха вилиците. На три, по сигнал от Лала, те запяха на колене „Честит рожден ден“.

Когато свършиха, Клаудин бурно ги аплодира. Очите ѝ бяха пълни със сълзи и тя ги прегръщаше един след друг, докато Хариет снимаше.

— Това е лудост — говореше тя, докато се възхищаваше от старанието им.

На един огромен транспарант, направен от стара бяла покривка за маса, който се простираше от бара чак до камината, със спрей беше написано: „Честит шестнайсети рожден ден, Дийни!“.

Масите бяха покрити с ароматни свещи, които хвърляха лудешки сенки по каменните стени. Спасените от баща ѝ манекени от строежа седяха на столовете и държаха кристални чаши за шампанско, пълни, както Клаудин предполагаше, с пенлив сайдер. С помощта на скенера, старите училищни фотоалбуми и увеличителната функция на принтера всеки от манекените носеше лицето на някой от гостите на партито на Клаудин. Жестът ѝ напомняше за Перез Хилтън — едновременно зловец и прекрасен.

Сърцето ѝ преливаше от топли чувства. Обичаше братята си въпреки старомодните им, шовинистични разбирания. А и те несъмнено я обожаваха. Добре че не знаеха нищо за плана ѝ да офейка веднага щом димът от свещите на тортата се разсееше. Дори мисълта за това събуждаше чувство на вина у нея.

— Баща ти много съжалява, че не може да присъства — каза майка ѝ и сложи капачето на обектива.

— Няма нищо — отвърна Клаудин и наистина го мислеше. Без баща ѝ да души наоколо, бягството щеше да е много по-лесно.

— Опита да се измъкне за вечерта, но дъо Пенийс е голям клиент...

Нино се разсмя с пълно гърло.

— Чу ли? Тя каза „голям пенийс“.

Момчетата се засмяха. Също и Клаудин. Лала потрепери.

Клод свали синята си жилетка и наметна с нея раменете ѝ. Лала се престори на изненадана от жеста му. Той сви рамене, сякаш би сторил същото за всеки друг. Подобно на звезди на снимачната площадка, те се заблуждаваха, че връзката им беше тайна. Сякаш

старателната грижа за безценната му нова прическа не бе достатъчен индикатор за предаността му към нея.

— Чакай — сияеща каза Хариет. — Трябва да отвориш подаръка.

Тъпс бръкна под масата и връчи на Клаудин *Singer*, модел *XL-150*.

— Това е машина за караоке — обяви той.

— Не, не е — каза Хауи и го тупна със салфетката по главата. — Това е шевна машина.

— О, да. — Тъпс завъртя очи. — Сигурно точно затова тук пише „синигер“, гений такъв.

Те се засмяха.

Клаудин потърси карамеловите очи на майка си, като се питаше доколко семейството ѝ можеше да си позволи такъв скъп подарък.

— Идеята беше на Нино, но всички се включихме — каза тя, усетила безпокойството на дъщеря си. — Покривките на леглата в апартамент девет плачат за подмяна и се надявах ти да ги ушиеш.

Сърцето на Клаудин подскочи в гърдите ѝ.

— Нино!

Той скри лицето си зад една салфетка и измърмори:

— Извинявай. Не исках да стоя там и да снимам, докато ушиеш всичко на ръка. Щеше да отнеме часове.

— Тъй че или машината, или край на снимките, господин Щайн — пошегува се Дон.

Всички се засмяха, без Клаудин. Заради предателството на брат си беше на път да остане наказана за цял живот.

— Мамо, не се тревожи. Всичко ще махна. Обещавам.

— Защо? Апартаментът изглежда прекрасно. — Хариет се усмихна. — Вече си на шестнайсет и имаш нужда от собствена баня, тъй че целият е твой.

Клаудин подскочи от радост и два пъти прегърна майка си, за да ѝ благодари: веднъж, задето я бе дарила с живот, и втори път, задето ѝ бе позволила да го украси. Днес беше получила правото да развихри въображението си, утре можеше да изкара и книжка! Най-сетне бе вкусила първото парче от пая на свободата. Но вместо да се почувства сита, Клаудин искаше още. Толкова бе сладък.

* * *

След като напълниха коремите си с вкусната шоколадова торта със седем блата на Хариет, момчетата отидоха да гледат футбол. След мача Лала имаше среща с Клод пред камината, за да *смаже косматия му кожух на шах*. Но Клаудин я помоли да насрочат срещата за друга вечер. Днес беше рожденият ѝ ден и искаше да прекара известно време само с нея. Насаме. Лала се фрасна леко по вампирските зъби, задето е била така недосетлива, и беше повече от щастлива да приеме.

— Искаш ли да си направим пердета за новата ни стая? — попита Клаудин в престорен разговор, докато се отдалечаваха. Хариет, която затваряше столовата, имаше най-добрият слух в семейството. Затова повече предпазливост нямаше да навреди.

— Татко ти наистина ли е донесъл всички тези манекени от работата? — попита Лала.

— Да. Събори един стар магазин и ги запази. Трябва да видиш какви неща ми носи. Имам цяла барака с вехтории. Гуми, платове, пирони, батерии от телефони...

— Така ли. — Лала се прозина. — Звучи интересно.

— О, да, интересно е. Трябва да ти ги покажа някой път.

Когато най-накрая стигнаха лобито, Клаудин сграбчи студената ръка на Лала и я задържа по коридора.

— Какво...?

— Шшшт!

— О — прошепна Лала, когато най-сетне разбра.

С пръст върху устните Клаудин въведе приятелката си в дамската тоалетна и пусна водата над тихата джаз музика. Разполагащо с две кабинки, безопасното прикритие беше заредено с торбички с ароматни розови листа, розови крушки, капациите на тоалетните чинии бяха декорирани с китеник, имаше тъкани килими, кремави пердета и двупластова тоалетна хартия и всичко ярко изпъкваше на грубия мъжки декор в странноприемницата.

Клаудин се пресегна под надиплените розови поли на мивката. От там извади еднакви чанти, калъф за дрехи и ключове за камиона по поддръжката.

Лала се хвана за корема.

— Може ли да си починем малко от уроците по шофиране?
Издых цял тон...

— *Ти* ще караш, не аз — обясни Клаудин, докато събуваше дънките си.

— Къде отиваме? — попита Лала, докато въртеше на пръсти опашката си.

— На моето парти — каза Клаудин, сякаш това бе очевидно. — Ще има парти!

— Как така?

— Клео помогна за декорацията, а Мелъди се погрижи за гостите. Ще е пълно с народ.

— Супер! — Лала сияеше. После попита: — Чакай, защо Мелъди е научила преди мен?

— Заради нашите. Нищо не знаят. Ще се измъкнем тайно. — Клаудин разкопча ципа на вълненото яке с качулка и го хвърли на килима. — Направих рокля и за теб, но твоята е прекрасна. Лилавото ти стои толкова добре.

Лала се извърна и сложи гланц на устните си.

— Още не мога да повярвам, че успяваш да си сложиш червило, без да го размажеш по лицето си. — Клаудин се усмихна. Беше твърде развълнувана, за да се сърди на Лала заради новата ѝ връзка с Клод. Освен това за такива прозаични емоции си имаше и време, и място. Времето беше отдавна отминало, а мястото беше основното училище. Всеки, който си имаше собствена стая и машина *Singer*, модел *XL-150*, беше твърде зрял за подобни тревоги — или поне можеше да се престори на такъв.

— Е? — Лала скръсти бледите си ръце на гърди.

— Е, какво?

— Е, защо не ми каза? — притисна я тя.

Клаудин изхлузи пантофките си.

— Не исках мама да разбере.

— Наистина ли? — Лала вдигна ръкавите на жилетката на Клод. — И защо бих те издала на майка ти?

— Не на нея. На брат ми, а той вече щеше да каже и на нея.

— Той не знае, така ли?

— Разбира се, че не знае — сопна ѝ се Клаудин, подразнена от раздражението на Лала. Имаха съвсем друга работа — трябваше

светкавично да се преоблекат, да си погрухкат приглушено, докато се смеят в шепи, замаяни от вълнението и опасността. Трябваше да си направят прически и да си закопчат роклите една на друга. Да се държат за ръце, докато тичат през паркинга, клатушкайки се на токчетата, а после да тършуват из чантите за ключовете от колата. Да надуют музиката. Да планират появяването на Клаудин... всичко друго, само не и това.

— Значи Клод няма да идва?

— Не, няма. Никой от тях няма да идва. — Клаудин откопча ципа на калъфа за дрехи и прати въздушна целувка на шедьовъра в бледовиолетово и сиво вътре. Дълбоко остро деколте, променлив блясък, черен шарф с металически отблясък... — Роклята ми може да мине за един от моделите на Даян фон Фюрстенберг, а? — Ако само имаше време грациозно да я облече. Вместо това я надяна като обезумял модел в седмицата на модата и натъпка бързо крака в змийските боти. Пълнолуние или не, всичко пасна идеално.

След като бързо нанесе грима, обръсна за последно краката си и щедро пръсна от овлажнителя с касис, Клаудин стъпи на капака на тоалетната чиния, за да се посъветва с огледалото. От там ѝ се усмихна едно шестнайсетгодишно момиче в елегантна меланхолична рокля, с разрошени кестеняви къдрици, искрящи очи и с обещанието на Клео за смарагдовите обеци.

— Да тръгваме! — Тя скочи на пода.

— Не знам — колебаеше се Лала.

Клаудин замръзна.

— *Какво каза?*

— Не мисля, че е безопасно да тръгнем сами.

— Не е безопасно или не е *интересно*? — предизвика я Клаудин.

Очите на Лала потъмняха.

— Какво намекваш? — сопна се тя, като даде израз на вампирската си природа.

— Означава, че искаше да дойдеш, преди да разбереш, че Клод няма да идва — отвърна Клаудин, като вдигаше дрехите от земята и ги тъпчеше в чантата, за да намери занимание на треперещите си ръце.

— Ако нещо се случи, той може да ни защити — каза Лала малко по-високо от необходимото.

— Нищо няма да се случи. — Клаудин включи телефона си и го поднесе пред лицето на Лала. — Виж. — Едно след друго тя прочете съобщенията от Клео и Мельди, които ги подканяха да дойдат час по-скоро на партито. — Видя ли? Всичко е наред.

Лала извърна поглед от екрана, водейки вътрешна борба.

— Ако чичо Влад научи, че съм се измъкнала, ще ме убие. Ако баща ми разбере, и той ще ме убие.

— И как ще разберат? Чичо ти е в Портланд, а баща ти е на яхтата. Освен това вече си мъртва.

— Опасно е, Кло. Моля те, не го прави. Може би ако вземем и Клод...

Клаудин повече не можеше да продължава да спори шепнешком. Вече беше закъсняла за своето собствено парти. Ако сега не тръгнеше, съвсем щеше да го изпусне.

— Остави, Ла. Тръгвам сама.

Тя хвърли чантите под мивката. Измъкна се навън, без да каже и думичка повече, и хукна към паркинга зад странноприемницата. В далечината камионът, очукан от годините усилен труд, изглеждаше подготвен за всичко. Дори за петнайсетминутно пътуване с неопитно, но пък решително момиче.

* * *

Клаудин отключи вратата, неочаквано осъзнала колко необичайно беше да застане сама очи в очи с камиона. Кого заблуждаваше, че без помощ ще може да подкара това нещо. Може би Лала имаше право. Може би трябваше да помоли Клод. Той можеше... „Не!“ Независимостта не беше ястие, сервирано с два прибора. Сама трябваше да се справи с него.

След дълбока глътка окуражителен кислород и поредното съобщение от Клео „Къде се губиш?“, Клаудин отвори вратата. Поне знаеше, че въздушните възглавници работеха.

— Отиваш ли някъде?

Седалката на шофьора вече беше заета.

„Мама?“

— Хубава рокля — каза Хариет и хвана кормилото с две ръце.

Bun!

Клаудин игнорира съобщението.

— Мога да обясня — изрече тя, макар да не можеше. Как една жена, прекарала по-голямата част от живота си в готвене за шестима мъже, би разбрала нуждата от независимост?

— Знам за партито тази вечер — каза Хариет, като гледаше напред към тъмния паркинг, сякаш караше.

Сърцето на Клаудин потъна.

— Откъде?

Хариет леко дръпна ушите си.

Bun!

Още едно съобщение.

„Това наистина ли се случва? Майка ми ли единствена ще се възхити на роклята, която ших в продължение на цял месец.“

— Съжалявам — измърмори тя в хапещия вятър.

— Дийни, защо?

Клаудин внимателно обмисляше отговора. Ако само можеше да намери думи, с които да спечели подкрепата на майка си. „Чувствам се пренебрегната... Отчаяно се нуждая от внимание... Животът ми ще бъде в опасност, ако пропусна партито...“

Хариет повдигна брадичката на дъщеря си и я погледна в очите.

— Ако искаш с теб да се отнасят като с възрастен, трябва да се държиш като такъв. Хайде, качи се в камиона и ми кажи истината.

Майка ѝ беше права. А и вече беше чула всичко. Нямаше какво повече да крие.

Клаудин затътри крака към другата страна и се качи. В краката ѝ, до обувките за партито, се въргаляха смачкани стари чаши от кафе. От огледалото за обратно виждане висеше нов боров ароматизатор. Въздухът помежду им беше леден, напрегнат. Но моментът не беше подходящ да помоли Хариет да пусне отоплението.

— Е?

— Истината ли? — започна Клаудин. — Истината е, че исках парти. Исках приятели, рокля, подаръци, танци... всичко. Една вечер, която да е само за мен. Не за тризнаците. Не за Клод, Лина, Тъпс или Нино. Само за мен. И когато всички казаха колко опасно ще бъде, аз... — Ъгълчетата на устата ѝ започнаха да треперят. Клаудин сведе очи, засрамена от сълзите си на шестнайсетгодишно момиче. — Омръзна

ми всички да ми казват кое е най-доброто за мен. — Тя обърса лицето си. — Всички мислите, че от мен няма никаква полза, но това не е вярно. Мога да работя с всички машини в работилницата на татко. Мога да надбягам всяко момче в класа. Изкарвам само шестици, мога да си шия сама дрехите и никога не са ме викали в кабинета на директора, нито са ме арестували — нещо, с което братята ми не могат да се похвалят. Никога не съм трошила витрините на магазина за месо, защото са ми свършили наденичките, за разлика от сестра ми. О, и видеоблогът ми има седем почитатели, а един от тях казва, че се държа естествено пред камерата и съм истински гений на „Направи си сам“. — Сълзите вече бързо се стичаха, като опустошаваха грима по клепачите ѝ. Вярно, че вече всичко беше без значение. По-далеч от паркинга нямаше да стигне... сигурно през цялото следващо десетилетие. — Може би се опитвах да докажа, че съм достатъчно голяма да взимам сама решения.

— Шофирането без книжка не е решение, Дийни. Това е престъпление.

— Щях да повикам такси — излъга тя.

— И какво щеше да кажеш на шофьора? Да те закара на парти, което може да се окаже капан? — Хариет издърпа ластика от опашката и разроши косата си с цвят на канела. След вечеря беше пораснала поне с два сантиметра. — Това не е решение, това е грешка.

— Какво лошо има да грешиш? — излая Клаудин. Премести се, за да е с лице към прозореца, и измърмори: — Е, аз никога няма да разбера. Всички се стремят да ме предпазят от грешки.

След това единственият звук идваше от телефона на Клаудин, известявайки я за пристигащите съобщения.

Хариет прочисти гърло.

— Разбирам как се чувстваш.

Клаудин се обърна към майка си, без да е сигурна дали е чула правилно. Синята накъсана седалка изскърца в знак на протест.

— Разбираш?

Бун!

Хариет завъртя златната халка на пръста си.

— Когато бях млада, доста приличах на теб. Не можех да понасям покровителственото отношение на майка ми и по-големите ми сестри. Затова започнах работа като сервитьорка след училище,

спестих пари и лятото преди колежа заминах на обиколка из Европа. Чувствах се толкова свободна, че реших да остана. През следващите няколко години работих в няколко ресторанта, научих по нещичко на няколко езика и срещнах най-невероятни хора.

Клаудин беше хем очарована, хем изпитваше завист. Историята на Хариет звучеше така, както човек сигурно се чувства, когато полети. Защо никога досега майка ѝ не бе споделяла това?

— Какво те накара да се върнеш?

— Едно момче, което се казваше Клаурк. — Хариет се засмя и ненадейно заприлича на младото момиче, което някога е била. — Срещнахме се в едно кафене в Амстердам и през следващите две седмици пътувахме заедно, преди той да се върне обратно в Америка. Когато ме помоли да се върна с него, аз отказах. Казах си, че няма мъж, когото бих последвала. И така, той си тръгна, а аз останах.

Клаудин се обърна с лице към майка си.

— Просто така? Не се ли опита да те убеди да тръгнеш с него?

— Баща ти беше твърде умен да постъпи така. — Хариет се засмя. — Каза ми, че правя голяма грешка, а после се отдръпна от пътя и ме остави да я направя. Ще кажа само, че след четири дни хванах самолета обратно. — Тя спря и взе ръката на Клаудин. — Но баща ти вече не е същият. Вече не е така издръжлив. Знаеш ли, че плака, докато гледахме „Играта на играчките 3“?

Клаудин се засмя.

Хариет въздъхна.

— Най-трудното нещо на това да бъдеш родител, е да гледаш как децата ти правят грешки. Защото инстинктът ни е да ви защитим. Но ти си права, Дийни. Понякога трябва да се дръпнем от пътя и да ви оставим да сгрешите. И най-доброто, което можем да направим, е да бъдем там, за да помогнем, когато се нуждаете от нас.

Bun!

— Някой те търси.

— Сигурно е Клео или Мелъди. Чудят се къде съм. — Клаудин изключи телефона. Сами щяха да се досетят накрая.

— Слагай колана.

— А?

— По-бързо — нареди Хариет и запали мотора. — Партието ни чака!

Сърцето на Клаудин заби лудо.

— Какво?

— Може би си права — каза майка ѝ и пусна парното. — Може би всичко ще бъде наред. Но ако нещо се обърка, аз ще съм до теб.

— Благодаря, мамо. — Клаудин прегърна Хариет и попита: — Може ли аз да карам?

Хариет се засмя.

— Не си насилвай късмета — отвърна тя и бавно подкара назад.

— Чакай! — извика познат глас. — Спри!

Хариет натисна спирачката.

— Ако ще ходиш на партито, нека поне аз да карам, говедо... — Останала без дъх, Лала се залепи на страничното стъкло. — О, госпожо Улф. Простете! Аз... взех ви за друг човек. — Бузите ѝ бяха толкова червени, както никога преди.

Клаудин се наведе и помахна.

— Всичко е наред, Ла. Тя знае.

— Нали не смяташ да прахосаш на вятъра тази прекрасна рокля? — попита я Хариет.

Лала изглеждаше объркана.

— Скачай вътре — подкани я Хариет. — Вече сме закъснели.

С радост вампирът направи каквото му казаха и се намести отпред до Клаудин.

— У-ху! — извикаха и двете, когато Хариет се вля в движението по магистралата и подкара с пълна газ към онова, което можеше да се окаже първата и най-катастрофална грешка в живота на Клаудин.

Беше вълшебно.

[1] Популярен криминален сериал. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

ВИДИМ, НЕВИДИМ

Влакът спря с пищене на гарата в Орегон.

— Остава една спирка и сме там — обяви Били.

Франки пъкна ръце в джобовете на черните си вталени дънки и обърна гръб на прозореца. Колкото и да се вълнуваше от пътуването до Портланд, тази спирка не излизаше от ума ѝ. Стремехът да я подмине, без да заискри, зависеше не само от пръстите, но и от спомените ѝ.

Тъмните бадемови очи на Били се свиха загрижено.

— Добре ли си?

— Наелектризиращо добре — произнесе тя и пожела той да престане с тази негова загриженост и просто да я целуне. Тогава Орегон щеше да ѝ напомня за неговите устни, а не за тези на Брет. Така най-сетне щеше да може да продължи напред.

За беда, видимият Били не беше от момчетата, които биха направили първата крачка във влака. За разлика от невидимия, новият Били полагаше огромно старание през последните седмици да докаже, че е джентълмен. И неусетно приятелската им близост започна да прераста в ухажване.

Официално той щеше да започне училище от следващия срок. И въпреки това всеки ден, точно в 15.35, Били идваше в „Мърстон“ с една черна роза, а после изпращаше Франки до дома ѝ. Той помагаше на Вивека да пренесе покупките от колата. А преди лягане винаги пращаше съобщение. Вече се смееха по-рядко, но по-често разговаряха. Беше изоставил любимото си занимание — шегите и номерата, — тъй като сега това беше опасно. Вместо това красивият външен вид и спретнатият стил бяха станали неговата визитна картичка. А от всички най-много родителите на Франки бяха очаровани от Били. С Брет те никога нямаше да ѝ позволят да отиде на концерт на Лейди Гага в Портланд.

Дзън. Дзън.

Вратите се отвориха. Франки отказа да мисли за последния път, в който бе слязла на тази гара. Отказа да обръща внимание на онова усещане като от пукащи бонбонки, което изригваше в стомаха ѝ. Отказа да си представи как би се почувствала, ако той се качеше сега във влака. Отказа да...

„Не изричай името ми, не изричай името ми, Алехандро...“ — Четири изрусени блондинки се качиха във влака, като с цяло гърло ревяха припева на Alejandro. Всички носеха еднакви черни рокли ризи и тюркоазни клинове, на гърдите им в розово пишеше ГАГА и с тяхна помощ Франки си припомни какво правеше там. Ненадейно всички мисли за момчетата, целувките и вулканичните изригвания в корема ѝ останаха назад в Орегон, където им беше мястото.

Без да спират да пеят, фенките на Гага седнаха през пътеката до Били. Със своя загар и тъмни черти, изтърканите дънки, бялата риза с навити ръкави и сиво-зеления Nike той безспорно привличаше погледите. Но същото се отнасяше и за тях. Шумни, самоуверени, освободени — те бяха всичко, към което Франки се стремеше. И всичко, което можеше да бъде... поне тази вечер. Без повече да се колебае, тя извади ръце от джобовете, коленичи на седалката и запя с тях: „Не искам да целувам, не искам да докосвам...“. Като сръга Били с лакът, тя го подкани да запее с тях. И той запя.

Един мъж с куфарче сгъна вестника си и се премести в друг вагон. Момичетата приеха това като покана да запоят още по-силно. Не след дълго фенове от целия влак започнаха да прииждат, всеки от тях — ходещ символ на преклонението към неповторимия стил на Лейди Гага. Били, който не знаеше и една песен от край до край, размахваше ръце като диригент. От време на време размиваше Франки с фалцета си, а после продължаваше да очарова останалите момичета със светлата си усмивка.

Безгрижна и освободена, Франки се чувстваше цяла. Не мислеше за РАД или за нормитата. Нито за рисковете и безопасността. За протестите или укриването. Никой не мислеше за това. За първи път в живота ѝ всичко това беше без значение. Единствената ѝ грижа беше да се забавлява.

Ръка за ръка музикалната тумба фенове изпя всички песни от албума The Fame Monster и половината от The Fame, преди да

пристигнат. Докато влакът намаляваше, те се струпаха пред вратите нетърпеливи, готови за истинския концерт.

— Никога нямаше да те взема за чудовище — каза една от първите блондинки. — Изглеждаш толкова... обикновена.

Били се разсмя. Франки се усмихна на иронията.

Черните кубинки, черните вталени дънки, черното поло и кожената жилетка с косъм (вдъхновена от Клео) бяха нарочно подбрани. Тази вечер тя щеше да бъде „нормалната“. Може би тогава щеше да проумее от какво се страхуваха нормитата. Но от начина, по който я бяха приели, личеше, че конфликтът не беше между *нормални* и *чудовища*. Връзката между хората беше основният проблем.

Били стъпи на претъпкания перон.

— Мислиш ли, че концертът ще е толкова забавен, колкото и пътуването дотук?

— Не знам дали това е възможно — засмя се тя.

— Радвам се, че ми помогна да науча думите.

Франки взе ръката му.

— И аз се радвам за толкова много неща.

* * *

Стадион „Роуз гардън“ произвеждаше повече електричество и от едно семейно тържество на фамилията Щайн. Беше зареден с възторг, оживял от енергията на хилядите тела, които танцуваха под ритъма на музиката. Франки вкушваше усещането като изискано блюдо.

Костюм след костюм и песен след песен Лейди Гага поддържаше заряда на всички присъстващи — до такава степен, че от потта бронзантът на Били беше оставил следи по яката на бялата му риза, отрезвяващо припомняне за различността им. Той прегърна Франки през рамо и запя: „Толкова съм щастлив, че мога да умра“ с радостта на някой, който след дълъг престой в затвора вкушва свободата за първи път.

На припева той придърпа Франки по-близо до себе си. Небрежно тя облиза устни и се остави той да я води. Били се обърна към нея и се усмихна като кинозвезда. Тя изпита наченките на онова приятно чувство, точно преди двама души да се докоснат, когато умът изключва

реалността и тялото взема контрол. Една-две експлозии избухнаха в стомаха ѝ. Тълпата наоколо заглъхна, разми се...

И тогава Франки се разсмя.

Били се отдръпна, а на лицето му се изписа смесица от болка и объркване.

— Извинявай. — Франки отново се засмя. — Всичко е наред...

— Сигурна ли си?

Франки кимна уверено. Били затвори очи и се приведе напред. Тя отново се засмя.

— *Какво?*

— Извинявай — каза тя през смях. — Просто до миналата седмица ти беше най-добрият ми приятел, а сега...

Той я целуна. Първо настойчиво, сякаш да приведе в доказателство някакъв аргумент, а после нежно, за да докаже любовта си. За някой с толкова незначителен опит той се справяше доста добре. Достатъчно добре, за да отдели вниманието ѝ от мириса на изгорял карамел от спрея за тен на лицето му.

Като огледален негов образ, точно и умело, Франки повтаряше движенията му. Подобно на робот, който сляпо следва тенденциите в модата, без да внася свой стил в тях, на Франки ѝ липсваше вдъхновение. И въпреки това не спираше, отказваше да се предаде, докато не усети фойерверките. Защото Били бе създаден за нея. И тя беше...

Пфиууш.

Изведнъж цялото тяло на Франки започна да се поти. Кожата ѝ гореше, бузите ѝ поруменяха. Да! Притисна се по-близо до него.

Били се отдръпна.

— Какво беше *това*? — Ризата му беше станала на оранжеви петна. Целият облян в пот, той обърса челото си и то изчезна. Обърса опакото на дланта си в дънките и остави ново оранжево петно върху тях и невидима точка на ръката си.

— О, Били, ръката...

— Знам. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Трябва да започна да инвестирам в по-качествени продукти — рече той безгрижно.

Франки отвори чантата със зарядното и му подаде чантичката с гримове.

— Вземи.

— Колко удобно — сконфузен измърмори той. И имаше всички основания да се чувства така. Да си разменяте слюнката с някого на обществено място, беше едно, но гримовеите?

— Може би трябва да отидеш в тоалетната — предложи тя.

Преди да може да ѝ отговори, ги заля нова гореща вълна. Без да иска, Били избърса и другата страна на челото си. Цялото тяло на Франки лепнеше и тя допусна, че прилича на топяща се буца ванилово-ментов сладолед. Шокът в очите на Били, които почти плуваха пред погледа ѝ, потвърди подозренията ѝ.

— Какво става? — попита Франки и посегна към шевовете.

Били хвана ръката ѝ навреме.

— Да се махаме от тук.

Тя помисли да си извоюва още една песен време, но бе дала дума на родителите си да не се забърква в неприятности. А какво друго беше да подкачаш със зелена кожа и полуневидим приятел пред очите на всички — дори на концерт на Лейди Гага, — ако не сам да си търсиш белята.

Като Пепеляшки в полунощ те се втурнаха към уединението на своята тиквена каляска. Но каляската им беше общественият влак.

Сгушили се в яките си, те задминаваха момичета с очила, покрити с цигари, с кутийки от сода вместо ролки, сутиени, направени от полицейски ленти, и прозрачни дантелени гащеризони. Двамата изкачиха стълбите и изхвърчаха през изхода. Изведнъж всичко блесна в ярка флуоресцентна светлина. След пулсиращия стадион тишината на коридорите, по които се носеше мирис на пуканки, беше разтрисаща — като да ти дръпнат щепсела по средата на зареждането.

Отвсякъде амбулантни търговци на сувенири с лика на Гага ги викаха, мамеха, докато двамата минаваха край тях. Но Франки пак отказваше да вдигне поглед. Миризмата на пуканки беше сменена от тази на изгорял карамел, тъй като разтворът за тен капеше от тялото на Били върху нейното. Тя обмисляше да вдигне глава, за да направи оценка на нанесените щети по тялото му, но чуваше стъпки навсякъде около тях. Изглежда, някои дори се приближаваха към тях. Франки и Били затичаха по-бързо...

„Ох!“

Две мъжки тела се удариха в тях. Единият мъж носеше туристически обувки с големи грайфери, чиито връзки бяха леко опърлени.

Франки чу момчешки глас.

— Уха, братче, приличате на чудовища.

С приведени очи тя стисна юмруци. Обмисляше да го удари с ток, за да могат да им се изплъзнат.

Но тогава се обади другото момче:

— Щайн?

Тя тутакси пусна искри.

— Брет? — Вдигна очи и отново се разлетяха искри.

— Хайде, Франки — намеси се Били и посегна да я хване. — Трябва да тръгваме.

Франки се съгласи. Трябваше да тръгват. „Тогавя защо стоя още тук?“

— Приятел, това моите хълцания ли го направиха? — попита Хит. Червената коса и миглите му бяха опърлени.

Били погледна към чезнеция си гръден кош. Той закопча последното копче на изцапаната си риза с ръце, от които нямаше и следа.

— Този кой е? — попита Франки Брет, по-притеснен от онова, което виждаше, отколкото от онова, което не виждаше.

— Ти кой мислиш, че е? — вместо нея отговори Били.

— Не може да бъде! Фадин, ти ли си? — Сините очи на Брет се разшириха. — Франки, това ли е новият ти приятел? — в гласа му нямаше арогантност, само тъга.

— Да — изрече Били.

— Не! — отрече високо Франки. — Искам да кажа, че не това искам да кажа. Аз... — Тя млъкна. Искаше й се тя да беше тази, която изчезваше. „Какво искам да кажа?“

Един от охранителите приближаваше към тях, яхнал Segway^[1].

— Трябва да ви измъкнем оттук — каза Брет. — Сестрата на Хит ще ни чака отпред с колата. — Той разкопча ципа на синия си суичър, уви раменете й в него и вдигна качулката да скрие главата й.

— Били, свали си ризата и...

— Ами косата му? — попита Хит.

— Няма страшно — каза Били, като вървеше заднишком. — Няколко секунди под водата и боята ще се измие. — Изцапаната риза падна на земята. В нишка, която отвеждаше към мъжката тоалетна, последваха панталоните, чорапите и обувките.

Охраната мина покрай тях и ги изгледа подозрително.

— Вие тръгвайте — подкани ги Били, докато вадеше кафявите лещи от очите си.

— Били, почакай! — подсмръкна Франки. „Не се разстройвай? Не ме мрази? Никога не съм искала да те нараня? Може ли да останем приятели? Ще ми простиш ли някога? Искане ми се да можем да променя чувствата си? Заслужаваш някой по-добър от мен? Мен ме боли повече, отколкото теб?“ Всичко звучеше толкова изтъркано! — Не можеш да останеш тук. Ела с нас. Моля те!

— И да пропусна възможността да се вмъкна в гримьорната на Лейди Гага? Забрави.

Франки се засмя през сълзи. „Защо не мога да се заставя да го харесам?“

— Вървете! — подкани ги плуващата кестенява коса. — Ако тръгнете сега, сигурно ще успеете да стигнете навреме за партито на Клаудин.

Брет дръпна лекичко Франки за ръката.

— Ще се справиш ли сам? — опита тя за последен път.

— Няма страшно — извика Били и отвори вратата на тоалетната. — Видя ли онези красиви танцьорки? След концерта някои от тях може да се нуждаят от помощ с преобличането.

— Убиец си — засмя се Хит.

Вината сграбчи пространството на сърцето ѝ и го стисна силно.

— Вечерта беше наелектризираща — каза тя искрено.

— Знам — отвърна Били. — Просто нямаше искри.

Точно когато вината отново се канеше да я стисне в клещите си, Брет я улови за ръка и я отведе с него. Франки почувства как отново започва да се топи.

[1] Електрическо превозно средство на две колела, произвеждано от Segway Inc. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

РАСТЕЖ

Хариет трябваше да паркира пред къщата на Щайн, защото алеята пред техния дом беше задръстена. Клаудин нямаше нищо против. Закъснението за собственото ѝ парти сякаш не стигаше, та сега оставаше да се появи и в очукан камион. „Забрави!“

— Мелъди е разнесла новината като разносвач на пици! — възкликна тя, когато стъпиха на Радклиф Уей. Тук беше по-топло, отколкото в странноприемницата. А може би се чувстваше така, защото щеше отново да види приятелите си.

— Улицата прилича на автокъща за употребявани коли! — засмя се Лала, черните ѝ очи бяха ококорени от удивление.

— Само помисли — умислено рече Хариет. — Всички тези деца са дошли тук заради теб.

— Виждаш ли? — засия Клаудин. — Казах ти, че всичко ще бъде наред.

Но когато Хариет прегърна през рамото дъщеря си, наболите косъмчета се промушиха през черната ѝ блуза и раздразниха голото рамо на Клаудин. Поредното напомняне за риска, който поемаха. Не само с партито, но и със заоблящата се луна. Но защо да мисли за това, когато електронният ритъм на The Time на Black Eyed Peas бумтеше от задния двор на семейство Улф?

— У-ху! — нададе вой Клаудин. Двете с Лала размятаха ръце над главите си и започнаха да танцуват и пеят, вървейки по улицата.

„Това беше най-хубавият миг в живота ми, никога преди не се бях чувствала така...“

Клаудин беше неизмерно щастлива. Колкото повече приближаваха, толкова повече искаше да се втурне към партито. Но Клео все повтаряше: „Почетните гости не тичат, те се показват“. Затова Клаудин и Лала решиха да тичат и да се покажат развълнувани.

— Еха! — възкликна Клаудин и спря. Дюзина свеци в хартиени фенери светеха на поляната и образуваха пътека до палатката в задния

двор. Клаудин веднага ги разпозна от новогодишното парти на семейство Де Нил и изпита огромна благодарност към Клео (добре де, към хората ѝ) за положения труд. Обстановката напомняше за онези елегантни събития на знаменитостите по страниците на списанията.

— Красиво е — обади се Хариет, възхитена от трепкащата поляна пред къщата.

Неочаквано странно усещане сграбчи здраво скалпа на Клаудин... стисна я... и тогава я отпусна. Косата ѝ порасна. Кестенявите къдрици паднаха, подскочиха и се установиха под раменете ѝ. Унесена да се прехласва по светлините, майка ѝ, за щастие, не забеляза това. В противен случай вече щяха да пътуват обратно към „Убежището“.

— Готови? — попита бързо Клаудин.

Лала пусна една фантастична вампирска усмивка и те се хванаха за ръце. Като заобиколи къщата в лъскавите боти и роклята, която сама си беше ушила, водена от фенерите и последния сингъл на Бруно Марс, Клаудин преживя своя звезден миг като Дороти^[1]. Нормито от Канзас беше право за едно нещо: Няма друго място като родния дом.

[1] Героиня от „Вълшебникът от Оз“. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

УНИЖЕНИЕ

Златната палатка все така хвърляше величествен отблясък върху гостите, повече от четирийсет на брой, докато диджеят въртеше плочите и телата почнаха да лепнат от пот.

Техниката му се състоеше от един iPod touch, тънка черна жичка, микрофон със слушалки и колони с размерите на хладилник. „Кабинката“ му — обкована с бронз и изписана с йероглифи гробница с лъвски лапи за крачета, лакирани в черно — беше настанена в далечния ъгъл на палатката, защото, кълнеше се Клео, диджеят миришел на банани. А Клаудин, естествено, не можела да понася банани.

„Надявам се, че обича египетски тематични партита и хапки от Близкия изток...“

— Подготвили сме ви ново състезание само след пет минути — обяви диджей Дъман. Като спаднали балони около белезникавото му лице свободно се поклащаха плитки в цветовете на дъгата, докато той оглеждаше песните в плейлиста, спираше постепенно The Time и усилваше Бруно Марс.

В облечен в злато стол пред облечена в злато маса седеше Мелъди и наблюдаваше сцената. Предпоследното нещо, което ѝ се правеше тази вечер, беше да танцува. Последното беше да изгуби Джаксън. Добре че всички останали, изглежда, се забавляваха. Джулия Фелпс и Хейли заедно с останалите бивши приятелки на Бека се поклащаха като тръстики. Три момчета РАД, които беше виждала на срещите у Франки, се бяха хванали на влакче с едно трио нормита от Зоната без лактоза. Във въздуха се размятаха ръце, на които подрънкваха гривни, а телата, облечени във фини тъкани с разноцветни шарки, предназначени само за химическо чистене, мирно се бутаха едно в друго. Вярно, повечето РАД не бяха дошли, а пък дошлите се бяха дегизирали. Но все пак за град, който се

предполагаше, че е пълен с „тесногръди нормита“, всички тук съжителстваха хармонично подобно на полиестер и памук.

С един пръст Клео отведе Мейсън Ънгър от дансинга. Дългокракият баскетболист се движеше зад нея мудро и покорно като немски дог, воден от дете. Десет минути с екзотичната красавица и той вече бе така омотан, както бяха скъпоценните нанизы, увити около гривните ѝ, златната коприна около краката ѝ и рубиненочервената рокля без презрамки около тялото ѝ.

Мелъди се затича покрай изложбата от фотографии на Клаудин през годините и успя да спре двойката, преди да са се изнизали от палатката.

— Някакви новини? — изкрещя тя, за да надвика ревящата музика.

Сините токчета на Клео спряха с писък до масата с подаръци.

— Ако имах някакви новини, щях ли да съм с... — Тя кимна с глава към Мейсън.

— Не питах за Дюс — срыза я Мелъди, — а за Клаудин. Надявам се да е добре. Не е отговорила на нито едно от съобщенията ми.

Клео се подсмихна.

— Не се тревожи, че ще ти се разхвърчи перушината — отвърна тя, като неприкрито осъди покритата с пера рокля на Мелъди и украсата в косата ѝ. — Дийни няма да позволи на нищо да я възпре да дойде на партито.

— Вече с цял час закъснява и мисля, че някои от момчетата започват да си тръгват.

— *Ка* — отвърна Клео, като махна пренебрежително с ръка, отрупана със скъпоценности. — На момчетата това им е работата. Да си тръгват. Свиквай с този факт. Аз вече свикнах. — Тя дръпна немския си дог и двамата се отдалечиха.

Мелъди искаше да изкрещи след нея: „Не мога да свикна! Трябва да продължа да опитвам. За разлика от теб аз няма да се предам. Без значение колко пъти ще се проваля. Поне не преди да дойде утре“. Но емоционалният срив трябваше да почака. Да намери Джаксън, все още беше единственият ѝ приоритет, макар че той май не желаше да бъде намерен.

Планът ѝ беше да предаде посланието си за приемането на РАД по време на тоста в чест на Клаудин. След встъпителните думи за

почетния гост Мелъди щеше да убеди всички да заживеят в хармония и да се борят да оставят госпожа Джей на работа в „Мърстон“.

От Клео знаеше, че преди да отлетят, самолетите на господин Д. трябваше да изчакат летището да затвори, за да не бъдат уловени от радара. Според проучването на Мелъди последният легален полет беше насрочен за след повече от три часа. Все още имаше време да изманипулира тълпата, да ги накара да атакуват летището и да спрат самолета. Само Клаудин все някога да се появеше...

Мелъди се хвана за неспокойния стомах. Напрегнатият начин на живот беше в разрез с храносмилането ѝ. Същото можеше да се каже и за миризмата на лук, благовония и канела, която се разнасяше от подносите на Беб и Хасина.

— Хайде, купонджии, готови ли сте за още едно състезание? — попита диджей Дъман.

— Ууу-хууу! — отвърна множеството от зачервени лица. Всички гости, без шайката от шест момчета, които се спотайваха до фотоизложбата, потвърдиха, че са готови.

— Ха така! Харесвате ми! Дообре. Дами, не се бавете, ами намерете онова момче, което! Ще! Завърти! Главата ви!

Whip My Hair започна да бумти от колоните. Момичетата взеха да вадят ластиците и фибите от косите си. Още преди текстът да започне, те вече въртяха коси в стила на Уилоу Смит. Още малко оставаше и палатката щеше да бъде отнесена от силата им.

Мелъди се запита какво ли би правила, ако Джаксън беше тук. Нито един от тях не си падаше по въртенето от кой да е вид, затова двамата сигурно щяха да се смеят някъде встрани, докато замаяните съперници, изгубили равновесие, се блъскаха един в друг около тях. Или това, или...

— Улф! Улф! Улф! — извика шайката от шестте момчета.

„Клаудин! Успяла е!“

Колкото по-скоро поздравеше момичето на вечерта, толкова по-скоро щеше да може да вдигне тост и да спре излитането на самолета на госпожа Джей. Мотивите ѝ донякъде бяха егоистични, но само в краткосрочен план. В дългосрочен подтикът ѝ да обедини Салем щеше да помогне на всички.

Мелъди махна на Клео, застанала под бряста отвън, да влезе в палатката.

— Клаудин е тук!

Мумията ѝ даде знак да изчака минутка. Като крачеше напред-назад, тя говореше по телефона, а в това време Мейсън се беше облегал на обвития в злато сандък и си чоплеше ноктите.

— Улф! Улф! Улф!

Въпреки че Клаудин бе пристигнала, дансингът все още бе препълнен. Мелъди отново помахна на Клео, която в отговор посочи телефона и вдигна палец нагоре. Дюс най-сетне се беше обадил и усмивката на Клео беше толкова ярка, че освети като прожектор факта, че от Джаксън нямаше ни вест, ни кост.

„Няма да позволя на враговете ми от пътя да ме отклонят, ще държа главата си изправена и всичко ще бъде наред...“

Песента почти привършваше. Мелъди просто трябваше да посрещне Клаудин и да привлече вниманието на всички, преди диджеят да е пуснал следващата песен. Тогава тя щеше да може да каже речта си и да ѝ остане време да отведе всички до летището, за да спрат самолета на госпожа Джей.

С подновена устременост тя се втурна към напяващата шайка нормита. Бързо разбра, че те бяха част от групата измамници, саботирали петицията ѝ с измислените имена. Но Мелъди си замълча. Съвсем скоро щеше да им дръпне едно конско.

— Извинете. — Тя насила си проби път в тесния им кръг. Но кестенявата красавица не се виждаше никъде. Или поне не истинската. Тази от фотографиите беше навсякъде, закачена на едно огромно платно. Клаудин като новородено без коса, като бебе, засмукало пръст в уста; Клаудин с големи уши, пристъпваща неуверено; Клаудин, облечена като супергерой; Клаудин танцува степ; Клаудин с колан с инструменти на кръста... Всяка следваща фотография беше още по-очарователна от предишната. Беше преди идването на момчетата.

Бяха използвали химикалката, завързана за книгата за гости, да нарисуват дълги нокти на ръцете на Клаудин. Остри зъби стърчаха от устата ѝ, а на лицето ѝ бяха надраскали косми.

Мелъди преглътна тежко, за да не повърне баба гануша^[1]. Как бе могла да допусне това да се случи?

— Улф! Улф! Улф! — крещяха момчетата. Бяха се преместили до фотографията на Клаудин от завършване на основното училище. Едно

момче в поло с потни петна под мишниците бе нарисувало кръгла луна над главата ѝ и сега добавяше катеричка, висяща от устата ѝ.

Клео най-сетне дойде, подтичвайки, като стискаше чифт смарагдови обеци в ръцете си.

— Къде е тя? — извика, а телефонът все още беше залепен за ухото ѝ. И тогава видя фотографиите. — О, велики Геб — измърмори и прекъсна връзката.

От срам Мелъди извърна очи. Знаеше много добре какво изпитват към РАД тези нормита. Измислените им подписи на петицията ясно го показваха. И въпреки това тя ги бе убедила да дойдат. Не да угоди на Клаудин, а на себе си. Не да спаси госпожа Джей, а връзката си с Джаксън.

Мелъди не можеше повече да стои безучастно и да наблюдава. Заповяда на момчетата да спрат. Но те не можаха да я чуят от гласа на диджея, който подканяше участниците да застанат на четири крака и да размята още по-смело косите си.

— Не мърдайте! — опита тя отново. Но момчетата продължиха да рисуват. Единствените, които замръзнаха, бяха трите жени зад тях.

Госпожа Улф, Лала и Клаудин.

[1] Традиционно блискоизточно ястие. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

ЩУРМЪТ

— Снимките ми! — извика Хариет, докато оранжевокафявите ѝ очи търсеха виновника.

На Клаудин не ѝ трябваше да види петната от мастило по пръстите на Колтън Тейт, за да се досети кой е отговорен за стореното. Той — заедно с Дарън, Тъкър, Рори, Ник и Тревор — не спираше да я измъчва, откакто бе станала част от отбора по лека атлетика на „Мърстон Хай“. Но те не бяха в списъка с поканените. Какво изобщо правеха тук? В училище я обстрелваха с хартиени топчета по косата, „случайно“ се блъскаха в нея и дори лепяха с тиксо върху шкафчето ѝ груби рисунки на мъжката анатомия. Клео смяташе, че и шестимата са влюбени в нея, но Клаудин знаеше по-добре къде е проблемът. Както обичаше да казва треньорът Пейдж, тя бягаше по-бързо и от стрелките на часовника. А това караше момчетата да се чувстват по-ненужни и от изтощена батерия за ръчен часовник. Но защо не можеха да забравят това? Поне за една вечер? Вместо това те се обърнаха към пълния дансинг с безгрижно подсвиркване и ръце, натъпкани в предните джобове на дънките, докато в широко отворените им очи се четеше престорена небрежност.

— О, мили Геб, знам отлично как се чувстваш. — Ухаеща на кехлибар, Клео прегърна Клаудин. — Чакаш това парти толкова време и въпреки че е страхотно и украсата е златна, нещо като *това* — тя посочи изложените фотографии — трябваше да се случи и да провали големия ти миг.

Клаудин стисна Клео още по-силно. „Да, точно така се чувствам.“

— Точно като мен и Дюс. Толкова време го чакам да се обади и накрая, когато това стана, видях надрасканите снимки и без да искам му затворих. И така моят голям миг също беше провален.

Клаудин се отдръпна и се взря в очите на Клео с цвят на топаз. „Дюс ли? Правиш това заради Дюс?“, сякаш питаха повдигнатите ѝ

вежди.

Разбрала неизказания въпрос, Клео прехапа устни извинително и отвори ръката си.

— Обички?

Две великолепни парчета смарагд, оформени като круши и увити в златни жички, ѝ намигнаха с най-добри намерения. Но Клаудин извърна поглед встрани. Бижутата бяха твърде изящни за настроението ѝ.

Под красивата рокля, която си беше ушила сама, с лъскавия блясък и черния металически шарф се въртеше калейдоскоп от борещи се една срещу друга емоции. Гневът се сблъска с безсилието; безсилието причини множество разрушения; разрушенията удариха челно разкаянието; тогава разкаянието се съюзи със срама и поражението нанесе един юмручен удар в сърцето на Клаудин. Не можеше да направи друго, освен да стои и да гледа осквернените си детски фотографии и да сдържа с усилие сълзите си.

Лала я хвана и я разтърси, като опитваше да изтръгне някаква реакция от нея, както би опитвала да освободи заклещена кутийка сода от машината за безалкохолни.

— Дийни, кажи нещо.

Но Клаудин не можеше да отрони и дума. Думите щяха да донесат сълзи. А нищо не казваше по-ясно *печелиш* от петната спирала по лицето и сол по имитацията на ДФФ^[1].

Хариет започна да сваля снимките от платното. Откакто бяха тръгнали от странноприемницата, ноктите ѝ бяха пораснали и сега ѝ беше трудно да хваща златните кабарчета. Но тя не се отказваше, защото очевидно се нуждаеше от нещо, в което да забие ноктите си.

Диджеят обяви Хейли за победител в конкурса и тогава пусна I'll Stand By You в изпълнение на Glee^[2] (макар че още преди седмици Клаудин му беше изпратила мейл, за да му каже да не пуска никакви бавни песни преди десет). Дансингът се опразни. Един по един приятелите ѝ, запотени и напръскани с дезодорант, идваха да я прегърнат, да изкажат пожеланията си, да ѝ направят комплимент за роклята.

Клаудин прие всички с грация, но така и не можа да разтегли устните си в усмивка. Сърцето ѝ тежеше. И с тежестта си повличаше всичко надолу.

— Хей, къде отидохте всички? — попита диджей Дъман. — Хайде! *Искам да се върнете!*

От колоните гръмна I Want You Back, старата песен на Jackson Five, и всички се спуснаха към дансинга с радостни писъци.

— Толкова съжалявам — изрече Мелъди Карвър, а сивите ѝ очи бяха пълни с ужас. — Вината за всичко е моя.

Роклята ѝ беше покрита с най-изисканите и красиви пера, които Клаудин някога беше виждала. Но за аранжирането им съвсем не можеше да се каже същото — твърде много около врата, твърде малко на подгъва, но нищо сериозно, което един шивашки експерт и нейният *Singer* да не могат да оправят.

— О, божичко, те ли сложиха перата отгоре ти? — загрижено попита Лала. — Това вече никак не е добре.

— Не, перата са си мои — отвърна Мелъди и после взе да дрънка за някаква петиция и Джаксън, и как мислела, че може да направи живота им по-добър. — Планът ми беше да събера всички на едно място и да използвам силата си, за да ги убедя да приемат...

— Силата? — прекъсна я Лала. — Каква *сила*?

— На гласа ми — прошепна Мелъди и посочи източения си врат. — Мога да карам хората да *правят разни неща*...

— Вярно е, не позволявай на обувките ѝ да те заблудят — намеси се Клео и посочи черните кецове на Мелъди. — Момичето наистина знае какво говори.

Напрежението започна да се трупа в пръстите на Клаудин.

— Мелъди, върви — каза Клео и я побутна с лакът към групата момчета от отбора по атлетика. — Накрай ги да се извинят на Клаудин.

— Да, сигурно — Клаудин завъртя очи, защото знаеше колко целенасочено се стремяха да я унижават.

Лала захапа палеца си.

— Върви — подкани я Клео.

За миг Мелъди сякаш обмисляше какво да направи. После изправи рамене и тръгна към тях, а развързаните връзки на кецовете ѝ се влачеха след нея. Тя потупа Рори по гърба. Той се обърна към нея. Тя прошепна нещо в ухото му, а после направи същото с Тъкър, Ник, Тревор и Дарън. Един по един те приближиха Клаудин и се извиниха за съсипаните снимки, за хартиените топчета, мръсните рисунки, сблъсъците в стола и лошото им поведение изобщо.

Клаудин стоеше слисана пред тях. Несъмнено Мелъди притежаваше сила.

— Ей, *ти* кога пристигна? — попита Колтън, а малките му очи искряха пакостливо. Идваше от дансинга.

Сърцето на Клаудин започна да изпомпва Red Bull вместо кръв. Кожата отзад на врата ѝ се сви. Този беше най-лошият от всички.

— Ей, момчета — каза той задъхано и избърса в ръкава на ризата мокрото си чело. — Почетният гост е пристигнал! — а после добави: — Хайде да направим шайка за въл...

— О, боже — извика Ник. — Вижте врата ѝ!

— Прилича на рунтава овца!

— Нуждае се от ножица!

Скалпът на Клаудин се сви и после се отпусна. Кестенявите къдрици подскочиха и се настаниха над гърдите ѝ.

Момчетата бръкнаха в джобовете да извадят телефоните си.

— От CNN ще го лапнат като топъл хляб!

— А също и от Animal Planet!

— Ъ, госпожо Улф — извика Клео малко паникьосана. Никой друг освен семейството на Клаудин не бе ставал свидетел на трансформацията ѝ. Дори и най-добрите ѝ приятелки.

Хариет обърна гръб на фотографиите и остана с отворена уста. Но Клаудин не можеше да спре да гледа свирепо момчетата и да ръмжи. Само едно замахване и ноктите ѝ щяха да оставят по тях белези за цял живот. Едно движение на ръката ѝ и щеше да ги повали по гръб в средата на дансинга. Един рев от гърлото ѝ и щяха да заплачат за майките си и да се молят да им сменят пелените. Тази мисъл я развесели. Тя се усмихна широко. Това щеше да е последният път, в който ѝ досаждаха. В това нямаше съмнение.

Лала хвана Клаудин за ръката.

— Трябва да те измъкнем отгук.

— Не, чакай! — отвърна Клаудин, без да се помества. Поколения наред семейството ѝ избягваше обществените места по време на трансформация — това бе най-големият им страх. Но защо? Можеха да надбягат и да победят в схватка всяко норми, което се изпречеше на пътя им, а слухът им улавяше звуците от километри. Дори само метаболизмът им стигаше да постави Холивуд на колене. Не беше ли силата на тяхна страна? Не трябваше ли нормитата да се боят от тях?

— Да тръгваме! — каза твърдо Хариет, вдигна дъщеря си през кръста и изхвърча навън от палатката.

Лала и Клео ги последваха.

— Пусни ме! — Клаудин размаха ръце и крака, като си спомни как няколко дни преди това Клод я бе отнесъл на рамо по същия унизителен начин от къщата на Клео. — Казах да ме ПУСНЕШ! ПУСНИ МЕ!

До увития в злато бряст тя успя да се измъкне.

— Виж! — Хариет ѝ поднесе едно дамско огледало.

До нея от Лала и Клео течеше напрежение. Но Клаудин бе странно спокойна, докато за втори път тази вечер оглеждаше отражението си. Разликата беше, че този път около врата ѝ се виеше изящна кестенява козина. Къдриците ѝ докосваха най-горната част на вградените в роклята чашки. А ноктите ѝ бяха дълги като тези на Риана. „Кое не му е хубавото?“

— Хайде, Дийни, направи вече голямата си грешка. Сега може ли да се прибираме? — подкани я Хариет, а очите ѝ станаха още поранжеви. Скоро и нейната трансформация щеше да започне.

— Защо, мамо? Всички знаят. Какъв е смисълът...?

— Хей! — извика едно весело гласче от осветената пътека. Към тях с бързи крачки и разтворени обятия се носеше Франки Щайн. На няколко крачки зад нея бяха Брет и Хит. — Честит рожден ден! Съжалявам, че закъсняхме. Бяхме на концерта на Лейди Гага, а после трябваше да се отбием да си оправя грима... — Пръстите ѝ пуснаха искри. Тя спря и отпусна ръце до тялото си. — Козината ти!

— Знам — засмя се Клаудин. — Просто се случи.

— Обещите наистина ще ти подхождат сега — каза Клео и отвори дланта си.

Този път Клаудин ги взе.

Хариет скръсти ръце на гърди и въздъхна. Въздишката ѝ прозвуча като тихо ръмжене.

— Честит рожден ден — свенливо каза Брет.

— Ей — махна Хит с ръка. — Честит рожден ден.

Клаудин, Лала и Клео си размениха погледи.

Франки улови Брет за ръката.

— Всичко е наред. Той е от добрите.

Лала се усмихна облекчено, а ултрабелите ѝ зъби проблеснаха на лунната светлина.

Ненадейно серия от познати пронизителни такта изпълниха двора. Нещо подобно на ракета се изстреля от петите към главата ѝ. Диджеят беше пуснал тяхната песен.

— Аааааа! — изпищя Лала.

— Аааааа! — отвърна Клаудин.

„Ако си един от нас, тогава тръгвай с нас“, рапираха те ведно с Кеша.

Телефонът на Клео извънтя. Беше Дюс. Тя вдигна и изкрещя:

— Ще ти се обадя после — и затвори. После запя: — *Ние държим града...*

Франки се присъедини:

— *Не се забърквай с нас...*

И преди да се опомнят, Клаудин сграбчи приятелките си и хукна през поляната към дансинга. Най-сетне щеше да последва примера на европейските си братовчеди и да се отпусне.

* * *

Клаудин си проби път през масата от въртящи се тела и стигна средата точно за припева.

Пееха с цяло гърло, а гласовете им се сливаха с няколко дузини от тези на хората около тях. Лекоатлетите документираха събитието на камерите на мобилните си телефони, а наместо да се крият, момичетата им дадоха това, което се искаше от тях. Лала се усмихваше широко пред малките им обективи, Клаудин въртеше на пръст козината си, а Франки изтри грима си в старомодните им ризи. Скоро Брет дойде да танцува с нея и ѝ помогна да изчисти последните остатъци от лепкавата помада зад ушите. Хейли също се добра до кръгчето им и започна да танцува с Хит. От устата му излетя огнен пламък и всички въодушевено аплодираха. Сред тях и Хариет. Франки вдигна ръце над тълпата и започна да пуска искри в такт с музиката. Шестте момчета наобиколиха танцуващата Клаудин. Те също започнаха да танцуват.

Песните преливаха една в друга, а партито продължаваше да се вихри без край. Братята Улф пристигнаха, след като Хариет им се беше

обадила и беше дала строги инструкции косите им да са пуснати. Когато всичко вече беше изречено и сторено, диджей Дъман беше навъртял три извънредни часа.

Клаудин обеща на майка си, че ще използва всичките си спестени пари, за да покрие допълнителните разноски, и Хариет прие. В крайна сметка, шестстотин долара не бяха толкова висока цена за свободата.

* * *

Животът отново се беше върнал към обичайния си ход. Само че вече нищо не беше същото.

Били не можеше да си представи нищо по-потискащо от това да пътува сам обратно към Салем, невидим както винаги. Всеки писък, всяко съскане на влака щяха да го измъчват, жестоко да му напомнят как преди не беше забелязал тези звуци. И как да ги забележи? Толкова се беше забавлявал тогава.

Той обмисли да помоли Кандис да го прибере, но телефонът му беше останал у Франки. Или поне така си каза. В действителност беше твърде засрамен. Как да обясни поражението си пред едно момиче, което никога не беше губило?

Затова, след като набързо уми косата си, се втурна като полудял към колата на сестрата на Хит и се промъкна вътре незабелязано.

Свит на задната седалка, притиснат до студеното стъкло, той се чувстваше като насекомо, което господин Щайн би смачкал на предметното стъкло и би наблюдавал под микроскоп. И дори по-зле от това. Защото насекомото поне щеше да е мъртво и нямаше да се налага да слуша смеха на Франки, докато тя целува друго момче.

Искаше да я мрази. Молеше се да може да я мрази. Но когато пристигнаха на Радклиф Уей, той я обичаше дори повече. И по-малко искаше да убие Брет.

Виждаше, че Франки и Брет наистина държат един на друг. Винаги бяха държали. Раздялата им беше следствие от войната. Интересът на Франки към Били беше само лек за болката ѝ, запален от съвета на майка ѝ да се държи за своя вид. Трудно беше да чуе това, но беше по-добре да го знае.

Били също научи, че Франки го смяташе за своя най-добър приятел. И настояваше Брет да приеме отношенията им. Брет обеща, че ще го направи. Той каза, че винаги бил харесвал Били, макар да знаел, че чувствата им не са били съвсем взаимни.

„Сега вече са взаимни!“

Хармъни ги остави пред къщата на Клаудин, където през изтеклия час Франки и Брет не спряха да танцуват и да си разменят искри — искри, които никога не пламнаха между Били и Франки.

Той наблюдаваше отстрани, когато приятелите му най-сетне заявиха себе си без страх. Сплотени като една общност, те гордо развяваха знамето на своята чудатост. Това беше краят на една ера и началото на нова. Всичко беше възможно, защото никой не можеше да докаже обратното.

Залят от надежда, Били не спираше да се пита какво би било да целуне момиче, което също искаше да го целуне. Каква ли щеше да бъде — норми или РАД? Дали щеше да се отнесе благосклонно към спрея за тяло, или щеше да предпочете естествения му вид? Дали...

Неочаквано пуснаха „Невидим“ на Ашли Симпсън.

Той се засмя. Откакто се бяха срещнали, Кандис все му се подиграваше с тази песен. Оставяше я на гласовата си поща, надуваше я до дупка в колата, пееше я, докато вървяха заедно по улицата, и се чудеше на реакциите на непознатите минувачи. Той се усмихна, вече без да се чувства засрамен.

— Какво толкова смешно има? — някой се засмя.

— Ти кой си? — попита той, като се огледа. Били докосна косата си. „Изпуснал съм май някой кичур?“

Нещо изсъска. Като спукана гума или кутийка спрей за коса. Само след секунди до него се появи едно момиче. Всъщност появи се само лицето ѝ. Имаше много бледосини очи и плътни устни. Снопче виолетова коса докосна лицето ѝ като крило на пеперуда.

— Аз съм Спектра — с усмивка рече тя и после изчезна. След още едно изсъскване се появи ръката ѝ, протегната към него. След като стиснаха ръцете си, нейната отново изчезна.

— Ти можеш ли да ме видиш? — попита Били и после, опомнил се, бързо скри...

— Не! — Тя отново се засмя. — Не се тревожи, виждам само неясно петно топлина. Но ако те напръскам, ще мога. Тогава ще...

— Не! — Били отстъпи крачка назад от гласа. — Никакъв спрей... или поне не от врата надолу.

— Добре — съгласи се тя и го напръска по лицето със струята с аромат на бисквитки.

— Какво е това?

— Мирише приятно, нали? — попита тя и напръска отново лицето си, за да може да види усмивката ѝ. — Имам трийсет и три различни аромата. Аз... — Тя се изчерви и избледня. — Уха, ти...

— Какво?

— Не си грозен.

— Защо? Мислеше, че съм ли?

— Не знаех какво да мисля.

— Мислила си за мен, така ли? — попита той, благодарен, че тя не може да види гигантската му усмивка.

— Откакто направи онази шега, да.

— Когато се облякох като Франки и отидох да видя Брет в болницата ли?

— Не тази. Когато завърза връзките на господин Барнет една за друга.

Ако можеше, Били щеше да започне да пуска искри.

— Кога? В осми клас ли?

— Да.

— Искаш ли да танцуваме?

— Надявах се все някога да ме поканиш — отвърна тя. Звучеше така, сякаш се усмихва.

Това наистина беше началото на нова ера.

[1] Даян фон Фюрстенберг. — Б.ред. ↑

[2] Клуб „Веселие“ — популярен младежки сериал, песните от който се изпълняват от актьорите и редовно намират място в американските музикални класации. — Б.ред. ↑

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

РАЗГОВОР

Франки и Брет махаха за довиждане, докато поредната кола, пълна с гости, се отдалечаваше по Радклиф Уей. Без грим усещаше различно нощния въздух по лицето си — както бе да миеш съдовете с голи ръце вместо с ръкавици.

— Все още не мога да повярвам, че могат да видят истинското ти лице — каза Брет, докато махаше. Той сложи ръка на рамото ѝ и двамата тръгнаха бавно по уличката към края ѝ. — Това сигурно е най-прекрасната вечер в живота ти.

— Защо? — попита Франки, полюшвайки чантата със зарядното. — Защото отново сме заедно?

Той се засмя.

— Да.

Но Франки знаеше, че Брет говори за вечерта, която започна с концерт на Лейди Гага и завърши с безпрецедентно парти, парти, което даде шанс на РАД да покажат истинските си лица пред нормитата. Винаги беше искала това. И все пак по някаква причина Франки се чувстваше неспокойна и неудовлетворена. Сякаш късметът ѝ не беше заслужен. Като ленив тийнейджър, наследил цяло състояние, или популярна личност, която бе добила известността си след участие в риалити шоу.

Брет спря.

— Какво има? — попита той и се вгледа в откритото ѝ лице.

— Не мога да повярвам, че Били изпусна вечерта — отвърна тя. Искаше ѝ се и той да беше присъствал. — Надявам се да е добре — но всъщност искаше да каже, че тази надежда да не е разбила сърцето му. От изражението му личеше, че Брет всичко беше разбрал.

— Знам какво е Франки Щайн да ти липсва — въздъхна той и взе ръката ѝ. — И никак не е лесно.

— Опитваш се да ме накараш да се чувствам по-добре ли? — попита тя и се отдръпна.

— Не, предполагам, че не — засмя се Брет. — Просто искам да кажа, че си добър приятел, а Били е щастливец, че те има. Той го знае. Както и да е, никое момче не би искало да е с момиче, което не изпитва чувства към него. Ти му направи услуга. Наистина.

Франки оценяваше усилията на Брет да повдигне духа ѝ, но единственото, което щеше да успокои болката в пространството на сърцето ѝ, беше знанието, че приятелят ѝ е добре. А и чувството на вина към Били беше само част от проблема.

— Мислиш ли, че съм неудачник? — попита тя, като ѝ се искаше дъбеше достатъчно силна да скрие съмненията си. Но нещо у Брет я караше да се чувства сигурна. Може би беше цветът на очите му — сини като морето, те носеха обещание за вечност.

— *Неудачник?*

Франки си припомни дочутия разговор между родителите си в деня, когато се роди:

— *Толкова е красива и способна, и... — тя изхлипа за сетен път. — Сърцето ми се къса, че ще трябва да живее... знаеш какво искам да кажа... като нас.*

— *Че на нас какво ни е? — но нещо в гласа му издаде, че и той самият добре разбираше какво.*

— *Шегуваш се, нали? — изкикоти се тя.*

— *Вив, нещата все някога ще се променят. Ще дойдат нови времена. Ще видиш.*

— *Кой ще ги промени? Кога?*

— *Знам ли. Някой... все някога.*

— *Е, остава ни да се надяваме, че ще доживеем да видим промяната — въздъхна тя.*

— Аз трябваше да съм този човек — каза Франки и стисна зъби, за да не заплаче. — Аз трябваше да променя нещата за нея. Но с всеки свой опит забърквах само каши.

Брет вдигна брадичката ѝ и очите им се срещнаха.

— Тази вечер РАД и нормитата празнуваха заедно. Точно както майка ти е мечтала.

— Да, но заслугата не беше моя, а на Клаудин. Аз бях твърде заета да мисля за момчета и концерти, и забавления, и...

— А не е ли редно точно за това да мислиш?

Франки си помисли за всички телевизионни предавания, филми и книги за момичета на нейната възраст. Брет имаше право. Момчетата, музиката и забавленията заемаха една голяма част от тях. Промяната на света от сам човек? Не чак толкова голяма.

— Освен това не мислиш ли, че всяко твое действие е спомогнало тази вечер да бъде възможна? Ти беше искрата, която запали всичко, Франки. — Той отмести един немирн кичур от лицето й. — Тази вечер, докато танцувахме, беше ли щастлива? — попита той, а луната се отразяваше в черните бодлички на косата му.

„Толкова е сладък!“

Франки си спомни как изтрива грима си под ритъма на Кеша, как отпорва ръкавите на ризата си на Пинк, докато пуска синьо-бели светкавици от пръстите си, как целува приятеля си норми и как всеки път се разтапя все повече, докато той едва докосва болтовете й.

— Това беше най-наелектризиращата вечер в живота ми.

— Тогава си дала на майка ти онова, за което е мечтала — каза й Брет.

Франки подскочи на пръсти и го целуна. Зеленото й лице се долепи до неговото бяло лице. Бяха точно в средата на Радклиф Уей, а покрай тях минаваше кола след кола.

А кое беше най-хубаво от всичко ли? Никой дори не им обърна внимание.

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

ДЖАКСЪН СЕ ЗАВРЪЩА

Случи се точно като в рисувано филмче. Само че вместо да последва аромата на печеното пиле в масло като някой преуморен глупчо от анимациите, Мелъди улови някаква мелодия във вятъра.

Започна тихо като лирическа прозявка. После нарасна до натрапчивите протяжни ноти с продължителността на едно издишване и най-сетне се проточи като нишка дим. Звучаха без усилие като дишане. Но бяха вдъхновени като поезия. „Може ли друг да чуе това?“ Изглеждаше неправдоподобно — музиката на партито още гърмеше. Защо тя ги чуваше?

Клаудин беше привикана от майка си. Мелъди беше тръгнала след тях към бряста...

Но музиката... сега се вливаше в нея. Проникваше през порите ѝ като потене на обратно. Разширяваше се и се събираше... разширяваше се и се събираше... в пълен синхрон с повдигането и спускането на гърдите ѝ. Сърцето ѝ беше станало неин метроном; гласът ѝ — неин повелител. И този повелител искаше от нея да напусне това място.

Нежно, но настойчиво мелодията я теглеше след себе си като лениво речно течение. Мелъди следваше повика ѝ надолу по Радклиф Уей. Мислите ѝ вече не се блъскаха между Джаксън и Клаудин. Чуваше единствено музиката. Умът ѝ беше празен, спокоен. Дни наред можеше да върви след нея.

Но тя спря още щом почука на вратата на бялата къща. Ленивата река отново стана на бурно море, което подмяташе мислите ѝ като обречен моряк.

„Какво правя тук?“

Жената с морскозелените очи беше последният човек, когото Мелъди искаше да види. И точно сега една лекция с тон „казах ли ти аз на теб“ щеше да е безполезна. Тя добре познаваше непостоянството на съдбата. Беше видяла как се бе стоварило върху Клаудин.

Заминаването на Джаксън щеше да бъде космическото наказание за Мелъди. Но тя щеше да го приеме с достойнство.

Тъкмо се извърщаше да си тръгне, и вратата се отвори. Изненадващо очите, които я посрещнаха, бяха с лешников цвят.

— *Мелъди?*

— Госпожо Джей? — рече тя. А после: — О, божичко, госпожо Джей! — и без да я е грижа дали прекрочва границите, или не, тя грабна жената в обятията си. — Какво правите тук? Това истина ли е? Вие истинска ли сте? — попита тя, без да я пуска.

— Да, истина е — засмя се госпожа Джей.

— Но как...?

— Канехме се да потеглим със самолета, когато получихме известие от господин Д. Изглежда, всички са готови да се борят за правата си. — Тя се усмихна, яркото ѝ червило както винаги безупречно. — И нали знаеш какво казват: Рискът е по-малък, когато сме повече.

„Джаксън защо не ми е казал? Защо не е...“

— Джаксън е под душа — каза госпожа Джей. — Можеш да влезеш и да го изчакаш, ако искаш. Знаем, че ще се зарадва да те види.

— Няма нищо — уморена все да буди съчувствие, отвърна Мелъди. Ако Джаксън искаше да говори с нея, щеше да се обади. А той не се беше обадил. — У Клаудин се случват малко странни неща, така че...

— Вината не е негова, Мелъди.

— А? — попита тя с надежда, колкото светлинката на светулка.

— Моя е. — Учителката въздъхна. — През последните две седмици го изложих на силна горещина.

— Какво?

— Джаксън щеше да намери начин да се свърже с теб, а беше от съдбовно значение никой да не узнава къде се укриваме — обясни госпожа Джей. — Дори и ти.

— Затова го превърнахте в Ди Джей?

— Да. Всъщност беше приятно. Сприятелихме се. А и Джаксън нищо не помни. Но горкото момче не спря да се поти.

Мелъди се засмя. Джаксън беше на горния етаж под душа!

Ами ако не беше поканила нормитата на рождения ден на Клаудин? Той пак ли щеше да се къпе на горния етаж? Щеше ли

Клаудин да успее да намери друго извинение да се разкрие? И ако да, щяха ли братята ѝ да я последват? Ами Лала и Клео? Щеше ли всичко да свърши по същия начин — с подкрепата на цялото им общество? Щеше ли да доведе Джаксън обратно вкъщи?

Беше невъзможно да узнае. Но със сигурност това ѝ даваше добри основания да се бърка в работите на съдбата.

— Какво стана с жената, която живееше тук? — попита Мелъди.

— Вие май наистина сте си допаднали още от пръв поглед, нали?

— Не съвсем, не.

— О. — Госпожа Джей влезе навътре. След миг се върна със запечатан плик. — Тя остави това за теб.

— Така ли?

— Влез и седни. Трябва да разопаковам багажа. Джаксън ще слезе всеки момент.

Мелъди я последва в хладната къща и седна на прашното кадифено канапе във всекидневната. То я прегърна като отдавна изгубен приятел.

Щом остана сама, тя отвори писмото. Едно перце — маслинозелено и синьо със златно връхче — изпадна от плика и кацна в скута ѝ.

30 октомври

Скъпа моя Мелъди,

Добрата майка знае кое е най-доброто за нейното дете. Но истински добрата майка прави най-доброто, дори когато това е в неин ущърб. Това, момичето ми, е и причината да се откажа от теб. И ден не е минал, без да усетя изгарящата болка от решението си. И въпреки това не изпитвам угризения. Искях да ти дам свободата да избираш. Свободата да живееш собствения си живот. И от време на време да допускаш грешки. Защото ти никога нямаше да имаш тази свобода, ако аз те бях отгледала. Аз също имам могъщ глас. И той е много по-убедителен от твоя.

Ние сме сирени. Жени птици. Песните ни са съблазнителни, а думите — всесилни. И твоят глас ще стане по-силен с възрастта, затова го използвай мъдро.

Съдбата не ни принадлежи, за да я подчиняваме. Помни, истинската сила не идва от песента на сирената, а от сърцето ѝ.

До следващата ни среща!

С цялата ми обич,
Марина

П.П. Какво е станало с красивия ти нос? Счупи ли го? Как? За твое сведение аз счупих моя в мач по футбол точно след като ти се роди. Не забравяй, момичетата като нас никога не викат „Падай“, освен ако наистина не искат това. Както и да е, д-р Карвър го оправя. Когато отидох на преглед след операцията, той подхвърли колко упорито опитвали да осиновят дете със съпругата си. Знаех, че ще те обичат, колкото и аз.

Успокоена, Мелъди зарови лице в ръцете си и се разсмя. Това беше последната реакция, която очакваше от себе си на подобно писмо. Но тежестта на стотиците въпроси беше паднала, оставяйки я замаяна и свободна. Всичко си беше дошло на мястото: гласът, перата, Марина, родителите ѝ, нейното място в света. Нейното място в общността. Мястото ѝ в сърцето на Джаксън. Беше получила отговорите си. И всеки от тях доказваше едно и също нещо — че беше обичана.

На горния етаж тръбите изскърцаха и душът спря да тече. Джаксън се сушеше. Когато я прегърнеше, нямаше да мирише на постели, а на сапун. Нямаше да обсъждат къде е бил, а къде отиваха. Нямаше да се налага да търсят мястото на Мелъди сред РАД, защото вече знаеха. Тя беше сирена. Беше една от тях.

Мелъди се върна мислено към деня на пристигането си в Салем. Загледана от прозореца на колата на баща си, тя мислеше, че веднъж слезе ли от нея, ще започне нов живот. Сега със скърцането от стъпките на Джаксън на горния етаж и писмото от Марина, което стискаше здраво в ръка, тя осъзна, че тогава се е излъгала. Новият ѝ живот все още не бе започнал.

Започваше сега.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.